

ΜΠΟΜΒΕΤΟ

ΤΟΣ 9^{ος}

ΑΡ. 450

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΕΠΙ
ΠΑΡΑΓΕΛΙΑ

Κάθε κομψή Κυρία δέν πρέπει να βια-
σθῇ να ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἐς ἐπι-
σκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς δι-
πλωματεύχου μεδίστας.

Δ' ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

Θα εὕρῃ ὅλα τα τελευταία μοντέλλα
τῆς φθινοπωρινῆς σαιζὸν μετ' χάρι, Παρι-
ζιάνικη γούστα καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ κπε-
τας ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ

**ΚΡΕΜΑ
'Ολυμπιάς**
ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

μεταξὺ χιλιάδων κομψῶν γυναικῶν εἶνε
ἡ ἐμφάνισις τῆς θαυμασίας εἰς λεπτότη-
τα καὶ ἀγνότητα κρέμας
ΟΛΥΜΠΙΑΣ
μοναδικῆς κατὰ τὸν οὐτιδόν.
Ζητήσατέ την παντοῦ.
Παρακαταθήκη: 1. Ἡλιόπουλος. Καί-
μιδον 4. Ἀθήνα.

ΠΩΣ
ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΝΟΣΟΙ

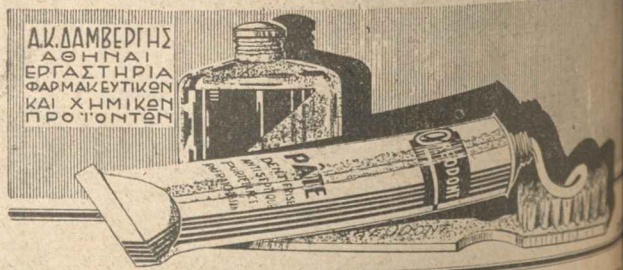
ΛΕΥΚΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝΕΣ

**ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΦΛΩΡΙΑ**

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, παντός
είδους ὠρολόγια (καὶ ἀχρηστὰ ὠ-
ρολόγια διὰ ἐξασκήματα), κατηχημέ-
να ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα, νραμα-
κόσμημα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, ἀρράδια
εἰς τὰς καλύτερας τιμὰς. Ἐπισκευάζο-
μεν ὠρολόγια καὶ κοσμήματα ἔγγυ-
μένως.

Προσρχη εἰς τὴν διεύθυνσιν
ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁρολογιοποιὸς · Χρυσόχοος
Ἐδνπόλιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56
Ἐναντὶ Δημοτικοῦ Θεάτρου.
Τηλέφ. 23-680.

Δεχόμεθα παραγγελίας καὶ ἀπὸ τὰς
ἐπαρχίας.

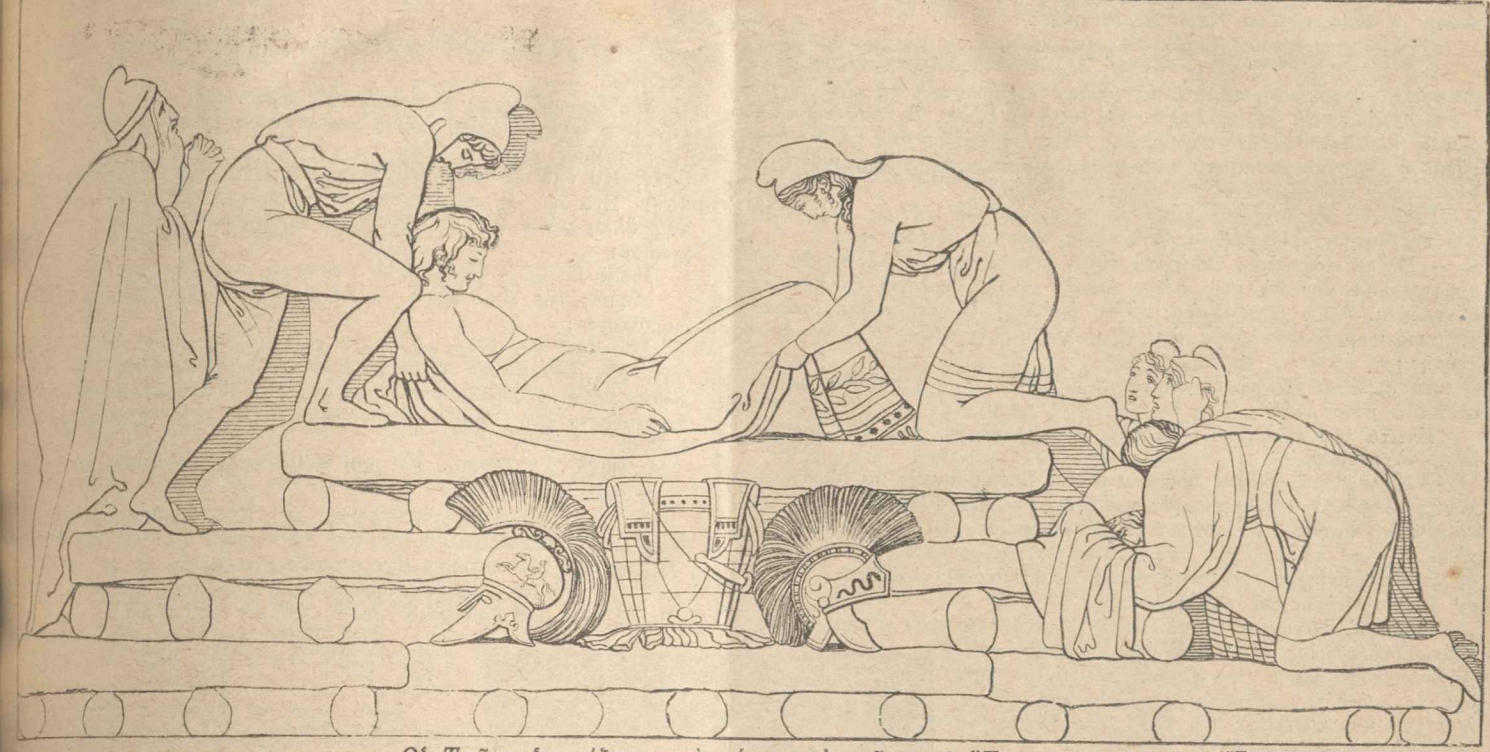

**Ὁδοντοκρῆμα δίδει τὸ ΟREODONT
ἀκομήν καὶ εἰς τοὺς καπνιστάς**

16 Ὀκτωβρίου 1932

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1385

Οἱ Τρῶες ἐτοιμάζονται νὰ κάψουν τὸ πύλωμα τοῦ Ἐκτορος.

(Ἔργον τοῦ Θιάζμαν).

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΝΕΝΤΙΖΕΤ

ΤΟ ΦΥΛΑΚΤΟ

(Τουρκικὸ Διήγημα)

—Τὴ γιορτῇ, ἀλήθεια... ὦ! τί γιορτῇ, ἀντρούλη μου... Ἄ-
μα τ' αὐτὰ μου βουίζουν ἀπ' τοὺς ἤχους τῶν δογάνων! Καὶ τί
ἀφῆσα! Τί πλοῦτος! Τί γλέντι!

Καὶ θαυμασμένη ἀνόμα ἀπὸ τῆς λαμπρῆς γιορτῆς, ἡ Ἀισά διηγόταν
τὸ πῶτό της τοὺς γάμους τῆς κόρης τοῦ μονχάτρη, ἡ ὁποία εἶχε
καταρθεῖ ἕνα λοχία, ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸν πόλεμον μετ' τοὺς
καταρθεῖ τοὺς Ἑλλήνες. Ἦταν ἀλήθεια, λαμπρὸ παλληκάρι ὁ λο-
χίας: παιδί κ' αὐτὸς κ' ἐγγονὸς μονχάτρηδων, εἶχε κτήματα κ' ἄ-
νδρα κ' ἦταν τόσο ὁμορφος, ὥστε δὲν πέφασε σὺν πλεονό τῆς νύ-
μφης πολλὰς ὑπερέας μικρότητες, γιὰτὶ δὲν τὸν εἶχαν κάνει γαμπρό
καὶ οὐδὲς ἡ κοπέλλα, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς θρησκείας.
Πάσαντες ἡ ἀναστροφὴν λίγο τὸ γασμάδα τους, μόνο καὶ μόνο γιὰ
τὴν εἰς δι.

—Κὶ ἡ νύμφη... ἐξακολούθησε ἡ Ἀισά. Ἀχ, ἀντρούλη μου.
δὲν ξέρω τί ὁμορφὴ ἦταν καὶ τί στολίδια εἶχε! Τὰ κοσμήματά της
ἔβλεπταν ἡ ἀγοράστῃ καὶ εἶχε δὲν καὶ καλὰ, τὸ σῆμα μας, τὰ
πρόσωπα μας κ' ἄλλα τὰ σῆμα καὶ τὰ χοράρια τοῦ ἀδελφοῦ μου
καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Κ' ἔλα αὐτὰ ἦσαν κοσμημένα σὺν λαμῷ της.

Ἄ! τί ἱπποφύλαξ ἦταν! Ἦταν ἡ Ἀισά, ἡ ἑξῆς πόσο εὐκόλως ἐπιτάσσοντο ἡ
Ἀισά. Μὰ ἂν ὁ λοχίας ἦταν ἕνας ὁμορφονιὸς, μάλιστα κ' αὐτοὶ δὲν
ἔβλεπταν ἡ ἀγοράστῃ καὶ εἶχε δὲν καὶ καλὰ, τὸ σῆμα μας, τὰ
πρόσωπα μας κ' ἄλλα τὰ σῆμα καὶ τὰ χοράρια τοῦ ἀδελφοῦ μου
καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Κ' ἔλα αὐτὰ ἦσαν κοσμημένα σὺν λαμῷ της.

—Γιὰτὶ, εἶπε, δὲν πρότεινε νὰ ζήλευσιν τὰ πλοῦτη κανέναν.
Ὁ Ἀλλὰ μὰς ἔδωσε ὅτι μὰς ἔδωσε. Ἐχοντες τὰ δύο μὲν ἄρματα τοῦ
θεοῦ καὶ τὰ γερατειὰ μας. Ἀς παρκαλοῦμε λοιπὸν τὸ Θεὸ
καὶ μὴ τὸν φέρον.

—Ἦναι μὰς εἶπε πολὺ σκληρὸ! φώναξε ἡ Ἀισά. Μὲ δυσκολία
ἔβλεπε αὐτὸ τὸ φῶμα μὰς ἀκόμα. Ἀχ! αὐτοὶ οἱ χονροὶ μαχου-
νιῶν, ποὺ ἔβλεπταν σὺν ἡλίῳ σὺν λαμῷ

καὶ μὴ βαθεῖα ὀργὴ τὴν πλημμύρισε.
καταμένη μετ' ἡλίου τῆς γιὰ τὸ ξε-
κατοῦ τοῦ γυνὸς της. ὦ! ἡ φτωχὴ, θὰ
ἔβλεπε καὶ τὸ μὲν ἀπ' τὸ μερίδι της
καὶ τὸ μερίδι της, γιὰ νὰ ἦταν ὁ γυνὸς της
τὸν ἑλάνοις λοχία ποὺ παντρεύ-
τηκε σήμερον. Βέβαια, ὁ ἄνθρωπος τῆς πε-
νηνιῶν μετ' ὁ δόξου τοῦ γιὰ τὸ μο-

νὰ κερῖθ τους, μὰ ποῖος μονχάτρης ἡ προῦχοντες θὰ δεχόταν ποτὲ
νὰ τοῦ δόσῃ τὴν κόρη του; Ἦταν τόσο φτωχὴ! Ἦ γυναικα ποὺ
ἔβλεπε τὸ γυνὸ τους, δὲν ἔβλεπε οὐτὲ χονροκέντητα ρούχα, οὐτὲ
μαχμουτιέδες γύρω σὺν λαμῷ. Ἦ μόνον τῆς προῖκα θὰ ἦταν δύο
βόδια καὶ δέκα πρόβατα, ἴσως....

Ὅλη τὴν ἡμέρα, ἡ Ἀισά δὲν σκεφτόταν παρὰ αὐτὴ τὴ γιορτῇ.
Αὐτὴ συλλογιζόταν τὸ βράδυ, καὶ τὴ νύκτα ἀκόμα. Τὴν εἶδε καὶ
στῆναι τῆς καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ποῖοι-ποῖοι, ξανατῆρε σὺν σῆμα
τοῦ μονχάτρη, γιὰτὶ τὸ γλέντι θὰ βαστούσε τρεῖς ἡμέρας ἡμέρας.

Μέσα στὴ νυχτὴ κάμαρα, καθισμένη σ' ἕνα βελουδένο ναβάν,
ἀνέμεσε σ' ὀλομέταξα μαξιλάρια, ἡ ὁποία νύμφη στεκόταν ἀσάλευτη
μέσα στὰ πλοῦσια στολίδια της καὶ δέκα μαχμουτιέδες, σὲ δύο σει-
ρές, ἔβλεπταν σὺν ἡλίῳ. Κάθε φῶμα ποὺ ἡ Ἀισά ἔβλεπε μέσα σ'
αὐτὴ τὴν κάμαρα, τῆς ἐρχόταν νὰ κλάσῃ ἀπὸ ζήλεια καὶ πείσμα.
Ἐφῆνε μάλιστα γοῆσιν γοῆσιν, γιὰτὶ φοβόταν μάλιστα δὲν
μπορούσε νὰ κρατηθῇ ὡς τὸ τέλος.

Ἐπειτα, θάλαρα ξαναγύρισε σὺν σῆμα τῆς ἐκεῖ κάτω, στὴν ἄ-
κρη τοῦ χοριοῦ, σὺν σῆμα τῆς τὸ τόσο μικρὸ καὶ τόσο ἀπόμειον, ὅ-
στε συχνὰ ἐβλεπταν κλέψας νὰ τρυφοῦν ἀπ' ἔξω τὴ νύκτα. Ἀσ-
κετὲς φορὲς μάλιστα τῆς εἶχαν κλέψει μὰ κατὰ ἡ ἕνα ἄρνι.

—Προστάξτε! Προστάξτε!... Τὸ πνεῦμα θὰ τρέξῃ... ἔχω τὴ
μαγικὴ λέξι ποὺ τὸ ἐπιτάσκει. Ὑψία, δύναμι, χροῦμα... Προ-
στάξτε ὅτι θέλετε! Τὸ πνεῦμα θὰ ὑπακούσῃ...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔβλεπε ἕνας ἄγιος ἄνθρωπος, καθισμένος κατὰ τῆς,
προστάξτε σ' ἕνα τράπεζι, γεμάτο ἀπὸ τὰ πύδ περὶ ἑρῶν κ' ἀνόμια
πράγματα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γιόρνευε τὴς ἀρροφτεῖες καὶ ἐόρ-
νε τις μαγείες. Ἦ μαγικὴν τοῦ γενεῖατος ἔφτανε ὡς τὴν πόλιν τὸν
καὶ τὸ κεφάλι τοῦ τρυφομένου καθὼς ἦταν μ' ἕνα ὀγκωδίστα
τουρκικὴν, ἐμοῦσε μετ' ὁποῖα κεραμίδι.

Ἐλγε ἐγκατασταθεῖ ἀκριβὲς ἀπέναντι σὺν σῆμα τοῦ μονχάτρη
αὐτοῦ γινόντων ὁ γάμος κ' ἀσκέτος γάμος εἶχε μάλιστα γύρω τοῦ
ἀγοράστῃ φάσμα, ἄλλοι γιὰ τὰ ἔξω τους, ἄλλοι γιὰ τὰ παρὰ
τους, ἄλλοι γιὰ τὴν γυναικα τους κ' ἄλλοι γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τους. Οἱ
ἐρωτευμένοι πάλι τοῦ ἐπύσαντο φίλτου γιὰ τὴς ἀγαπημένους τους.

—Προστάξτε! Προστάξτε!... φώναξε ὁ γέρος. ἔχω τὴ μα-
γικὴ λέξι ποὺ διατάζει τὰ πνεύματα...

Ἦ Ἀισά πλησίον περιεργὴ καὶ
οὐκ ἔβλεπε δειλά:
—Ἄνε ἄνθρωπε, ἔχεις τὸ σαράκι
ποὺ μοῦ τρέχει τὴν καρδιά; Ἀν δὲν
τὸ μαντεύεις, μὰς το, εἶδα τὴν ἀνι-
κωτὴ νύμφη μετ' ὁποῖα μαχμουτιέδες σὺν
λαμῷ, ποὺ ἔβλεπταν σὺν ἡλίῳ. Θάλαρα

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΓΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ (1) (4) (6) (8) (10) (12) (14) (16) (18) (20) (22) (24) (26) (28) (30) (32) (34) (36) (38) (40) (42) (44) (46) (48) (50) (52) (54) (56) (58) (60) (62) (64) (66) (68) (70) (72) (74) (76) (78) (80) (82) (84) (86) (88) (90) (92) (94) (96) (98) (100)

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΜΑΙΛΛΟΤΣ
ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΖΩΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ
ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
CLAUDE - PARIS
ΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
15 ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15
ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
A. D. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ
"IDEAL"

λοιπόν ν' αποχτήσω κι' εγώ μαχμουτιέδες.

Ο Άγιος άνθρωπος μισώλεσε τὰ μάτια του και μουμούρισε μερικές προσευχές. Έπειτα έβγαλε από ένα συρτάρι του ένα κομματάκι πανί τρίγωνο, γεμάτο έπιγραφές παραδόξες, και είπε :

— Γυναίκα, νά ένα φυλαχτό. Θά σου τὸ δώσω, αν μου τὸ πληρώσεις με είκοσι δαδάδες καλαμπόκι. Άμα τὸ πάρης στὰ χέρια σου, εύχισου ὅτι θέλεις και τὸ πνεῦμα θά σέ υπακούσῃ. Μονάχα ἐγὼ δὲν μπορῶ νά ζητήσω τίποτε ἀπὸ τὸ πνεῦμα.

Ἡ Άισά τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένη, ἀκούγοντας τὴν τιμὴ πού τῆς ζήτησε. Μά ὁ Άγιος ἄνθρωπος τῆς εἶπε ἁμέσως :

— Βλέπω πὼς εἶσαι καλὴ και τίμα γυναίκα κι' ὁ Ἄλλος θά σέ προστατεύῃ! Δὲν θά σὺ πάρω λοιπὸν είκοσι δαδάδες καλαμπόκι, οὔτε δέκα. Δώσε μου μονάχα πέντε δαδάδες! Τί εἶνε πέντε δαδάδες καλαμπόκι, μπροστὰ στοὺς ἀναριθμητοὺς μαχμουτιέδες πού θ' ἀποκτήσης;

Μά ἡ Άισά εξακολούθησε νά παζαρεύῃ τὴν τιμὴ και κατέληξαν στὶς δύο μόνο δαδάδες.

Έπειτα τῆς εἶπε ποιους ἐξορισμοὺς θά ἔλεγε, γιὰ νά προσκαλέσῃ τὸ πνεῦμα.

— Διάλεξε μιά στιγμή πού δὲν θά σέ βλέπῃ κανεὶς και ἀφοῦ φιλήσῃς τὸ φυλαχτὸ τρεῖς φορές, φώναζε τὴ λέξι «Ραχμυλμωθ!» Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πνεύματος. «Ραχμυλμωθ» — θὰ πῆς — σ' ἐξορκίζω σ' αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ πού κλείνει τὸ κλειδί τῶν μυστικῶν σου, νά με υπακούσῃς... και τότε θά τοῦ πῆς ἀκούα τί θέλεις... «Ὅτι κι' ἂν ἐπιθυμῆς θά τὸ ἔχῃς.

Ἡ Άισά ξαναγύρισε σὸ στίσι τῆς εὐχαριστημένη, σφίγγοντας ἐπάνω σὸ στήθος τῆς τὸ πολύτιμο φυλαχτὸ. Εἶχε ἀποφασίσει νά μὴν πῇ τίποτε σὸν ἄντρα τῆς, ὅχι γιὰτὶ φοβόταν μήπως τὴ μαλώσει γιὰ τὸ καλαμπόκι, μὰ γιὰτὶ εἶχε τὴν ιδέα πὼς θάχανε τὸ φυλαχτὸ τὴ δυνάμει του.

Γι' αὐτὸ, κείνω τὸ βράδυ δὲν τοῦ μίλησε καθόλου γιὰ τοὺς μαχμουτιέδες, με τοὺς ὁποίους τὸν εἶχε σκοτίσει τὴν προηγουμένη βραδιά. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος τῆς εἶπε :

— Δόξα σὸν Ἄλλος, πού σου ἔβγαλε αὐτὴ τὴν τρελλία. Πρέπει κανεὶς νά εὐχαριστιέται με ὅσα ἔχει.

Ὡ! πόσο θὰ ἤθελε ἡ Άισά νά τοῦ φωνάξῃ πὼς εἶνε ἡλίθιος, νά τοῦ πῇ πὼς ἔχει ὀλόκληρο θησαυρὸ και πὼς ἔφτανε ἕνα ἔξορι γιὰ νά γεμίσουν και τὰ δύο χέρια τῆς χρυσάφι. Συγκρατήθηκε ὅσο μποροῦσε και δὲν εἶπε τίποτε. Μὰ με τὴ σκέψι τῆς ἔβλεπε κίχας τὸν ἑαυτὸ τῆς στολισμένο με δύο σειρές μαχμουτιέδες γύρω σὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς. Δυὸ σειρές μόνο... Ὁχι, τέσσερες, πέντε. Ἄ! ἄ!... Ὅταν θά τὴν ἔβλεπε εἶται ἡ κόρη τοῦ μοντάρη, θά ἔσκαζε ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς.

Εἶται τὸ βραδυνὸ φαγητὸ ἦταν σιωπηλὸ. Τοῦ κόκκου ὁ σέξυγός τῆς προσάθησε νά τὴν κἀνὴ νά μιλῇ. Δὲν ἔδωλε οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα τῆς. Ἐξ ἄλλου ἤθελε νά τοῦ κἀνὴ ἐκκληξῇ.

Ένα σωρὸ σκέψεις τὴ βασάνιζαν σὸ μετὰ.

Ξύ. Με ποῖο τρόπο τὸ πνεῦμα θά τῆς ἔφερνε τοὺς μαχμουτιέδες; Θά τὸ ἔβλεπε ἡ ἴδια τὸ πνεῦμα; Ἴσως νάβρισκε τὸ πρῶτὸν τῶν μαχμουτιέδες κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι τῆς ἡ μπορεῖ νά ἔπεσαν σάν βροχὴ ἀπὸ τὴν καπνοδόχου σὸ τῆς τὴν ὥρα πού θά συγκρίνε τὴν κουζίνα; Πῶς; Πῶς;

Μετὰ τὸ φαγητὸ, ἀπομονώθηκε κι' ἀφοῦ φίλησε τὸ φυλαχτὸ τρεῖς φορές, εἶπε :

— Ραχμυλμωθ, σ' ἐξορκίζω σ' αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ πού κλείνει τὸ κλειδί τῶν μυστικῶν σου, νά με υπακούσῃς. Θέλω νά μου φέρῃς...

Μά σὸ σημειο αὐτὸ στάθηκε. Πόσα ἔτρεπε νά ζητήσῃ; Δέκα μαχμουτιέδες; Εἴκοσι; Τριάντα; Τέλος, ἀποφασίσε και εἶπε :

— Ραχμυλμωθ, θέλω νά μου φέρῃς τριάντα μαχμουτιέδες...

Καθὼς ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, ἕνα ξαφνικὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου τριάνταξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Ἡ Άισά γιὰ πρώτη φορὰ φοβήθηκε. Νόμισε πὼς εἶχε ζητήσει πολλὰ. Μὰ ἦταν ἀγὰ πειὰ. Τὸ πνεῦμα τώρα τὴν εἶχε ἀκούσει...

Ἡ Άισά δὲν μπόρεσε νά κλείσῃ μάτι ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Ἀδιάκοπα ταραζόταν σὸ κρεβάτι τῆς, πλάι σὸ σέξυγό τῆς, κι' ἡ σκέψι τῆς δούλευε :

— Πῶς τὸ πνεῦμα θά μου φέρῃ αὐτὰ πού ζήτησα; ἀναρωτιόταν ὀλοένα. Τί εὐτυχία! Ὁ ἀποχτήσω χρυσάφι! Θά γίνουμε πλούσιοι!

Καὶ ἔκανε χίλια σχέδια. Θά γέμιζαν χρυσάφι... Ὁ ἄντρας τῆς θά γέμιζε μ' αὐτὸ τοῦνβάλια, βαρέλια, κασέλλες. Θάχτιζαν ἕνα μεγάλο σπίτι μεσ' στὴν καρδιά τοῦ χωριοῦ, ἕνα σπίτι μ' ὅλα τὰ δωμάτια πού τοὺς χρειαζόντουσαν. Θά πάντοτε ὕστερα τὸ γινὸ τῆς και θάδινε μιά μεγάλη γιορτὴ. Ἄ! τί γιορτὴ θά ἦταν ἐκεῖνη... Αὐτὴ, σὰ μόνον τοῦ γαμπροῦ, θά φοροῦσε ρούχα μαχμουτιέδες και θάχε σὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς τόσοις μαχμουτιέδες, ὅστε θά φτανάν ὡς τὴ μέση τῆς και θάλαμπαν σάν ἥλιοι. Ἄ!...

Ἄ!... Θάχαν ἕνα σεντοῦκι γιὰ νά κρύβουν τὰ πλούτη τους — καὶ πρὸ πάντων τὸ φυλαχτὸ — και πολυάριθμοι ὑπηρέτες, γιὰ νά τοὺς ὑπερασπίζον ἀπ' τοὺς κλέφτες. Ἄ! αὐτοὶ οἱ κλέφτες! Πῶς τοὺς φοβόταν!

Μὲ τὸ φυλαχτὸ σφιγμένο στὰ χέρια τῆς, ἀνατίχισε μ' αὐτὴ τὴν ιδέα και τσούριξε ἀκόμα περισσότερο ἐπάνω στὴν καρδιά τῆς.

Μὰ μπά! μονάχα αὐτὴ τὴ νύχτα θά φοβόταν ἀκόμα τοὺς κλέφτες. Κι' ἔπειτα, ἂς ἔμπαιναν κι' αὐτὴ τὴ νύχτα. Τί θὰ τοὺς ἔβλεπαν; Ένα-δύο ἀρνιά τὸ πολύ. Τί σημασία ἔμεις αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα θά μπορούσαν ν' ἀγοράσουν ὅλα τὰ κομμάτια τοῦ χωριοῦ;

Γιατὶ ἔμεις τὸ πνεῦμα ἀργοῦσε νά παρουσιαστῇ;

Μήπως τῆς εἶχε φέρει κίχας τοὺς μαχμουτιέδες, χωρὶς ὅμως ν' ἐμφανιστῇ;

Μ' αὐτὴ τὴν ἐλλίπα, ἔχωσε τὸ χέρι τῆς κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι τῆς. Μὰ δὲν βρῆκε τίποτε. Έπειτα, μὴ μπορῶντας πειὰ νά περὶ τῆς, πῆγε κι' ἔβγαλε στὴν κουζίνα. Μὰ οὔτε καὶ βρῆκε τίποτε. Τὴ ξαναγύρισε σὸ κρεβάτι τῆς, ὅπου ὁ σέξυγός τῆς κοινοῦν αὐτὴ ἥσυχος.

— Πῶς τὸ πνεῦμα θά μου φέρῃ τοὺς μαχμουτιέδες; ἀναρωτιήθηκε πάλι.

Μὰ νά... βήματα ἀκούστηκαν τὴν ἴδια στιγμή, μακριὰ μὲ τὴν διάκριση. Κάποιος περνοῦσε ἀπ' τὸ δρόμο. Ὡ! σίγουρα θάταν τὸ πνεῦμα. Ἡ Άισά τώρα εἶχε τεντώσει τ' αὐτιά τῆς κι' ἀναρωτιήταν. Τὰ βήματα ἀκούγοντόσαν πειὰ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι... σὸ πὲ τῶφλι. Κάποιος προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

— Πῶς; Τὰ πνεύματα δὲν μποροῦν νά μπουν μέσα στὰ σπίτια, χωρὶς ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτες;

Ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, ὁ σέξυγός τῆς ἔμεινε ἔξω τῆς ἑσῆς.

— Ἄισά, κλέφτες! φώναζε.

— Κλέφτες! ἐπανάλαβε ἐκεῖνη, κρησάλη ἀκόμα ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ὄνειρο και τὴν πραγματικότητα.

— Ναι... Κλέφτες! Κλέφτες!... Δὲν πῶς ἀκούω;

— Ὡ! νά! ἔκανε ἐκεῖνη, συγκεραμένη ἔφανα και περιτρουπ. Κλέφτες πού σίγουρα ἔλουν νά κλέψουν τὸ φυλαχτὸ μου. Μὰ ὅχι... Δὲν θά τὸ κλέψουν.

Έχωσε ἁμέσως τὸ φυλαχτὸ τῆς σὸν κόφρο τῆς, πετάχτηκε πάνω και ἔσκαψε ἕνα μὲτλο τσεκούρι. Συγχρόνως ὁ σέξυγός τῆς ἔσκαψε τὸ δίκαννο ἀπ' τὸν τοῖχο κι' εἶται ἀμνημονοῦν κι' οἱ δύο διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ἔξω και κρούτηκαν στὴ σκά.

Ἡ πόρτα στέναζε πάντα, καθὼς τὴν ἔσκαχναν ἀπ' ἔξω. Ὑποχωροῦσε ἀγὰ κι' αὐτὸ φανερώανε πὼς ἐκεῖνος πού εἶχε πέσει ἐπάνω ἦταν πούλ δυνατός. Ἦταν ὅμως ἕνας ἡ πόρτα! Πῶς ἔνας κλέφτης θά μπορούσε νά ληρῆν ἔξω φανερά ἕνα σπίτι;

Έξαφνα, ἕνα τριζύμο δυνατό ἀκούστηκε νά

ἡ πόρτα ὑποχώρησε.

Μέσα στὴ νύχτα, κάτω ἀπ' τὴν λάμψη τῶν ἄστρων, μὰ ἀσπὲτα, ψηλὴ και τετράγωνη, προχώρησε με προφίλαξ ἀγὰ-ἀγὰ, σάν νά φοβόταν μήπως ξυπνήσῃ τοὺς νοικοκυρῶνες.

Τότε ἡ Άισά πετάχτηκε ἀπ' τὴ γωνιά τῆς με τὸ τσεκούρι τῆς ὑψωμένο.

Ένα μόνο χτύπημα ἔφτασε κι' ὁ ἄγνωστος σκυρῆστηκε κάτω χωρὶς νά βγάλῃ οὔτε κραυγὴ.

— Ἀπὸ καρὸ μῆς ἔβλεβε, ὁ παληάνθρωπος! φώναζε ἡ Άισά. Δὲν θά κλέψῃ πειὰ κανένα...

Ὁ ἄντρας τῆς ἔτρεξε κι' ἄναψε ἕνα φῶς και σκόνησε κι' ἡ δύο τὸν κῆρυξαν τὸν σκοτωμένο.

Μέσα σὲ μιά λίμνη αἵματος κοιτοῦν με τὸ κρεανὸν τοῦ χωριοῦ στὰ δύο, ὁ μοναχογυμὸς τους, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπολῆν ἀπ' τὸ σπῆμα κι' ὁ ὁποῖος εἶχε θέλησῃ νά κἀνὴ μιά εὐχάριστη ἐκείνους γονεῖς του, γυρίζοντας ἀπρόοπτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔγδυσαν τὸ πτώμα γιὰ νά τὸ πλύνουν, βρῆκαν στὴ ζώνη του τριάντα χρυσοὺς μαχμουτιέδες, πλατεῖς σάν πὲ λῶμες και λαμπροὺς σάν ἥλιοι...

ΝΕΝΤΖΕΤ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

— Ὅταν γεράσει τὸ δέντρο, ξεράδια δὲν τοῦ λείπουν.

— Τσαγγάρας ἀξυπνός και ῥάφτης ξεσκακῶν.

— Τὸ χτένι τρέφει τὰ μαλλιά κι' ἡ ἀισία με φρεῖες.

— Ἐσχηκώθηκαν τὰ σινιὰ και πολεμοῦν τοὺς δὲ τους.

— Ποῦ μαγειρεύει ψέμματα, κενώνει δάκρυ ἀνέμου.

— Καλόγερος ἔραχμας, πάλι κρησιὸν δάκρυ.

— Καὶ τὸ λιβάδι καρτερεῖ και τὸ κερί ἀντιστρέφει.

— Ἡ νύφη μας καματερὴ τὸ κάθε Σάββατο βράδι.

Θά γέμιζαν σακιά, βαρέλια, κασέλλες!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΙΛΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Τ.

Μιά φυσιογνωμία ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσα. Μάτια φεγγα-
ώδη, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀπορροῦνται με κατὶ τεράστια γυναι-
κά. Τὰ μαλλιά τῆς, ἀτίθασα, ξεπερνῶνται κάτω ἀπὸ ἕνα
καρδωμένο μπερέ. Ντύεται με πολὺ γοῦστο, χωριτωμένη σιλονέ-
τη. Διαφέρει τὸ αὐτοκίνητό τῆς με μεγάλη μαεστρία. Αἰσθηματικὴ
καὶ σταθερότητα, ἀποδείξει ὅτι τὸ μοναδικὸ τῆς φλέτ εἶνε ὁ σημε-
ρῆς ἐλλειπὸς μνηστὴρ τῆς.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς δος
Ἡρώδους Στεφάνου μετὰ τοῦ κ. Βλάχου εἰς τὴν γοαρικήν
καὶ τὸν Σοτήριον.

Ἡ ἐκκλησία στολισμένη με ἁνίδες ἀπὸ ρὺς και ἄσπρα τριαν-
τάφυλλα.

Ἡ νύφη, ἕνα θαῦμα χάριτος και κομψότητος με τοιαύτητα
ὁμοιότητος και θαυμασία ἀπὸ σατὲν γυναικωτέρου μπλε-πλάτιν.

Ὅλα τὰ φέρεα ἀτελεῖτο ἀπὸ δύο «παννὸς» πού διεσταυρώνοντο
ἐπὶ τῆς καὶ κατέληγαν σὲ μακροτάτη οὐρά. Τὸ βέλλο ἀπὸ δαντέλ-
λας Βενετσιάνικες, ἦταν τοποθετημένο ὑπὸ τύπον μπουνέ, πού πῆ-
νανε θαυμάσια στὴ φυσιογνωμία τῆς πού θύμιζε ἀνδρόκυρον. Σι-
καῖτα ἀπεργαζόταν λεπτότητα, μῆκος παρελθόντων λουλουδιοῦ.

Τὴν οὐρ τῆς νύφης κρατοῦσαν δύο χα-
ρῆματα κοριτσάκια, με φορέματα μακρὰ κλε-
νὰ ρὺς και μπουνέ, ἴδια.

Τὸ «καρτεῖ» τῆς νύφης ἀτελεῖτο ἀπὸ τῆς
πιοτινέρας και πλέον κομψῆς Ἀθιδῆς, με πο-
λὴ κα τοιαύτητα σὲ χρώματα ζωοφά.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων κ. και κ.
Βλάχου, κ. και κ. Στεφάνου φέρονται τοιαύτητα
ἐξέσας σὲ χρώμα φρεῖας, ἡ κ. Καλλόγρη,
κ. και κ. Στεφάνου, ὁμοιότητι ἐμφάνισι με
αὐτὴ τοιαύτητα και κατέλλο μικρὸ ἀπὸ βελούδο
σὲ χρώμα ροζαν, κ. και κ. Κανελλοπούλου, κ.
και κ. Μάτσα κτ.

Ἐπικολούθησε δεξίωσις εἰς τὸ «Πετι-Πα-
ννὸς».

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην δεξίωσις—
κατὰ τὴν κ. και τὴ κ. Ἑμπεριόκον.

Ἡ οικοδόκονα ἔφερε τοιαύτητα χαριτω-
μένη ἀπὸ μωδερνὸ μεταξωτὸ «κλονέ» σὲ χρώμα
ερν.

Ἀδὲς Ἑμπεριόκον ἀμυλῶμενα σὲ χάρων
καὶ τριαντά, ἡ μία με κόκκινη τοιαύτητα και ἡ
ἄλλη με πᾶν.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. και κ. Ταμπα-
κούλου μὴν κομμοτάτη τοιαύτητα, κ. και κ.
Ζαφειρόπουλου θαῦμα σὲ ἐμφάνισι με τοιαύτητα
καὶ ἄσπρα, κ. και κ. Χαρισιάδῃ με—
τὰ κινῶ σινιόν, κ. και κ. Ναυρέτος τοιαύτητα
μετὰ μὴν και τριαντά καὶ ἰδιότυπο κα-
πὺλο μῆκος με πράσινα φανταξί.

Στὸ γινὸ ἡ νεολαία χορεύει. Διακορνοῦν
ἐπὶ τῆς Ζαφειρόπουλου κομμοτάτης και πολὺ ἐν-
διαφέρουσας φυσιογνωμίας, με τοιαύτητας Παρι-
ζιανῶν «κας», ἡ μία κατὰ λαυὰ γοαρισμῶν
με φρεῖα και ἡ ἄλλη μετὰ—σιελ τοιαύτητα
καὶ κατὰ ἀπὸ λεπτὴ γούνα γούρ πού ἐκονιδά-
ται θαυμάσια, μετὰ ἀπὸ καστόρι μπλε—ροζ.

Ἄλλῃ Ἑμπεριόκον με ρὺς—φρεῖας, Ἄλνα Νικο-
λάκη χωριτωμένο σινιόν, κόκκινο και καφέ.

Κατὰ Νεοκλαίκα ρὺς τοιαύτητα, κα Φορόσση
κατὰ μπλε και ἄσπρα, κα Τσακμανῶν ἐκ Ρου-
μῶν τοιαύτητα βιολέ πολὺ σὲ κα μετὰ ὁ-
μοιότητα, κα Ἄλνα Σανααθὴ με τοιαύτητα

Η MONTAIN

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

1) Φόρεμα ἀπὸ λαυὰς, γοαρ-
ισμὸν με νερό και κομμοτά. 2)
Φόρεμα ἀπὸ λαυὰς, γοαρισμὸν
με μικρὸ γινὰ ἀπὸ κρεπ-ντε-σιν
φρεσόν και κομμοτά.
(Τὸ Παρισινὸν οἶκον Πακέν σταλμένα
ἀποκλειστικῶς γιὰ τὸ «Μπουκέτο»).

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

Πιζομένην. — Γιὰ τὰ μαλλιά σας πού ἀσπρίζουν
πρόωρα και πέφτουν, ἀφοῦ εἶνε πολὺ μακρὰ και ξηρά, νά ἀ-
λείψετε τακτικὰ τῆς ρίζης τους με γνήσιο σαμπλόνο, πού μα-
ρῖζει και δυναμώνει συγχρόνως τὰ μαλλιά, κα' ὅταν τὰ λούσετε,
νά τὰ ξεβγάξετε με νερό, μέσα σὸ ὁποῖο θά ἔχετε βράσει ἄ-
φωνα καρδωφύλλα. Γιατὶ και ὁ χυμὸς τῶν καρδωφύλων ἂν
μαρῖζει και δυναμώνει τὰ μαλλιά.

Λουλοῦ. Ένταῦθα. — Πολὺ εὐχαρίστως δίδω και σὲ σας τὴ
συνταγὴ ἐνὸς πολὺ ὀφελίμου «shampooing», γιὰ τὰ μαλλιά, τὸ ὁποῖον
μπορεῖτε νά ἐτοιμάσετε και μόνη σας. Παίρνετε ἕνα γιτρονάκι ἀγῶν,
μιά κουτάλι τοῦ γλυκοῦ μαῖου σαποῦνι γοαρῶν και μιά κουτάλι τοῦ
γλυκοῦ sous-carbonate de soude, και τ' ἀνακατενετε ὅλα καλά, μὲ
μιά κουτάλι alcali volatil. Κατόν προσθετετε νερὸ γοαρῶν
και τίλιον και βράξετε τὸ παραπάνω μίγμα σ' ἕνα μπουκάκι. Τὸ ἀρί-
νετε νά μείνῃ κῆρυση ὥρα, ἔπειτα τριβετε κι' ἀλείψετε μ' αὐτὸ τὰ
μαλλιά σας καλὶ-καλὰ. Ὑστερα τὰ ξεβγάξετε με προσοχή, με νερὸ
τόσο ζεστὸ, ὅσο μπορεῖτε νά τὸ ὑποφέρετε. Ἐται τὰ μαλλιά σας θά
καθαρίσων τελεῖα και θά γίνων ἀπαλὰ και γυναικωτέρῃ σάν μετὰ.

Συγχρόνως θά δυναμώσουν και θά σταματήσῃ τὸ πέσιμό τους.

Γ. Φ. Π., Κοκκινίδ. — Οἱ λεκέδες τοῦ προσώπου σας θά ἐξα-
λειφθοῦν ἀν τοὺς ἀλείψετε τακτικὰ κάθε βράδυ ἀπὸ τὸ ἔξῃς
μύγμα:

Précipité blanc 5 gr.
Sous-nitrate de bismuth 5 »
Vaseline 50 »

Τὸ πρῶτὸ ξεβγάξετε με χλιαρὸ νερὸ. Μόλις τὰ στίγματα ἐξαλει-
φθοῦν, παθετε τὴν ἐπάλειψη.

Νοικοκυρὰν. Πάτρας. — Τὰ μπασότα με πορτοκάλι γίνον-
ται ὡς ἔξης:

Ἀνακατενετε ἐπὶ πολλὰ ὥρα, μέσα σὲ μιά πῆλιν
γαβάδα, τέσσερες πορτοκάλι, ἕνα ἄσπραδι, και
τὴ φλούδα ἐνὸς πορτοκαλίου πολὺ ψηλομένη. Προσθετετε ἔπειτα ὀρόντα δόματα ἀλῆου κι' ὀρόντα
τα δόματα ζάχαρι ψηλομένη. Ὅταν ἡ ζύμη
αὐτὴ χτυπηθεῖ καλά, τὴν κόβετε σὲ μικρὰ τροχον-
λά ἡ τετράγωνα κομμάτια, τὰ ὁποῖα τοποθετεῖτε σ' ἕ-
να ταρὶ ἀλειμμένο με βούτυρο. Γαρνίστε κάθε κομμά-
τι μ' ἕνα μικρὸ κομματάκι γλυκοῦ πορτοκαλίου ἡ
πορτοκαλίου «φράσας», και ψηνετε τὰ μπασότα σὲ
φούρνο ὅχι πολὺ ζεστὸ.

Π. Μ. Θ., Γκιὰ Νερά. — Ἀν τὸ πρόσωπό σας
εἶνε λιπαρὸ, ν' ἀποφενεξετε με χρέμας και νά κλίνε-
στε με νερὸ πολὺ ζεστὸ, μέσα σὸ ὁποῖο θά ἔχετε ὀ-
ξὺ ἄγριο βορικό. Ἐπειτα θά κάνετε μιά ἐλαφρὴ φο-
ξίαν με ἕνα κομμάτι λεπτὸ ἴνδο, βορμένο σὸ ἔξῃς
μύγμα:

Eau de fleurs d'orange 100 gr.
Eau de coucoumbre 50 »
liqueur de Van Swieten 100 »
Liquore de benjoin

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΕ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ο Καραγκιόζης έπαιζε από ώρα, και σε κάθε του χοντρό άστειο και κάθε κονταμάρα του, ο κοσμάκης που παρακολουθούσε από κάτω, ξεσπούσε σ' ένα ομαδικό γέλιο, που ήχοσε σαν το κύμα που σπάει στην ακρογιαλιά.

— Δεν μου λές, κυρά μου, έλεγε ο Καραγκιόζης στη βασιλοπούλα, παντρεμένη είσαι;

— Όχι! Απάντησε εκείνη με την έρρινη φωνή των κυριών του Καραγκιόζι.

— Δεν είσαι παντρεμένη;

— Όχι.

— Μα καθόλου; Καθόλου;

— Κάμ, κάμ-κάμ-κάμ!.. Ξεσπούσε στα γέλια το πλήθος από κάτω.

Σε μία γωνία της πλατείας που έπαιζε το λαϊκό αυτό θέατρο, σ' ένα από τα άκρηνά τραπέζια, ένας χωρικός, ο Σλόβοντας από το Γεράκι, διηγείται κάποια ιστορία, κι' όλη η παρέα του και τα διπλανά τραπέζια άφηναν τον Καραγκιόζη κι' άκουγαν αυτόν.

Διηγείτο γιά το γαϊδουράκι του Μεχμέτ-...

Άλλή, του συγχωριανού τους Τουρκοζογκιόζι, που καθώς το είχε αμολιμένο και βοσκόνσε, έπεσε μία μέρα σε μία στέγνα ξερή. Περιούσε λοιπόν ο κύριος Στυλιανός ο Σλόβοντας από εκεί κοντά και τον παρακάλεσε ο Τουρκοζογκιόζι να τον βοηθήσει να το βγάλουν. Άλλα το γαϊδουράκι ήταν βαρύ και οι δυο αυτοί μονάχοι τους δεν μπορούσαν να το σύρουν άπάνω. Φώναξαν τότε δυο κοντοχωριανές, που ήταν εκεί κοντά και μάξεναν ξεσάχνισα από βοσόνδες κι' άλλα ξεβολάχαρα, τη συντέκνισσα Ζαμπιά (Ζηνοβία) και την ψηλή την Κορωνομαρία, γιά να τους βοηθήσουν. Η δυο γυναίκες, χειρόδυναμες καθώς ήταν από τις δουλειές της έξοχης, κατόρθωσαν με τον Όθωμανό τον Μεχμέτ-Άλη που βοηθούσε από κάτω, και τον Στυλιανό τον Σλόβοντα, να σύρουν ως τη μέση το γαϊδουράκι.

Μόλις όμως ο Σλόβοντας είδε ότι η δουλειά πέτυχε, τον έπιασε μεγάλος ένθουσιασμός γιά το κατόρθωμά τους κι' άρχισε να κάνει μαντινάδες, γιά τις οποίες ήταν μοναδικός να τις στεριώνει στη στιγμή και να τις προσαρμόζει σε κάθε μία περίπτωση, όπως έμπνεονται οι μεγάλοι ποιητά από τα μεγάλα γεγονότα. Άρχισε λοιπόν να ληη δινατά:

Ο Στυλιανός και η Ζαμπιά
κι' η Κορωνομαρία,
δούσανε τον γαϊδαρό
σαν ναταν έταιρεία!...

Η μαντινάδα αυτή φάνηκε άστεια στις γυναίκες και σκάσανε στα γέλια, τόσο δυνατά και τρανταχτά, που ξέφυγε το σγωνί από τα χέρια τους και ξανάπεσε το γαϊδουράκι στη στέγνα, βαρειά και βροντηχτά.

Στο πέσιμο ο Τουρκοζογκιόζι άρχισε να θλίβεται και να παρακαλά:

— Άγιάν, Θεό δέν έχεις, Στυλιανέ! Τι είν' αυτά που κάνεις;

Από τα γέλια και του Τουρκοζογκιόζι φωνές έπρόβαλε έξω από η' Αποστόλωνα, η αντίκριση γειτονισσα, και μόλις είδε τον γαϊδαρό στη στέγνα, τον Τουρκοζογκιόζι και τις γυναίκες να γελάνε, σαν να κακοζίζανε, άφησε γιά μία στιγμή...

μή τη ρόκα της και λησίσασε να μάθω τί γίνεται, πολίσπονη και πολυκοτούσα καθώς ήταν. Ζεί ή φάφρησε το έβραταγερό; ρώτησε.

Μα ο Σλόβοντας, που ή έμπνευσε τον είχε πάρει πια φτερό, ρώτησε και της είπε:

— Σώπα σ' Αποστολοδούνα κι' ακόμα είνε ζωντανός και μη στενοχωράσαι, και μη... μοιρολόγια.

Η νέα μαντινάδα προκάλεσε νέα σκαστά γέλια της Ζαμπιάς και της Κορωνομαρίας, που κάθισαν πιά κάτω λαχανιασμένες και γελοούσαν, χτυπώντας τις παλάμες τους άπάνω στα μηριά τους.

— Σε καλό σου, Στυλιανέ!...

Μα με τα νέα γέλια όμως, ξέφυγαν και τα σγωνιά από τα χέρια τους κι' έπεσαν στη στέγνα.

Με τον νέο αυτό θόρυβο ξύπνησε, γιατί ήταν μεσημέρι του καλοκαιριού, κι' ένας άλλος γείτονας, ο φαλακρός ο Μαλακιώτης, και πρόβαλε στο παράθυρο. Βλέποντας τη συνάφραση, μαζομυρλής όπως ήταν από τον ύπνο και με κατалаβαινόντας τί συμβαίνει, ενόμισε πως σφάξανε κάποια σφαχτό και ρώτησε από πάνω:

— Κάνα μοσχάρι σφάξατε, σύντεκνοι;

Ο Σλόβοντας, χωρίς ν' άπάντησε σ' αυτόν, γέμισε και έλπε στις γυναίκες:

Κι' ο Μαλακιώτης πρόβαλε από το παραθύρο,
— Δυο όκαδες θέλω, σύντεκνοι, γιαν' έχω μουσαφίρη!...

Τόσο θέλαν ή γυναίκες γιά να ξαναγελάσουν. Και χάμισαν πάλι δυνατά κι' η Ζαμπιά κι' η Κορωνομαρία κι' η Σοφία, που σήκωσαν και καθορίσανε αυγά. Κι' ο Μεχμέτ-Άλη βίστασε και χαμογέλασε κι' αυτός.

— Ανάθεμά σε, Στυλιανέ, και θα σου ρωθής στο λαμό σου το εδών (ζώο), γιατί ή φασαρία τώρα άκούστηκε ως την άκρη γειτονιάς, ενός γέροντα μερακλή, και καμάρωσες σπιτάβνια ξεραμμένα και τραγουδούσε η γονδία και δίστιχα της τέχνης του:

— Ολα μου τα παράτησα, σουβλιά και καλαπόδια...

— Ολα μου τα παράτησα σουβλιά και καλαπόδια, Σάν άκουσε λοιπόν τα χάχανα και τη φασαρία, άφησε κι' αυτός τη δουλειά του βασιστός και κατέβηκε ως εκεί γιά να μάθω τι τήναι.

Ο Σλόβοντας, μόλις τον είδε τον δέχτηκε με νέα μαντινάδα:

Τ' Άλεξογιόργη πήγα
στο σπίτι το παντάτο,
και το σουβλί παράτησα
κι' έτρεχε ενια κάτω...

Δέν μπορούσε τώρα πια να γελήσει κι' ο Άλεξογιόργης. Γέμισαν όλοι. Η γυναίκες, ο Μαλακιώτης, ακόμα κι' ο Τουρκοζογκιόζι, και το γαϊδουράκι δέν... γέλοσε. Άκουσαν άτ' τα πόδια με τα σγωνιά και το σμένο άπάνω σ' ένα σωρό πέτρες, άγκομαχούσε, γούρλωνε τα μάτια του και μάζεψε τα χείλη του από τον πόνο ίσως του χτυπήματος, που εμαρμαζίζανε τα κτηνωδικά δόντια, σαν να γέλοσε και το ίδιο.

— Καταραμένη όφρι!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΙ' Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ ΤΟΥΣ

Συνήθιζουμε πάντα να κακοζοζούμε τις δυστυχισμένες υπηρετίες. Κι' όμως, ή ιστορία τους είνε γεμάτη από άρατες σελίδες!... Θ' άναφέρουμε εδώ μερικές απ' αυτές.

Μέσα στις ιδιόχειρες σημειώσεις του μεγάλου Έταλντ καλλιτέχνη Λεονάρδο ντ' Βίντσι δέν βρέθηκε γραμμένο παρά μόνο ένα όνομα γυναικείο: το όνομα της υπηρετίνας του Μαθουρίνας! Κι' έν τούτοις, ο διάσημος αυτός καλλιτέχνης είχε γνωρίσει στη ζωή του άπειρες γυναίκες!... Απ' όλες αυτές όμως ημνήθηκε μονάχα την καλή-έκεινη χωρική της Τσοκάνης, την άφοσιωμένη Μαθουρίνα, που κατά τα τελευταία έτη της ζωής του τον άκολούθησε στη Γαλλία και του έκλεισε τα μάτια. Στη διαθήκη του της άφησε μία καλή κληρονομία «εις άνάμνησιν των τόσων υπηρεσιών της».

Κι' έτσι, το όνομα της πιστής υπηρετίνας πέρασε στην ιστορία, συνδεδεμένο άναπόσπαστα με τη μνήμη του Ντ' Βίντσι.

Θά ξέρουν ίσως οι άναγνώστες μας ότι ο Μολιέρος συνήριζε να διαβάη τις κομωδίες του πρώτα-πρώτα στην υπηρετία του. Την κρίσι της τη θεωρούσε αλάθητη!...

Το παράδειγμα του άκολούθησε κι' ο Γάλλος ζωγράφος Ντελακρουά, ο οποίος έζητοσε επίσης τη γνώμη της υπηρετίνας του γιά την άξία των πινάκων του. Κι' όχι μόνον αυτό. Της έζητοσε ακόμα συμβουλές γιά ό,τιδήποτε ζήτημα του παρουσιαζόταν, τη ρωτούσε τί ιδέα είχε γιά κάθε νέο άνθρωπο, τον οποίο γνώριζε!...

Η Τζέννυ — έτσι λεγόταν ή περίφημη αυτή υπηρετία — είχε τυφλή άφοσίωση και λατρεία στον κύριό της. Λέγεται μάλιστα ότι του φερνόταν μ' ένα τρόπο κάπως άπολαυστικό. Αυτό όμως ήταν άποτέλεσμα της μεγάλης αγάπης της γι' αυτόν. Όταν π.χ. πήγαιναν τίποτε φίλοι του να τον έπισκεφθούν, φρόντιζε να μην του μιλούν πολύ και γενικά να μην τον κουράζουν. Κρυμμένη πίσω από μία πόρτα, παρακολουθούσε τις συζητήσεις, έτοιμη να επέμβη όταν παρουσιάζονταν άνάγκη. Έτσι κατόρθωνε να διώχνει τους άδιάκριτους και ένοχλητικούς έπισκέπτες του κυρίου της, με τρόπο εύγενικό, αλλά και άμειλικτο!...

Διηγούνται επίσης ότι κατά τη διάρκεια της άρωστικής του Ντελακρουά, ή Τζέννυ δέν άφησε κανένα φίλο του να τον πλησιάσει, από φόβο μήπως τον κουράσουν με τη συζησία. Κι' έτσι ο μεγάλος ζωγράφος πέθανε μέσα στην άγκαλιά της γρηάς υπηρετίνας του, χωρίς ούτε ένας φίλος του να παραστεί-νη έπάνω απ' το προσκέφαλό του!...

Στη διαθήκη του ο Ντελακρουά άφησε στην πίστη του υπηρετία μία συλλογή από πολύτιμα έργα ζωγραφικής, μεγάλης άξιας.

Άς έλθουμε τώρα στον Μπαλζάκ. Ο περιφημος αυτός συγγραφέας περνούσε μία ζωή κανονική, σαν οιοδύ! Έτσι άλλωστε κατόρθωσε να γράφει τον τεράστιο όγκο των έργων του!... Η συνήθειες του Μπαλζάκ ήταν πολύ παράξενες. Έπερτε στο κρεβάτι του στις έξη το άπόγευμα και κοιμόταν ως τα μεσάνυχτα. Την ώρα εκείνη ή υπηρετία του (που είχε συμμορφωθεί με τη χρονομετρική άριθεία του κυρίου της) τον έζυγόνσε και του πίνανε ένα τεράστιο φλιτζάνι με καφέ.

Ο Μπαλζάκ σκαμνίζονταν κατόπιν γι' άρχιζε την εργασία του, την οποία έξακολουθούσε ως το μεσημέρι. Έπειτα έτρωγε καλά (χωρίς στις φροντίδες και πάλι της πατής του υπηρετίνας) κι' άδιναν να νη έναν περπάτο στο Παρίσι, γιά να μελετήσει τους διάφορους τύπους, τους όποιους άπαθανάτισε στα μυθιστορήματά του.

Έπειτα ο μεγάλος ποιητής Γκαίτε, χωρίς στις υπηρετικές περιουσίες της γρηάς υπηρετίνας του, μπόρεσε να περάσει ήσυχος κι' έσπυρμένος τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Ο Πάπας Πίος ο 11ος (καρδινάλιος του σημερινού Πάπα), έπώλησε να παραβή μία παλιά συνήθεια που επιβάλλει να άνηκουν όλοι οι έπληρες του Βατικανού στο άνδρικό φύλο. Και το έκανε αυτό, γιατί δέν μπορούσε ν' άρρωσάται απ' την πιστή μαγειρίσσα και καμάρωσα του, που έπ' τόσα χρόνια τον είχε περιποιηθεί. Την πήρε λοιπόν μαζί του όταν έγινε Πάπας, άδιαφορώντας γιά τα σχόλια και τις επικρίσεις των στενοκεράλων. Στην άρχή ή πράξη του αυτή σκανδαλίσσε πράγματι κάπως τους άνθρώπους του Βατικανού. Ύστερα όμως άναγνώρισαν όλοι ότι ήταν δικαία κι' έμαθαν να τη σχολιάζουν.

Τέλος ο φιλόσοφος Ζαν Ζακ Ρουσσώ έβρισκε τόσο ένθουσιασμένος απ' την άφοσίωση και τις περικοπές της υπηρετίνας του, ώστε... την παντρεύτηκε! Δυστυχώς όμως, ή γυναίκα εκείνη είχε κατά βάθος χαρακτήρα παράξενο και στοχασμένο!...

Άλλά ο Ζαν Ζακ Ρουσσώ ήταν φιλόσοφος... Κι' έτσι έπ' μείνε φιλοσοφικά την άτυχία του!...

Συμπέρασμα: Μην παντρεύεστε ποτέ τις υπηρετίες σας! Μπορεί έτσι να χάσετε μία καλή υπηρετία και ν' άποκτήσετε μία σύζυγο κακή και στοχασμένη.

... τροφή μου!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Σε μερικά μέρη της Άφρικής, ως κυριότερο προσόν της ώραιότητος μιας γυναίκας θεωρείται ή παχυσαρφία. Γι' αυτό, στα μέρη εκείνα τις κατέλεις πού είνε γιά παντρεία, τις... καλοτρέφουν, όπως κάνουν σ' άλλα μέρη γιά τα ζώα που πρόκειται να πουλήσουν ή να σφάξουν.

Όταν μάλιστα ένας χήρος άποφασίζει να συνάψει δεύτερο γάμο, ή μέλλουσα σύζυγος του υποβάλλεται στην άκόλουθη διατα: Περίσσε στα μπράτσια της, στα δάχτυλά της και στα σφυρά των ποδιών της τα βραχιόλια της πρώτης συζύγου του μνηστήρος της και κατόπιν φροντίσιν να τη θρέψουν ως πού τα στολικά αυτά να της έρουν ίσα-ίσα. Όταν κατορθωθεί αυτό, δέν άπομένει πια κανένα κόμμα γιά τον δεύτερο αυτό γάμο.

ΜΕΛΕΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ

Όταν παίχτηκε στο Παρίσι μ' έξαιρετική έπιτυχία το δράμα του Βολταίρου «Ο Οιδίπους», ο ίδιος ο συγγραφέας βρισκόταν φυλακισμένος στη Βαστίλλη.

Ο αντιβασιλεύς λοιπόν, ο όποιος είχε φυλακίσει τον Βολταίρο, παρακολούθησε την πρεμιέρα του «Οιδίπους» και τόσο πολύ γοητεύθηκε, ώστε διάταξε άμέσως την άποφυλάκισή του.

Ο Βολταίρος τότε πήγε να ευχαριστήσει τον αντιβασιλεύ, ο οποίος, καθώς του μιλούσε, πήρε προστατευτικό και συνδουλτικό ήθος και του είπε:

— Να είσαι, λοιπόν, φρόνιμος από δά κι' έμπρός, κι' εγώ θα φροντίσω πάντοτε γιά σένα.

— Σας είμαι άπειρώς άπόχρεως, άπάντησε ο διάσημος συγγραφέας, αλλά θα παρακαλέσω τη Μεγαλειότητά σας να μη φροντίτε στο έξης ούτε γιά την... κατοικία μου, ούτε γιά την...

... τροφή μου!

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

(Συν. Παραμύθι)

Ε μιά γωνία του παλατιού των Δόγηδων στη Βενετία, βλέπει κανείς ακόμα και σήμερα τέσσερα μικρά και ομοιόμορφα αγάλματα, καμωμένα από πορφύρεη λίθο. Τα αγάλματα αυτά παριστάνουν τέσσερες άνδρες με στολή βασιλική, εινε δε τοποθετημένα στο παλάτι των Δόγηδων, απ' τον έβδομο αιώνα μ.Χ., ή οποία είχε ακόμα πιο παράξενο και τραγικό τέλος.

Η Βενετία, την εποχή εκείνη, δεν ήταν ακόμα ή ακατάβλητη θαλασσοκράτειρα της Μεσογείου, ούτε είχε συγκεντρώσει τα αμύθητα πλούτη που απέκτησε κατά τον μεσσηνισμό. Ώστόσο ήταν μια πόλις πολύ πλούσια. Ο Άγιος Μάρκος της ήταν μια από τις ωραιότερες εκκλησίες του κόσμου, με πολύτιμους θησαυρούς μέσα.

Κάποιο πρωί μπήκε στο λιμάνι της Βενετίας ένα ωραίο καράβι κι άγκυροβόλησε απέναντι στον Άγιο Μάρκο. Οι Βενετοί, που μαζεύτηκαν στην προκυμαία, είδαν να βγαίνουν σε λίγο, μέσα απ' το καράβι αυτό, τέσσερες νέοι, πλουσιώτατα ντυμένοι. Όπως δέ έμαθαν αργότερα, οι νέοι αυτοί ήταν τέσσερα βασιλόπουλα, παιδιά δυο βασιλίδων της Ανατολής. Μετά τον θάνατο όμως των πατέρων τους, είχαν ανέβει στους θρόνους των χωρών τους οι πρωτότοκοι αδελφοί τους, οι οποίοι, επειδή φοβόντανους τους δευτερότοκους, τους διάταξαν να φύγουν μακριά απ' τις χώρες των.

Μάζεψαν λοιπόν τα τέσσερα βασιλόπουλα δσα χρήματα μπόρεσαν απ' την πατρική κληρονομία τους, πήραν μαζί τους και μερικούς ανθρώπους της εμπιστοσύνης τους και ξεκίνησαν εις αναίτητην τύχη. Είχαν την απόφαση να βρουν κανένα μέρος ερημο και να ιδρύσουν εκεί ένα βασίλειο. Έντομεταξύ όμως, για να μαζέψουν χρήματα αρκετά, έκαναν τους κουρσάρους κι όταν έφταναν σε κανένα λιμάνι άφρούρητο, το λεηλατούσαν. Έτσι άρραξαν και στη Βενετία.

Απ' την πρώτη στιγμή όμως, οι τέσσερες πρίγκιπες-κουρσάροι κατάλαβαν ότι δεν θα μπορούσαν να κάνουν και στη Βενετία τα ίδια ποιήματα και στ' άλλα μέρη. Ώστόσο βγήκαν στην πόλι και επειδή οι Βενετοί δεν τους έφεραν καμιά δυσκολία, έκαναν ένα γύρο για να θαυμάσουν τ' αξιοθέατα μνημεία της. Μπήκαν έτσι και στην εκκλησία του Αγίου Μάρκου, όπου έμειναν εκθαμβωμένοι από τα πλούτη που είδαν εκεί μέσα. Τότε, χωρίς να χάσουν καιρό, αποφάσισαν να κλέψουν τους θησαυρούς με κάθε τρόπο και κάθε θυσία.

Ξαναγύρισαν άμέσως στο καράβι τους, όπου κατέστρωσαν άμεσως το σχέδιό τους. Αποφάσισαν δηλαδή, οι δυο απ' αυτούς να βγούνε νύχτα στην πόλι, μαζί με τους μισούς άνδρες του πληρώματος, να πάνε στον Άγιο Μάρκο και ν' αρπάξουν τους θησαυρούς. Οι άλλοι δυο θάμειναν επάνω στο καράβι, με τους υπόλοιπους ναύτες, για να εινε έτοιμοι, ώστε όταν θα έφταναν οι πρώτοι, να κάνουν πανιά και να φύγουν άμέσως.

Όταν νύχτωσε, τα δυο βασιλόπουλα βγήκαν κρυφά με τους μισούς ναύτες στην πόλι, έφτασαν άπαρατήρητοι στην εκκλησία, έσπασαν την πόρτα της, σκότωσαν τον εκκλησιάρη, μπήκαν μέσα, άρραξαν δε, τι πολύτιμο βρήκαν εμπρός τους, τα έβαλαν στα σακιά που είχαν πάρει μαζί τους και βγήκαν έξω, για να γυρίσουν στο καράβι.

Στο δρόμο όμως, μια ποινή ο σέφη πέρασε από το νού και των δυο αδελφών.

— Δεν εινε κρίμα, σύντροφε, ελπε ξαφνα ο ένας, να γίνη ή μορσσία στα τέσσερα;

— Έτσι μου φαίνεται και μένα, αποκρίθηκε ο άλλος. Έμεις οι δυο κινδυνεύουμε για ν' αρπάξουμε τους θησαυρούς, ενώ οι άλλοι δυο κάθονται μέσα στο καράβι χωρίς να διατρέχουν κανένα κίνδυνο.

— Αν τυχόν μάς έπαιρναν ειδήσι οι Βενετοί, θ' άφίναμε τα κόκαλά μας εδώ πέρα, ενώ οι άλλοι θάφευγαν και θα γλύτωνα.

— Γι' αυτό, εινε δικαιο να πάρουμε έμεις το μεγαλύτερο μέρος των θησαυρών.

— Ναι, αλλά οι άλλοι δυο δεν θα το δεχτούν αυτό.

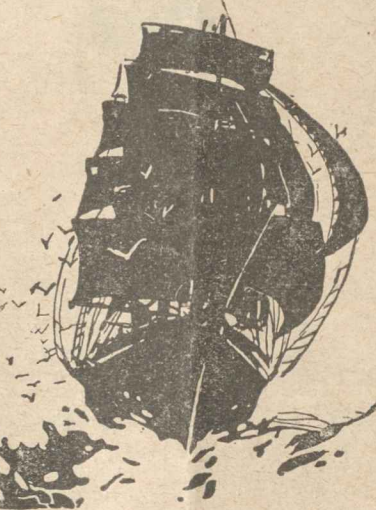
— Τότε να μην τους δώσουμε τίποτε από τα λάφυρα.

— Πώς θα το κατορθώσουμε;

— Απλούστατα, όταν θα φτάσουμε στο καράβι, εκείνοι θάρθουν να μάς υποδεχτούν άνιποτοι. Τότε ριχνάμε κατεπάνω τους και τους ξεκάνουμε κι' αυτούς και τους ανθρώπους τους.

— Ώρα!... Έτσι πρέπει να γίνη.

Έντομεταξύ όμως, και οι άλλοι δυο αδελφοί είχαν κάνει την ίδια σκέψη. Ότι δηλαδή ήταν συμφέρον τους ν' απαλλαγούν απ' τους συντρόφους των και να κρατήσουν οι δυο τους τα λάφυρα. Με τη διαφορά ότι αυτοί, αντί να μεταχειρισθούν βία, είχαν αποφασίσει να καταφύγουν σε δολιχότερο και γι' αυτό ασφαλέστερο μέσον: Στο δηλητήριο.

Διάταξαν λοιπόν τον μάγειρο του καραβιού να έτοιμάσει κάποια φαγητά, για να συμπουσιάσουν δηθεν με τους συντρόφους των, που θα γυρίζαν. Στα φαγητά αυτά έριξαν κρυφά δηλητήριο και πέθαναν πειά τους δυο επιδρομείς με τα λάφυρα.

Μισή ώρα πέρασε ακόμα. Κι' άξαφνα φάνηκε ή βάρκα με τα δυο βασιλόπουλα και τους ανθρώπους των, που έφεραν τα λάφυρα. Η βάρκα διπλώωσε στο καράβι και τα δυο αδελφια, συνεννοημένοι για τη σφαγή και με τους σινοδούς των, ανέβηκαν επάνω.

Οι σύντροφοί τους έτρεξαν τότε να τους υποδεχτούν γεμάτοι χαρά, αλλά δεν πρόφτασαν ούτε το χέρι να τους σφίξουν. Οι δυο πρίγκιπες-κουρσάροι τράβηξαν τα σπαθιά τους, οι ακολούθοι των τους έμυθηθηκαν και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα έκομμάτιασαν άγρια και άπάνθρωπα τους δυο άνιποτους φίλους και συναδέλφους των.

Έπειτα ρίχτηκαν κι' άρχισαν να σκοτώνουν και τους ναύτες που είχαν μείνει στο καράβι και οι οποίοι ήταν όλοι άρροισμένοι να δυ βασιλόπουλα που είχαν δολοφονήσει. Τους έσφαξαν έτσι όλους τους, μέχρι το τελευταίο!...

Ο σκοπός τους είχε πετύχει θαυμάσια. Εξαχρισμένοι οι δυο πρίγκιπες-κουρσάροι, στρώθηκαν κατόπι στο τραπέζι κι' άρχισαν να τρώνε και να πίνουν με τους συντρόφους των. Έφαγαν όμως και έπιαν από τα φαγητά και τα ποτά που είχαν δηλητηριάσει οι δυο άλλοι πρίγκιπες. Και μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας πέθαναν κι' αυτοί. Ο ένας μετά τον άλλο, σπαστραφώντας και ουρλιάζοντας απ' τους φριχτούς πόνους του δηλητηρίου που τους έκαγε τα σπλάχνα.

Ο Άγιος Μάρκος είχε εκδικηθεί για τη λεηλασία του νού του!...

Το πρωί οι Βενετοί, όταν κατέβηκαν στην προκυμαία, είδαν κατάπληκτοι ότι το καράβι πουχε φτάσει μόλις χτες, φαινόταν έρημο. Είχε σπκωθεί φουσκοθαλασσιά και παράδερνε εδώ κι εκεί, χωρίς να φαίνεται κανένας στο κατώστρωμα.

Μερικοί ναυτικοί ανέβηκαν τότε άπάνω στο πιά, όπου αντίκρουσαν ένα θέαμα φριχτό, άνατριστα.

Το κατώστρωμα ήταν ολοκληρό βυμμένο στο αίμα και στρωμένο με πτώματα κατακοιμωμένα. Έσως στην τραπέζια του καραβιού ύπχχαν κι' άλλα πτώματα, φουσκοκίτρινα και μαυρισμένα απ' το δηλητήριο. Τέλος, μέσα σε μερικά σακιά, σπταμένα σε μια καμπίνα, βρήκαν δίλους τους άνεκτιστους θησαυρούς του Αγίου Μάρκου!...

Κατάπληκτοι οι άλλοι Βενετοί, έτρεξαν άμέσως να έδοποιήσουν τις άρρες ή όποιες, όταν ανέβηκαν στο πιά, δεν δύνασκον καν να καταλάβουν τι είχε συμβεί.

Σε μια άλλη καμπίνα του καραβιού βρήκαν και πολλούς άλλους θησαυρούς, άρραγμένους από διάφορα πλοία που κουρσέψαν τα τέσσερα βασιλόπουλα. Βρήκαν επίσης και τα τέσσερα αγάλματα των πριγκιπικών-κουρσάρων, καμωμένα από πορφύρεη.

Όλοι αυτοί οι θησαυροί μεταφέρθηκαν άμέσως στο ναό του Αγίου Μάρκου, εκτός από τα αγάλματα των τεσσάρων πριγκιπών, τα οποία έτοποθετήθηκαν στην κεντρική πλατεία της Βενετίας, εκεί που χτισται αργότερα το παλάτι των Δόγηδων, για να θυμίζει τη λερόσυλη επιδρομή των τεσσάρων κουρσάρων, την έμοικιαία προδοσία τους και το τραγικό τους τέλος...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΕΝΕΙΑ

Κάποιος πρίγκιπς απ' τη βασιλική οίκογένεια της Αγγλίας ήταν κοκκινοτρίχης. Διατηρούσε μάλιστα και γενειάδα με το χαρακτηριστικό αυτό κοκκινωπό χρώμα, που γενικώς θεωρείται αντιπαθητικό.

Μιά μέρα λοιπόν ο κοκκινοτρίχης πρίγκιπς θέλησε να περάσει τον γελωτοποιό του, ο οποίος ήταν απανός σαν γυναίκα.

— Τι διάβολο, του είπε, έσθ είσαι σαράντα χρόνων και ακόμα δεν έννοεις ούτε άνάστημα να ρίξεις, ούτε γένεια να βγάλεις. Που δεν έχεις γένεια;

— Να σός εξήγησω, ύψηλότατε, του άπάντησε ο έξυπνος γελωτοποιός. Όταν ο Θεός έμοίρασε στους ανθρώπους τα γένεια, ένω έλειπα. Παρουσάστηκα λοιπόν στο τέλος της μοίρας, που δεν είχαν άπομείνει παρά λίγα ακόμα κόκκινα γένεια σαν τα δικά σας. Και τί να σός πώ; Έπρωτήμσα να μην πάρω καθόλου!...

Να σός εξήγησω, ύψηλότατε, του άπάντησε ο έξυπνος γελωτοποιός. Όταν ο Θεός έμοίρασε στους ανθρώπους τα γένεια, ένω έλειπα. Παρουσάστηκα λοιπόν στο τέλος της μοίρας, που δεν είχαν άπομείνει παρά λίγα ακόμα κόκκινα γένεια σαν τα δικά σας. Και τί να σός πώ; Έπρωτήμσα να μην πάρω καθόλου!...

Να σός εξήγησω, ύψηλότατε, του άπάντησε ο έξυπνος γελωτοποιός. Όταν ο Θεός έμοίρασε στους ανθρώπους τα γένεια, ένω έλειπα. Παρουσάστηκα λοιπόν στο τέλος της μοίρας, που δεν είχαν άπομείνει παρά λίγα ακόμα κόκκινα γένεια σαν τα δικά σας. Και τί να σός πώ; Έπρωτήμσα να μην πάρω καθόλου!...

Να σός εξήγησω, ύψηλότατε, του άπάντησε ο έξυπνος γελωτοποιός. Όταν ο Θεός έμοίρασε στους ανθρώπους τα γένεια, ένω έλειπα. Παρουσάστηκα λοιπόν στο τέλος της μοίρας, που δεν είχαν άπομείνει παρά λίγα ακόμα κόκκινα γένεια σαν τα δικά σας. Και τί να σός πώ; Έπρωτήμσα να μην πάρω καθόλου!...

Να σός εξήγησω, ύψηλότατε, του άπάντησε ο έξυπνος γελωτοποιός. Όταν ο Θεός έμοίρασε στους ανθρώπους τα γένεια, ένω έλειπα. Παρουσάστηκα λοιπόν στο τέλος της μοίρας, που δεν είχαν άπομείνει παρά λίγα ακόμα κόκκινα γένεια σαν τα δικά σας. Και τί να σός πώ; Έπρωτήμσα να μην πάρω καθόλου!...

Να σός εξήγησω, ύψηλότατε, του άπάντησε ο έξυπνος γελωτοποιός. Όταν ο Θεός έμοίρασε στους ανθρώπους τα γένεια, ένω έλειπα. Παρουσάστηκα λοιπόν στο τέλος της μοίρας, που δεν είχαν άπομείνει παρά λίγα ακόμα κόκκινα γένεια σαν τα δικά σας. Και τί να σός πώ; Έπρωτήμσα να μην πάρω καθόλου!...

Να σός εξήγησω, ύψηλότατε, του άπάντησε ο έξυπνος γελωτοποιός. Όταν ο Θεός έμοίρασε στους ανθρώπους τα γένεια, ένω έλειπα. Παρουσάστηκα λοιπόν στο τέλος της μοίρας, που δεν είχαν άπομείνει παρά λίγα ακόμα κόκκινα γένεια σαν τα δικά σας. Και τί να σός πώ; Έπρωτήμσα να μην πάρω καθόλου!...

Να σός εξήγησω, ύψηλότατε, του άπάντησε ο έξυπνος γελωτοποιός. Όταν ο Θεός έμοίρασε στους ανθρώπους τα γένεια, ένω έλειπα. Παρουσάστηκα λοιπόν στο τέλος της μοίρας, που δεν είχαν άπομείνει παρά λίγα ακόμα κόκκινα γένεια σαν τα δικά σας. Και τί να σός πώ; Έπρωτήμσα να μην πάρω καθόλου!...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΝΟ'Υ ΦΕΛΔ

ΕΝΑ ΦΕΙΔΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Α θιμάμια πάντα, απ' τα τόσα τα-ξείδια μου στις μακρινές χώρες του κόσμου, μιά τρομερή περιπέτεια μου, που ήταν για μένα, για το μέλλον μου, για όλη την κατοπινή ζωή μου, σαν ένα άποφασιστικό ριζικό των κούβων.

Είχα εγκατασταθεί ως καλλιεργητής στα νότια σύνορα της Αμερικανικής πολιτείας της Καρολίνας. Το πιο κοντινό χωριό άπειχε δυο δρες δρόμο απ' τις φύτες μου, όπου δεν είχα κανένα άνθρωπο, με τον όποιο θα μπορούσα ν' ανταλλάξω μερικές λέξεις. Ήμουν ύποπτος να ζώ σαν ερημίτης ανάμεσα στους μαύρους εργάτες, μακριά απ' τις εθιμικές συντροφίες, τις γυναίκες και τους φίλους μου, απ' τους όποιους ή άγάπη της περιτελείας με είχε απομακρύνει. Έτσι, δυο χρόνια έπειτα απ' την εγκατάστασή μου στην ερημία αυτή, ένοιωθα πια πως είχε πεθάνει μέσα μου κάθε πόθος κοινωνικής ζωής.

Σαβανιά, μιά άνοιξιάνικη μέρα, ήθελ κι' εγκατεστάθηκα σ' ένα άλλο γήμα, όχι μακριά απ' τις φύτες μου, ένας άλλος έξνος, ένας άγανθος Όλλανδός, που είχε μαζί του και τη γυναίκα του. Παρατηρούμε άμέσως, πίσωμε στενή φίλια και τριών τελειώσει ο πρώτος θέρμος, άγαλιάσμε κώλιας σαν ά-κέρρα.

Ριχard Χόστεν ήταν τ' όνομα του φίλου μου. Ήταν ένας ψηλός και δυνατός άντρας με μάτια καθαρά κι' άπονήριτα. Η Έλα, ή γυναίκα του, ήταν μόλις δεκαεννιά χρόνων — ένα ζοηρό κορίτσι ακόμα — που τρελλανόταν για τις μεγάλες πολυχρωμες πεταλούδες και τα χτυπητά λουλούδια του μέρους που ζούσαμε. Η γοηπετική άρραγή του Νότον, με τα χρώματα και τ' άρώματά της, γένιζε την παιδικίστικη καρδιά της παρανατρεμμένης Όλλανδέζας με πωράενα, τρελά αισθήματα και πόθους.

Ο πρώτος χρόνος πέρασε με την πιο γλυκή και φίλια και όμορφη μεταξύ μας. Η καθημερινή συναντήσε μας στα παρθένα δάση της παρχής, κάνανε ν' αναπτύσσεται μέσα μας ό-λωση και περισσότερο το λουλούδι της φιλίας, που δεν μπορεί ποτέ ν' άνθιση με παρόμοιο τρόπο στα κοινά σαλόνια του πολιτισμένου κόσμου.

Μιά μέρα όμως, ή τύχη τάερε έτσι, ώστε όλη έλειψε να γίνω ο πιο θανάσιμος έχθρος του καλύτερου φίλου μου.

Και έζορε τι έωσσε τη φίλια μας; Ένα φείδι! Ναι, άν δεν έμειναν στη μέση το φείδι αυτό, θα είχα κώλια με τρέλλα άσυνχώρητη, άνεπαύσθητη και τραγική.

Ο Χόστεν ένα βράδυ είχε φύγει για κάποιο μακρινό γήμα του, όπου θάμεινε ως το πρώτο της άλλης μέρας. Η γυναίκα του ή Έλα, φοβότανε τη μοναξιά και πιο πολύ τους μαύρους, που σπηλίζουν πάντα να τριγυρίζουν στις άγροικίες των λένων, όταν ξεβούν πως βρίσκεται εκεί μια άμορη γυναίκα.

Με παρακάλεσε λοιπόν να πάω στο σπίτι της, για να της κρατήσω συντροφιά και να την προστατέψω από κάθε έλθοντι κίνδυνο.

Πραγματικά, μόλις βασίλειρε ο ήλιος, πήγα στο σπίτι του φίλου μου. Η Έλα με περίμενε στον κήπο. Ήταν μιά απ' τις μαγευτικές και ξελογιάστρες έκνινες βραδείες, που παίρνουν τα λογικά των ανθρώπων και τους κάνουν οργνά να μην έχουν συναίσθησι και τι κινούν. Ως τα μεσάνυχτα καθόμαστε σιωπηλοί κάτω απ' τα άρρωμένα δέντρα κι' άκούγαμε τις παράξενες νυχτερινές φωνές της έρημιας.

Σαβανιά όμως έννοιωσα να ζυτάνη μέσα μου ο κοιμισμένος πόθος ο πόθος για μιά γυναίκα, και θα μπορούσε να με κάνει εύτυχημένο, όπως έκανε ή γυναίκα αυτή το φίλο μου Χόστεν. Σε μιά στιγμή, τα χέρια μας συναντηθηκαν. Κι' αντί ν' άποτραβηχτούν, έμεινε, άβελια μας σκεδόν, ένομμένα στην τυχαία εκείνη έπαφή και το δαχτύλιό μας άναζητήθηκαν μέσα στο σκοτάδι, σ' ένα παραεπαιμένο, θετικό σφίξιμο...

Σαβανιά σαν να μολόσε στον έαυτό της, ή Έλα ψηθύρισε: — Η φωνή αυτή με τρελλάνει... Ο μυρομένος άέρας με κάνει να χάνω τα λογικά μου... Αισθάνομαι τον πόθο να με σφίξη κάποιος με δύναμη στην άγκυλιά του, να με πάρη μαζί του μακριά, μακριά, σε μέρη άγνωστα και μαγευμένα... Ω, το νοιώθω πως εινε

τρέλλα αυτό!... Το καταλαβαίνω... Άλλά το φταίσιμο δεν εινε δικό μου... Φταίει ή ξελογιάστρα αυτή νύχτα...

Τα παράξενα αυτά λόγια θόλωσαν όλοτεία πια τη σκέψη μου. Τα χέρια μου άναζητήσανε με φλογερό πόθος το στόμα της. Κι' έ-κείνη άποκρίθηκε στο φίλι μου. Δεν άποτραβήχτηκε καθόλου και χωρίς καμιά αντίσταση, μ' άφησε να την πάρω ξαφνακά στην άγκυλιά μου και να γεμίσω τα χέρια της και τα μάτια της με φίλια, φίλια τρελλά, φλογερά, παράφορα. Έπειτα άρραξα το χέρι της και της είπα:

— Έλα, πάμε να φύγουμε από δω!

Έκείνη, για μιά στιγμή ξαναβρήκε τον έαυτό της, ή αντίστασι του ένστικτου έπάλανε άόμα μέσα της. Αυτό όμως κράτησε μόνο μερικές στιγμές. Κι' έπειτα με φωνή, που μόλις άκούγότανε, ρώ-τησε:

— Ποιό θα πάμε;

— Όπου και νάναι! φώναξα εγώ, κυριευμένος απ' την άκατα-νίκητη τρέλλα του πόθου. Έλα μαζί μου!... Δεν θα γυρίσουμε ποτέ πια πίσω... Έλα!...

— Ναι, έρχομαι!... Έρχομαι!... ψηθύρισε.

Σήκωσα στην άγκυλιά μου σαν μικρό παιδί την όμορφη Όλλαν-δέζα και με το τρομερό έκνινο φορτίο μου άρχισα να τρέχω έξω, μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Τα χιμένα μαλλιά της με χτυπούσαν ά-παλά στο πρόσωπο και το μεθυστικό άρωμα του κορμιού της μου είχε πάρει όλοτεία πια το νού.

Σαβανιά, το πόδι μου σκόνταψε σε κάποιο γλυστερό εμπόδιο. Ένα σίγος φρίκης διέτρεξε όλο το κορμί μου. Είχα πατήσει ένα μεγάλο φείδι!...

Η δύναμεις μου παραλύσανε μονομιάς και στάθηκα εκεί, άνικανος να κώλιο κι' ένα βήμα. Την ίδια στιγμή έρριξα μιά ματιά στο έδαφος κι' άμέσως άρχισα απ' τα χέρια μου τη γυναίκα που κρατούσα. Το φείδι έκαμπύλωνε το κορμί του, έτοιμο να ριχτεί επάνω μου, κι' ο κίνδυνος της στιγμής αυτής, της τόσο άγονιάδους, με ξανάερε μονομιάς στη συναίσθησι της πραγματικότητας.

Με το σκληρό πέμα του παπουτσιού μου πάτησα το κεφάλι του σκαμμερού έρπετου και το κράτησα ζουλιγμένο, μ' όλη μου τη δύναμη, στο χώμα, ενώ αυτό με το κορμί του με χτυπούσε άγριμένα και τυλίγονταν σφιχτά γύρω στο πόδι μου. Για κανένα λόγο δεν θα σήκωνα την ώρα εκείνη το πόδι μου απ' το κεφάλι του έκαμπύλνου έρπετου, όσο κι' άν μου πο-νούσαν τα φρεμασμένα χτυπημάτά του.

— Ένα τσεκούρι! Φέρτε ένα τσεκούρι! φώναξα λαχανιασμένος.

Μα ή νεαρή Όλλανδέζα είχε γυρίσει κώλια στο σπίτι της, ξεφρονώντας απ' τον τρόμο της. Σε λίγα, μερικοί ύπηρέτες τρέσανε κοντά μου και σκότωσαν το φείδι.

— Έ λοιπόν, τί θα θέλετε... Από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος, αυτή ήταν ή πρώτη φορά που ένα φείδι έπρόλαβε μιά μεγάλη ά-μωσία...

Η Έλα έμεινε τρεις μέρες στο κρεβάτι με νευρικό πυρετό. Όταν έγινε καλά και συναντή-σασα με, μου άπάντησε:

— Ένα τσεκούρι! Φέρτε ένα τσεκούρι! φώναξα λαχανιασμένος.

Μα ή νεαρή Όλλανδέζα είχε γυρίσει κώλια στο σπίτι της, ξεφρονώντας απ' τον τρόμο της. Σε λίγα, μερικοί ύπηρέτες τρέσανε κοντά μου και σκότωσαν το φείδι.

— Έ λοιπόν, τί θα θέλετε... Από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος, αυτή ήταν ή πρώτη φορά που ένα φείδι έπρόλαβε μιά μεγάλη ά-μωσία...

Η Έλα έμεινε τρεις μέρες στο κρεβάτι με νευρικό πυρετό. Όταν έγινε καλά και συναντή-σασα με, μου άπάντησε:

— Ένα τσεκούρι! Φέρτε ένα τσεκούρι! φώναξα λαχανιασμένος.

Μα ή νεαρή Όλλανδέζα είχε γυρίσει κώλια στο σπίτι της, ξεφρονώντας απ' τον τρόμο της. Σε λίγα, μερικοί ύπηρέτες τρέσανε κοντά μου και σκότωσαν το φείδι.

— Έ λοιπόν, τί θα θέλετε... Από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος, αυτή ήταν ή πρώτη φορά που ένα φείδι έπρόλαβε μιά μεγάλη ά-μωσία...

Η Έλα έμεινε τρεις μέρες στο κρεβάτι με νευρικό πυρετό. Όταν έγινε καλά και συναντή-σασα με, μου άπάντησε:

— Ένα τσεκούρι! Φέρτε ένα τσεκούρι! φώναξα λαχανιασμένος.

Μα ή νεαρή Όλλανδέζα είχε γυρίσει κώλια στο σπίτι της, ξεφρονώντας απ' τον τρόμο της. Σε λίγα, μερικοί ύπηρέτες τρέσανε κοντά μου και σκότωσαν το φείδι.

— Έ λοιπόν, τί θα θέλετε... Από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος, αυτή ήταν ή πρώτη φορά που ένα φείδι έπρόλαβε μιά μεγάλη ά-μωσία...

Η Έλα έμεινε τρεις μέρες στο κρεβάτι με νευρικό πυρετό. Όταν έγινε καλά και συναντή-σασα με, μου άπάντησε:

— Ένα τσεκούρι! Φέρτε ένα τσεκούρι! φώναξα λαχανιασμένος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πρίσκα απάντησε τότε στην άγνωστη επισκέπτριά, ότι ο σύζυγός της είχε χτίσει αυτή την έπαυλα λίγα χρόνια πριν απ' τον πόλεμο, με τον σκοπό ν' αναπαύεται εκεί και να βρίσκεται συγχρόνως στο κέντρο των υποθέσεών του.

— Έχουμε μεγάλη συμφέροντα στη Φινλανδία, κυρία, της εξήγησε, 'Ο σύζυγός μου είναι ευέλπιδος!

Τότε ξαφνικά, η κυρία εκείνη της έδειξε την επιθυμία να επισκεφθή την έπαυλα και, πριν η Πρίσκα της άπαντήσει, διευθύνθηκε προς αυτή, ακολουθούμενη και απ' τις συντροφισσές της.

Η ξένης μπήκαν στον αντιπάλο, με άμεσως ξεφύγισαν απ' η τρεις:

— "Α!...

Και στάθηκαν κατάπληκτες μπρος στο μεγάλο πορταίτο του 'Ιβάν.

Τέλος, η πρώτη απ' τις κυρίες συνήλθε απ' την έκπληξή της και είπε:

— Βλέπω πως έχετε εδώ ένα πρώτης τάξεως πορταίτο.

— Είναι ο σύζυγός μου, είπε η Πρίσκα, κοιμίζοντας δόκιληρη.

Και για να δικαιολογήσει το πρώτο της ψέμμα, είπε και δεύτερο:

— 'Ο σύζυγός μου, βλέπετε, είν' αξιοματικός από τότε που κληρονομία ο πόλεμος. Παραμάλεσε λοιπόν κάποιο φίλο του ζωγράφου να του κάνει το πορταίτο του με στολή...

Η άγνωστη κυρία προχώρησε τότε και κτύπησε με το φασμαίν της την υπογραφή του πορταίτου.

— Σέργιος 'Ιβάνοβιτς! είπε. 'Ωστε ο Σέργιος 'Ιβάνοβιτς ήταν φίλος του συζύγου σας;

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε η Πρίσκα.

— Ήταν και δικός μου, κυρία, είπε η άγνωστη.

Συγχρόνως η δυό άλλες φίλες της έσκασαν στα γέλια. Κι τα ξόντωνσαν μάλιστα μ' ένα τέτοιο τρόπο μεταξύ τους, ώστε η Πρίσκα κυριεύτηκε από μιὰ τρομερή ταραχή.

Τότε η συντροφισσά τους

τους είπε:

— Άσπλητές μου, άρψετε

με τώρα, σάς παρακαλώ, με την κυρία. Θα σάς συναντήσω σε λίγο στον κήπο.

Και χωρίς να ρωτήσει κανένα, προχώρησε προς το σάλο, ενώ η Πρίσκα την ακολουθούσε τρομαγμένη.

Η άγνωστη κτύπησε δόκιληρη της, γεμάτη περιέργεια και ταραχή. Τα πορταίτα του 'Ιβάν τραβούσαν ιδιαίτερος την προσοχή της.

— "Α! "Α! Έκανε κιντάζοντάς τα.

Τα σκληρά μάλιστα και κτύπησε τις άφιερώσεις.

— 'Ωστε ο σύζυγός σας δ' νομιάζεται 'Ιβάν; ρώτησε την Πρίσκα.

— Να! Είν' ένα από τα μικρά του όνοματα. Μά τον λέμε συνηθώς Πέτρο.

Η Πρίσκα θα ήθελε να κλάψει από απελπισία. Καταλάβαινε, ότι κάποια καταστροφή την απειλούσε κι' ότι ήταν πολύ άσχημα για να την αποφυγή.

— "Εβλεπε πως αυτή η μεγάλη κυρία ήξερε το συζύγός της. Τον ήξερε κάποια ίσως καλύτερα κι' απ' αυτή την ίδια.

— "Ωστε λέγεται 'Ιβάν 'Αντρέγιεβιτς; ρώτησε πάλι η άγνωστη.

— "Ω! πόσο η Πρίσκα μετανοούσε που δεν είχε ξαφραρίσει όλ' αυτά τα πορταίτα.

Ο ΙΣΠΑΝΟΣ ΜΑΡΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ
(Εικόνα του Γουστ. Ντορέ).

που την είχαν σκανδαλίσει και που την πρόδιδαν τώρα.

— Ναί, κυρία, είπε απλά.

— Και ο πατέρας του συζύγου σας ήταν κι' αυτός χωρίς να ξυλέμπος;

— Ναί, κυρία, απάντησε πάλι η δυστυχισμένη νέα, που δεν ήξερε πού να σταθή.

— Καθώς βλέπω, το επάγγελμά του ευέλπιδος πάει στην οικογένεια του συζύγου σας από πατέρα σε γιό, είπε η άγνωστη σαρκαστικά.

— "Ω! κυρία! Έκανε η Πρίσκα, μη μπορώντας πια να κρατήσει.

Η επισκέπτριά δεν είχε τίποτε, αλλά κάρφωσε μέσ' απ' το φασμαίν της ένα τόσο επίμονο βλέμμα στην Πρίσκα, ώστε η φτωχή νέα σωριάστηκε σε μιὰ καρέκλα, τρέμοντας.

— Υποφέρετε; τη ρώτησε.

— Όχι, κυρία... Έχω... δεν είναι τίποτε... θα περάσω...

— Κυρία... είπε η άγνωστη, και καθώς απέναντί της— έχω μερικές ερωτήσεις να σας απευθύνω, μιὰ ερώτηση κάπως σπουδαία. Γι' αυτή θα σάς παρακαλώ, πριν απαντήσετε, να σκεφθίτε σοβαρά. Πρέπει όμως ν' ανακτήσετε την ψυχραιμία σας πού, όπως φαίνεται, αυτή τη στιγμή την έχετε χάσει κάπως. Θα ήθελα να μάθω και εγώ το ακριβές όνομά σας.

— Μά, κυρία, τραύλισε η Πρίσκα, δεν... δεν βλέπω γιατί η ερώτησή αυτή είναι σπουδαία. Δεν κινδυνεύω, δεν κινδυνεύω...

— Σας είπα, ότι ο σύζυγός μου είναι ευέλπιδος...

— Ναί... είναι ευέλπιδος... μου το είπατε. Μά πως ονομάζεται;

— Ονομάζεται Πέτρος Πιελίσκι...

— Πέτρος 'Ιβάν 'Αντρέγιεβιτς Πιελίσκι! Έκανε ειρωνικά η άγνωστη. Είπατε βεβαία γι' αυτό;

— Μά, κυρία... τραύλισε η Πρίσκα.

— Και σεις είπατε η κυρία Πιελίσκι;

— Κυρία, δεν καταλαβαίνω αυτή την επιμονή σας, είπε η Πρίσκα με αγωνία. Ναί, είπα η κυρία Πιελίσκι!

— Και είπατε παντρεμένη με τον ευέλπιδος; Προσέηξε. 'Εδώ βρίσκεται όλη η σημασία της ερωτήσεως...

Η Πρίσκα σπρώχθηκε με δυσκολία και συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις, είπε:

— Κυρία, νομίζω πως η ανάγκη αυτή εδάσταξε αρκετά και δεν θα σάς αφήσω να με προβάλετε περισσότερο.

— Έσείς με προσβάλετε με τα ψέματά σας! φώναξε ξεσπώντας η μεγάλη κυρία, δεν ονομάζεστε κυρία Πιελίσκι, θέλετε να σας πω εγώ πως ονομάζεστε; 'Ονομάζεστε Πρίσκα και είπατε άλλοτε γυναικατά της κοίτης Νεράζκι!

Η Πρίσκα άκουσε σαν να ραμνόλιπτε. 'Οσοόσκι τα δύναμι ν' απαντήσει:

— Και έπειτα, κυρία! Αυτό δεν σάς ενδιαφέρει...

— Νομίζετε... θέλετε να σας πω πως ονομάζεστε ο ίδιος συζυγός σας; 'Ονομάζεστε μέγας δούξ 'Ιβάν κι' εγώ είπα η μητέρα του, η μεγάλη δούκισσα Ναντίτσα Μιχαηλόβνα.

Άκουγοντας την καταπληκτική αυτή αποκαίνιση, η Πρίσκα κλονίστηκε. Τα περίμενε βέβαια όλα, μά αυτό δεν το είχε προβλέψει. Άγαστος ένα μεγάλο δόγμα, τον άνθρωπο που αν σέβαντο ο καχεκτικός Τσάρσκις, θα φορούσε στο κεφάλι του το στέμμα των Ρωμανόφ!

Ήταν καταπληκτικό! Τρομερό!

Είχε έλπει για μιὰ στιγμή ή φτωχή, ότι οι δεσμοί που την ένωσαν με τον 'Ιβάν, δεν θα σ' έβγαζαν ποτέ. Μά τώρα ήταν τελειώσει όλα, όλα και για πάντα!

Έκρηγενομένη η Πρίσκα, δεν ήξερε τί να πει.

— Έ λοιπόν, κυρία Πιελίσκι, είπε η Ναντίτσα Μιχαηλόβνα, έχετε να νομίζετε, ότι όλα συμβαίνουν εδώ δεν με άφρασαν καθόλου; 'Α! Δεν περιμένετε ποτέ να ρθώ να σάς άνηγαίνω τόσο γρήγορα; Νομίζετε τον έαυτό σας άσφαλισμένο σ' αυτό το κήρι που το προστατεύει ή λίμνη Σάμια; 'Η άλήθεια είναι ότι κι' εγώ ποτέ δεν θα σκεφτόμουν να ρθώ να ξητήσω το γιό μου ως εδώ. Δεν ήξερα πως έχει τόσο άγροτικά γούστα. Μά ύπαρχει ένα πράγμα πιο δυνατό απ' όλες τις προφυλάξεις μιας μικρής ξελοματίας και πιο πονηρό απ' την άσυννομία. 'Η θέλησις του Θεού!

Άκουγοντας τη λέξη «ξελοματίας», ή Πρίσκα έγινε κατακόκκινη και φώναξε με φωνή πνιγμένη:

— Κυρία... άγνοούσα πάντοτε ποιός ήταν ο γιός σας. Το έμαθα τώρα από σας.

— Λέτε ψέμματα!

— Αυτή είναι ή τελευταία λέξις που άκούω από σας, κυρία, είπε η Πρίσκα.

Και όλοφώντας σαν τρελή, έτρεξε προς την πόρτα, χτυπώντας επάνω στο έπιπλό. Μά ή μεγάλη δούκισσα έτρεξε μπροστά της και την συγκράτησε.

— Ποι πάτε; τη ρώτησε. Σας άπαγορεύω να βγείτε έξω!

— Δεν μπορείτε να μου το άπαγορεύσετε αυτό! Είναι το τελευταίο μου δικαίωμα! Πηγαίνο να φύγω... να ξεφραπιστώ! Άφηστε με να περάσω, κυρία, και δεν θα με ξαναβίθε ποτέ πια. Δεν θα άναυτετε ποτέ πια να μιλούν για μένα... Σας τ' όρκίζομαι...

— Δεν σάς πιστεύω! Είπατε μιὰ ξελοματία! Θα πάτε να συναντήσετε το γιό μου! Όχι, άχι, δεν θα σάς άφήσω. Πριν σας περάσω στα χέρια της άσυννομίας.

Αυτή τη φορά ή Πρίσκα έγινε γλοιώ σαν πτώμα.

— Κυρία, είπε με μιὰ τρομακτική γλήνη, δεν σας ξητώ παρά την άδω να πάω να σκοτωθώ.

— Δεν σάς πιστεύω...

Η Ναντίτσα Μιχαηλόβνα δεν άφρασε να πιστέη, ότι ή Πρίσκα άγνοούσε την προσοπαία του φίλου της και νομίζε πως ήθελε να την ξεφρατίσει, άφρασε της, ότι θα πήγαινε να σκοτωθή.

— Χά... Χά! Έκανε. Τί ό γιό συναισάω. Μά γυναικατά μ' έβαν Ρωμανόφ!...

Αυτό ήταν πολύ για την Πρίσκα. Θα ήθελε ή φτωχή να ήταν κάποις νεκρή. Στριφογύριζε δόκιληρη της τα βλέμμάτα της, που είχαν χάσει μιὰ έκαρση τρέλλας, έπρόκειτο ένα όπλο για να σκοτωθή. 'Ηθελε να χτυπήσει μπροστά σ' αυτή τη γυναίκα που τη βασάνιζε με μιὰ άσχημα γαρά.

Μά δεν άπληχε τίποτε για να σκοτωθή.

— Κυρία, είπε, δεν ξητάρετε να έαω έδώ. Άλλοιώς θα ήσαν κάποις νεκρή μπροστά στα πόδια σας! Μά άν έχετε όπλο έπάνω σας, σκοτώστε με, σάς έκετεύω, σκοτώστε με!

— Και νομίζετε, ότι δεν είπα ιαυτή να το κάνω αυτό; φώναξε ή μεγάλη δούκισσα.

— Ναί, μητέρα μου, άκούστερη ξεφρανα τρομερή ή φωνή του φίλου δούκός 'Ιβάν. Σας θεωρώ ιαυτή για όλα.

Ο 'Ιβάν μόλις είχε επιστρέψει στην έπαυλα από το ψάρεμα και ξεφρατίστηκε βλέποντας από μακριά δυό κυρίες κάτσο στον κήπο. Προχώρησε γρήγορα προς αυτές κι' άμέσως τις άναγνώρισε. 'Ησαν φίλες της μητέρας του.

Κατάλαβε, ότι κάποι τρομερό διαδραματιζόταν μέσα στην έπαυλα με άφρασε στον αντιπάλο. 'Ετσι έφρασε άκριβώς ή στιγμή που ή μεγάλη δούκισσα έπαινε σιόσι άπεληκτική.

Βλέποντάς τον, ή Ναντίτσα Μιχαηλόβνα έκανε ένα βήμα πίσω, γιατί κατάλαβε πως ο γιός της έπαινε σαν ένας τρομερός έχθρος. Έκρηκε, ότι ή ζωή της, ή φωνή του το φανέρωναν αυτό.

— Πέτρο! Πέτρο! φώναξε ή Πρίσκα, θά όρασι της στη μητέρα σου, ότι ός σημερα άγνοούσα τα πάντα για σένα, κι' αυτό άφρασε το δυνάμ σου...

— Το όρκίζομαι! φώναξε ο μέγας δούξ, κιντάζοντας τη μητέρα του με μιὰ τρελλοή.

Τότε ή Πρίσκα είπε:

— Και τώρα που το ξέρετε αυτό, κυρία, και που ο γιός σας έρχεται μαζί σας, θά μ' άφήσετε να περάσω;

— Ποι πάς; ρώτησε ο 'Ιβάν με φωνή τρογγή.

— Σ' άφίνο με τη μητέρα σου! Άκουσε τη μητέρα σου, Πέτρο. Έγώ άφίνο... 'Η άγάπη μας είναι μιὰ τρέλλα!

— Ποι πάς; Ποι πάς; ρώτησε πάλι ο 'Ιβάν. Δεν θέλω, άφρασε, δεν θέλω να μ' άφήσης!...

— Θα ήθελα να σου πω μερικά πράγματα, 'Ιβάν 'Αντρέγιεβιτς, είπε τότε ή μεγάλη δούκισσα, προχωρώντας με το πιο μεγαλοπρεπές της ύφος στη μέση της αίθουσής κι' άφίνοντας ελεύθερο το δρόμο στην Πρίσκα, απ' τον όποιο θά ήταν ευτυχής τώρα άν την έβλεπε να ξεφρανίζεται.

— Κι' εγώ θά ήθελα να σάς πω μερικά πράγματα, μητέρα μου, απάντησε ο 'Ιβάν. Μά θά τα πούμε όλα μπροστά στην Πρίσκα, άν θέλετε. Άν κατά τύχη δεν θέλετε...

— Θα γίνη ό,τι θέλεις, Βανιόβνα!

Ο τόνος της μεγάλης δούκισσής είχε αλλάξει ξεφρακά. Είχε καταλάβει, από την τροπή που έπαιρναν τά γεγονότα, ότι είχε πέσει έξω με το να φερθή έτσι άγρια στην Πρίσκα κι' ότι δεν είχε να κερδίση τίποτε άν έρχόταν άντιμέτωπη με τη μαγιά του έρωτευμένου γιού της. Άσφαρίσε λοιπόν να κάνει ό,τι μπορούσε, για να τον καθυστερήσει. Ήταν άλλωστε μεγάλη τεχνήτρα στην υποκρισία.

Τη στιγμή εκείνη, ή Πρίσκα έκανε μιὰ κίνησι για ν' άποσυρθή. Μά ο μέγας δούξ, πιάνοντάς της το χέρι, την έβάλε να καθίση σχεδόν διά της βίας. Αιτός, έμεινε όρθιος στο πλάι της, άπέναντι στη μητέρα του, ή όποια κι' αυτή στεκόταν όρθια.

Τώρα ή μεγάλη δούκισσα, που ήταν προηγουμένως μιὰ τίγρις, έτοιμη να κατασπαράξη την καρδιά της Πρίσκας, είχε μεταμορφωθεί. Είχε γίνει κυριολεκτικώς άγνώριστη. Μιλούσε με τις πιο τρυφερές, τις πιο χαϊδευτικές φράσεις και προσπαθούσε ν' άποδώση την άσχημη όργη της στον ιπποκόπο πόνο που πλημυρνούσε την καρδιά της από τότε που έφυγε ο γιός της.

Περιέγραφε αναγκηνατά ό,τι είχε συμβεί στην Αύλη μετά την άναχώρησή του. Είπε, ότι ο Τσάρος κι' ή Τσαρίνα, οι όποιοι είχαν άφρασιτε στην άρχή για την άπειθαρχία του, ήταν τώρα κυριεύμένοι από άγνοια για την τύχη του.

— Δεν θά μάθης ποτέ, Βανιόβνα, έλεγε, πόσο σ' άγαπάω στην Αύλη. Όλοι σ' έλαγαν μαζί μου, γιατί όλοι φανταζόμαστε πως σου συνέβη κάποιο τρομερό δυστύχημα... Περγάμε τόσο άσχημους καιρούς...

Έδώ στάθηκε λίγο για να κινή την κατάστασι και να ιδή άν ήταν ώρα να φέρη ή συζήτησι στο θέμα που την ενδιέφερε. 'Ός τη στιγμή εκείνη δεν είχε κάνει καθόλου λόγο για το συναισάω του 'Ιβάν με την 'Αγάθη, την κόρη του πρίγκριπος Κιρκόφ. Ήταν όμως ώρα να μιλήσει και γι' αυτό το είτε:

— Όσο για τα σχέδια που κάναμε και που δεν πιστεύω να τα έχετε πραγματοποιήσει, άφρασε έπειτα του Τσάρου, μίθε, Βανιόβνα, ότι δ' είν' ύπ' άρχή κα μ' α μ' α β' α.

Όλοι στο σπίτι του πρίγκριπος βρίσκονταν βυθισμένοι σε μεγάλο πένθος και προέβ' άφρασε να μιλήσουν μερικά βρομιάδες για να...

— Εδώ, στάθηκε ένα λεπτό και κτύπησε τους δυό νέους. Περιέμενε να ιδή ποιά έπίπτωση είχαν άνει τα λόγια της. Μά αυτοί δεν είχαν τίποτε, ούτε έλάσαν σιόσι. Τότε ή μεγάλη δούκισσα ξεφραλόνθηκε με περισσότερη γλήνη άφρασε:

— Άσφαώς, Βανιόβνα, θά έπαιζε τη φρεσάη τραγωδία που διαδραματιζόταν στο σπίτι της Κοκίβαν. 'Ισως μάλιστα να σ' έπληρωσε και γι' ή ίδια, άφρασε, καθώς λένε, είπατε τόσο σιόσι φίλοι.

Η μεγάλη δούκισσα, προσφέροντας τα τελευταία αυτά λόγια, ήθελε να προκαλέση ή έλπίσι της Πρίσκας. Μά εκείνη δεν άνοιξε το στόμα της για να πη τίποτε. Άντίθετος, ο 'Ιβάν μίλησε αυτή τη φορά και είπε:

— Η 'Ελένη Βλαντιμυρόβνα ήταν πάντα μιὰ καλή φίλη για μένα. 'Οσοόσκι, ή σχέση μας είχε τόσο εγγύστες, ώστε άφρασε έπαιζε στα θέατρα της Πετροπόλεως και της Μόσχας, έπειτα από το δράμα που έγινε στο σπίτι της. Δεν ξέρετε λοιπόν; 'Ο πρίγκριπος Κιρκόφ κι' ο κόμης Σομπέρτζ καταδικάστηκαν σε μιὰ μονομαρία που έκαναν για τα μίση της φώρας γοργετίας. Κατόπιν, ο Σομπέρτζ, άν και έτοιμοθάνατος, σκοτώσε τον ίδιο του το γιό, γιατί τον βόηκε μέσα στην άγκαλιά της Κοκίβαν. Κι' οι τρεις τους πέθαναν. Μετά το δράμα, ή Κοκίβαν έτρεξε μαζί της στο μέγαρό της στην Πετρούπολ, την κόρη του Κιρκόφ, την 'Αγάθη, ή ό π ο ι α σ' έ περιέμενε υπομονετικά εκεί, Βανιόβνα...

(Άκολουθεί)

Το κόρημο των ποδιών μιας καταδίκης.

— Εδώ, στάθηκε ένα λεπτό και κτύπησε τους δυό νέους. Περιέμενε να ιδή ποιά έπίπτωση είχαν άνει τα λόγια της. Μά αυτοί δεν είχαν τίποτε, ούτε έλάσαν σιόσι. Τότε ή μεγάλη δούκισσα ξεφραλόνθηκε με περισσότερη γλήνη άφρασε:

— Άσφαώς, Βανιόβνα, θά έπαιζε τη φρεσάη τραγωδία που διαδραματιζόταν στο σπίτι της Κοκίβαν. 'Ισως μάλιστα να σ' έπληρωσε και γι' ή ίδια, άφρασε, καθώς λένε, είπατε τόσο σιόσι φίλοι.

Η μεγάλη δούκισσα, προσφέροντας τα τελευταία αυτά λόγια, ήθελε να προκαλέση ή έλπίσι της Πρίσκας. Μά εκείνη δεν άνοιξε το στόμα της για να πη τίποτε. Άντίθετος, ο 'Ιβάν μίλησε αυτή τη φορά και είπε:

— Η 'Ελένη Βλαντιμυρόβνα ήταν πάντα μιὰ καλή φίλη για μένα. 'Οσοόσκι, ή σχέση μας είχε τόσο εγγύστες, ώστε άφρασε έπαιζε στα θέατρα της Πετροπόλεως και της Μόσχας, έπειτα από το δράμα που έγινε στο σπίτι της. Δεν ξέρετε λοιπόν; 'Ο πρίγκριπος Κιρκόφ κι' ο κόμης Σομπέρτζ καταδικάστηκαν σε μιὰ μονομαρία που έκαναν για τα μίση της φώρας γοργετίας. Κατόπιν, ο Σομπέρτζ, άν και έτοιμοθάνατος, σκοτώσε τον ίδιο του το γιό, γιατί τον βόηκε μέσα στην άγκαλιά της Κοκίβαν. Κι' οι τρεις τους πέθαναν. Μετά το δράμα, ή Κοκίβαν έτρεξε μαζί της στο μέγαρό της στην Πετρούπολ, την κόρη του Κιρκόφ, την 'Αγάθη, ή ό π ο ι α σ' έ περιέμενε υπομονετικά εκεί, Βανιόβνα...

(Άκολουθεί)

— Εδώ, στάθηκε ένα λεπτό και κτύπησε τους δυό νέους. Περιέμενε να ιδή ποιά έπίπτωση είχαν άνει τα λόγια της. Μά αυτοί δεν είχαν τίποτε, ούτε έλάσαν σιόσι. Τότε ή μεγάλη δούκισσα ξεφραλόνθηκε με περισσότερη γλήνη άφρασε:

— Άσφαώς, Βανιόβνα, θά έπαιζε τη φρεσάη τραγωδία που διαδραματιζόταν στο σπίτι της Κοκίβαν. 'Ισως μάλιστα να σ' έπληρωσε και γι' ή ίδια, άφρασε, καθώς λένε, είπατε τόσο σιόσι φίλοι.

Η μεγάλη δούκισσα, προσφέροντας τα τελευταία αυτά λόγια, ήθελε να προκαλέση ή έλπίσι της Πρίσκας. Μά εκείνη δεν άνοιξε το στόμα της για να πη τίποτε. Άντίθετος, ο 'Ιβάν μίλησε αυτή τη φορά και είπε:

— Η 'Ελένη Βλαντιμυρόβνα ήταν πάντα μιὰ καλή φίλη για μένα. 'Οσοόσκι, ή σχέση μας είχε τόσο εγγύστες, ώστε άφρασε έπαιζε στα θέατρα της Πετροπόλεως και της Μόσχας, έπειτα από το δράμα που έγινε στο σπίτι της. Δεν ξέρετε λοιπόν; 'Ο πρίγκριπος Κιρκόφ κι' ο κόμης Σομπέρτζ καταδικάστηκαν σε μιὰ μονομαρία που έκαναν για τα μίση της φώρας γοργετίας. Κατόπιν, ο Σομπέρτζ, άν και έτοιμοθάνατος, σκοτώσε τον ίδιο του το γιό, γιατί τον βόηκε μέσα στην άγκαλιά της Κοκίβαν. Κι' οι τρεις τους πέθαναν. Μετά το δράμα, ή Κοκίβαν έτρεξε μαζί της στο μέγαρό της στην Πετρούπολ, την κόρη του Κιρκόφ, την 'Αγάθη, ή ό π ο ι α σ' έ περιέμενε υπομονετικά εκεί, Βανιόβνα...

(Άκολουθεί)

— Εδώ, στάθηκε ένα λεπτό και κτύπησε τους δυό νέους. Περιέμενε να ιδή ποιά έπίπτωση είχαν άνει τα λόγια της. Μά αυτοί δεν είχαν τίποτε, ούτε έλάσαν σιόσι. Τότε ή μεγάλη δούκισσα ξεφραλόνθηκε με περισσότερη γλήνη άφρασε:

— Άσφαώς, Βανιόβνα, θά έπαιζε τη φρεσάη τραγωδία που διαδραματιζόταν στο σπίτι της Κοκίβαν. 'Ισως μάλιστα να σ' έπληρωσε και γι' ή ίδια, άφρασε, καθώς λένε, είπατε τόσο σιόσι φίλοι.

Η μεγάλη δούκισσα, προσφέροντας τα τελευταία αυτά λόγια, ήθελε να προκαλέση ή έλπίσι της Πρίσκας. Μά εκείνη δεν άνοιξε το στόμα της για να πη τίποτε. Άντίθετος, ο 'Ιβάν μίλησε αυτή τη φορά και είπε:

— Η 'Ελένη Βλαντιμυρόβνα ήταν πάντα μιὰ καλή φίλη για μένα. 'Οσοόσκι, ή σχέση μας είχε τόσο εγγύστες, ώστε άφρασε έπαιζε στα θέατρα της Πετροπόλεως και της Μόσχας, έπειτα από το δράμα που έγινε στο σπίτι της. Δεν ξέρετε λοιπόν; 'Ο πρίγκριπος Κιρκόφ κι' ο κόμης Σομπέρτζ καταδικάστηκαν σε μιὰ μονομαρία που έκαναν για τα μίση της φώρας γοργετίας. Κατόπιν, ο Σομπέρτζ, άν και έτοιμοθάνατος, σκοτώσε τον ίδιο του το γιό, γιατί τον βόηκε μέσα στην άγκαλιά της Κοκίβαν. Κι' οι τρεις τους πέθαναν. Μετά το δράμα, ή Κοκίβαν έτρεξε μαζί της στο μέγαρό της στην Πετρούπολ, την κόρη του Κιρκόφ, την 'Αγάθη, ή ό π ο ι α σ' έ περιέμενε υπομονετικά εκεί, Βανιόβνα...

(Άκολουθεί)

— Εδώ, στάθηκε ένα λεπτό και κτύπησε τους δυό νέους. Περιέμενε να ιδή ποιά έπίπτωση είχαν άνει τα λόγια της. Μά αυτοί δεν είχαν τίποτε, ούτε έλάσαν σιόσι. Τότε ή μεγάλη δούκισσα ξεφραλόνθηκε με περισσότερη γλήνη άφρασε:

— Άσφαώς, Βανιόβνα, θά έπαιζε τη φρεσάη τραγωδία που διαδραματιζόταν στο σπίτι της Κοκίβαν. 'Ισως μάλιστα να σ' έπληρωσε και γι' ή ίδια, άφρασε, καθώς λένε, είπατε τόσο σιόσι φίλοι.

Η μεγάλη δούκισσα, προσφέροντας τα τελευταία αυτά λόγια, ήθελε να προκαλέση ή έλπίσι της Πρίσκας. Μά εκείνη δεν άνοιξε το στόμα της για να πη τίποτε. Άντίθετος, ο 'Ιβάν μίλησε αυτή τη φορά και είπε:

— Η 'Ελένη Βλαντιμυρόβνα ήταν πάντα μιὰ καλή φίλη για μένα. 'Οσοόσκι, ή σχέση μας είχε τόσο εγγύστες, ώστε άφρασε έπαιζε στα θέατρα της Πετροπόλεως και της Μόσχας, έπειτα από το δράμα που έγινε στο σπίτι της. Δεν ξέρετε λοιπόν; 'Ο πρίγκριπος Κιρκόφ κι' ο κόμης Σομπέρτζ καταδικάστηκαν σε μιὰ μονομαρία που έκαναν για τα μίση της φώρας γοργετίας. Κατόπιν, ο Σομπέρτζ, άν και έτοιμοθάνατος, σκοτώσε τον ίδιο του το γιό, γιατί τον βόηκε μέσα στην άγκαλιά της Κοκίβαν. Κι' οι τρεις τους πέθαναν. Μετά το δράμα, ή Κοκίβαν έτρεξε μαζί της στο μέγαρό της στην Πετρο

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΑ

ΙΑ μέρα, καθώς ο κατόπιν βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος 4ος κινήθηκε μέσα στα δάση—τον καιρό που ήταν ακόμα βασιλεύς μόνον της Ναβάρρας—έβγαλε ν' απομακρυνθεί απ' τους συντρόφους του και να χάσει το δρόμο. Αυτό όμως δεν τον λήπησε πολύ.

Ήταν ένα όρατο φθινοπωρινό δειλινό, τόσο ήρεμο και ζεστό, ώστε ο Έρρίκος δεν τρώαζε καθόλου με την ιδέα, ότι θ' αναγκαζόταν να διανυκτερεύσει στο ύπαιθρο. Άλλωστε δεν ήταν η πρώτη βραδιά που θα κοιμόταν τυλιγμένος μέσα στον μανδύα του κάτω από τ' άστρα τ' ουρανού, επάνω στα ξερά φύλλα.

Έξαινο που τον στενοχωρούσε πολύ περισσότερο, ήταν το ότι θα κοιμόταν νηστικός. Ή πείνα μάλιστα είχε αρχίσει να τον ενοχλή. Θά ήταν ευτυχισμένος λοιπόν αν είχε κι' ένα μόνο κομμάτι ψωμί για να φάει.

Μολαταύτα, ήταν αρκετά ευχαριστημένος κατά βάθος. Είχε πολύ ευχάριστα νέα από τη Γαλλική Αίλη εκείνες τις ημέρες. Είτε τον ήθελαν ή όχι βασιλέα, αυτός μιά φορά ήταν ο διάδοχος του θρόνου.

Βέβαια, υπήρχαν ακόμα μερικές δυσκολίες σχετικάς, ένεκα των θρησκευτικών διαφορών. Μά όταν θα γινόταν βασιλεύς, ήξερε να επιβληθεί σε όλους. Έν ανάγκη, θ' άλλαζε και θρησκεία για να κολακίη τη μεγαλύτερη μερίδα του λαού.

Θά γινόταν καθολικός.

Ναι, ναι, όλα θα γίνονταν...

Μά τώρα, τώρα, τι θά έκανε; Ποιό να εύρισκε λίγο ψωμί, για να μην κοιμηθί νηστικός;

Ή τελευταία αυτή σκέψη τον έκανε να γελάσει με την καρδιά του.

Αυτός, ο Έρρίκος των Βουρβόνων, ο βασιλεύς της Ναβάρρας και διάδοχος του Γαλλικού θρόνου, περιπλανόταν νηστικός και κουρασμένος σ' ένα δάσος, λατράρωντας λίγο ψωμί, όπως ο φτωχότερος αλήτης.

Έξαφνα σταμάτησε. Του φάνηκε πως άκουσε μακριά τον κρότο ενός τροχού υδρομύλου.

Χωρίς άλλο, κάποιο ποτάμι και κάποιος μύλος θα βρίσκεται εκεί πέρα, πίσω απ' τα δέντρα, σκέφτηκε. Και χωρίς να χάσει καιρό, διενθνήθηκε προς το μέρος εκείνο.

Πραγματικά, σε λίγο, βρέθηκε μπροστά σ' έναν υδρομύλο, από τη στέγη του οποίου έβγαινε καπνός. Χωρίς άλλο, οι κάτοικοι του μύλου θα έτοιμαζαν τη σούπα τους.

Στο κατώφλι του μύλου ήταν καθισμένο ένα μελαχροινό νέο κορίτσι, το οποίο μόλις είδε τον Έρρίκο τράχτηκε. Σηκώθηκε άμέσως επάνω, αλλά δεν έφυγε, όπως θά έφτανε ίσως μιά χωριατοπούλα.

Το κορίτσι αυτό ήταν αδύνατο, αλλά και πολύ συμπαθητικό. Τά μάτια του ήταν τα όμορφα και γλυκύτερα μάτια του κόσμου.

Ο Έρρίκος την χαιρέτησε και της είπε:

—Μη φοβάσαι, μικρούλα μου.

—Εκείνη τον κίτησε με ύφος περήφανο και του απάντησε:

—Δεν φοβάμαι τίποτε εγώ, κύριε.

Κι' όταν ο Έρρίκος την παρακάλεσε να τον φιλοξενήσουν για μιά βραδιά στο μύλο, ή νέα κόρη του απάντησε πάλι με άρρωστο:

—Πολύ ευχαρίστος, κύριε.

Κι' έκανε με χάρη μιά κομψή υπάκουη.

—Πολύ καλοανυψωμένη μιλωνοπούλα, ψιθύρισε ο Έρρίκος κι' ακολουθώντας τη μικρούλα, ή οποία τον οδηγούσε σε μιά σάλα. Έκει μιά ηλικιωμένη κυρία, καθισμένη μπροστά σ' ένα τραπέζι, διάβαζε μιά γονιφή βιβλίο.

—Ή κυρία, μόλις είδε τον ξένο, τον χαιρέτησε ευγενικά, κάνοντας κι' αυτή μιά βαθειά υπόκλιση.

«Παράξενος μιλωνοπέδης», σκέφτηκε πάλι ο Έρρίκος και κίτησε με άποια γύρω του. Τά έπιπλα που υπήρχαν εκεί μέσα, ήταν κάθε άλλο παρά χωριάτικα.

—Ή κυρία παρακάλεσε τον Έρρίκο να καθίσει στο τραπέζι και σε λίγο ή νεαρή κόρη του σερβίρισε μιά νόστιμη ζεστή σούπα.

Κι' ενώ ο βασιλεύς έτρωγε με μεγάλη δρεξί φρεσκά, ή γηραιά

Ο γυναικοκατακτητής, αλλά και άπιστος Βασιλεύς Έρρίκος ο 4ος.

κυρία, μαντεύοντας την άποια του ξένου της, του διηγήθηκε την ιστορία της:

Αυτή κι' ή όμορφη μικρούλα, ή κόρη της, καταγόταν από οικογένεια ευγενών. Λεγότανον κυρία και δεσποινίς ντε Νίβ.

Ο κύριος ντε Νίβ είχε σκοτωθεί κατά τους εμφύλιους πολέμους μεταξύ καθολικών και ουγενότων και ή γυναίκα του με την κόρη της, έντελώς κατεστραμμένες πλέον και διαγμένες απ' τον πόνο τους, αναγκάστηκαν να καταφύγουν στους έσχατους τους.

Ένας από αυτούς, αγαθός και καλόκαρδος άνθρωπος, τους παρέσχόρσε, με μεγάλη προθυμία, τ' όμορφοτερο δωμάτιο του υδρομύλου του, όπου ή δυο γυναίκες μετέφεραν όσα έπιπλα δεν είχαν σπείσει οι έπιδρομείς στον πόνο τους.

Έτσι ζούσαν τώρα εκεί, περιμένοντας να έρθουν καλύτερες ή μέρες.

Μά δεν ήταν κι' έντελως μόνες. Τις προστάτευε ένας νέος συγγενής τους, ο Γασπάρ ντε Νίβ, ο οποίος έκεινο το βράδυ έλειπε στην πόλη, για κάποια υπόθεσι τους.

Ο Έρρίκος άκουγε κι' ένδιαφέρον την ιστορία αυτή.

Ή διό γυναίκες ήταν διαμαρτυρούμενες, όπως κι' ο ίδιος.

Ή κυρία ντε Νίβ είχε μιλήσει με πολύ απλότητα στον φιλόξενο ήμενο της νέου έπιτοτη, τον οποίο νόμιζε ότι και πολύ πτωχότερό της, καθώς ήταν ντυμένος με φορέματα μάλλον παλιά και σκουριαμένα.

Ο Έρρίκος δεν είχε τ' όνομά του. Άλλωστε ή κυρία ντε Νίβ δεν του τό ζήτησε.

Ο βασιλεύς της Ναβάρρας κάτρεται τότε την κυρία ντε Νίβ και πια την κόρη της.

Ή μητέρα φαινόταν, ότι θά ήταν πολύ όραία στά νεατά της. Μά κι' ή κόρη της είχε μιά όμορφη γλυκά έξοικη.

Μιά όμορφη μαριμένη και μιά όμορφη πού τώρα μόλις άνθιζε, σέφτηκε ο Έρρίκος.

Και χορτασμένος πιά, θέλησε να φανή ένθιμος κι' ευχάριστος.

Άρχισε λοιπόν να διηγείται χωριμένους κι' έξυπνες ιστορίες.

Άνοιγοντας γεμάτη έπιλει τα όρατα παθητικά της μάτια, ή μικρούλα τον άκουγε έκστατη.

Μά κι' ο Έρρίκος δεν χόρταινε να την κίτησει. Κι' όταν κατόπιν πήγε να κοιμηθί στο δωμάτιο του νέου συγγενούς της κ. ντε Νίβ, ο οποίος έλειπε στην πόλη, αναπόλησε επί αρκετήν ώρα τα παράξενά μαύρα μάτια της μικρούλας.

Μά στο τέλος μοιρηόρσε λυπημένα:

—Τι κοίμα!... Είπε ακόμα πολύ ανή...

Κι' αποκοιμήθηκε.

Τό πρωί, την ώρα που έφτανε ο Έρρίκος, άρσφ αποχαρήθηκε με χίλις ευχαριστίες την κ. ντε Νίβ, έλεσε σή μικρούλα:

—Έχετε πολύ όραία μάτια. Θά ξανάρω γά τά δώ.

Μά κι' ή μικρούλα Άννα ντε Νίβ απ' τη στιγμή που είδε γά πρώτη φορά τον Έρρίκο—νέο τότε και όρατο—τον συμπάθησε θερμά. Κι' όταν τον άκουσε να της μιλά, γοητεύθηκε απ' τη φωνή του και τά λόγια του.

Τά λόγια αυτά που ήταν ήδη μιά εξομολόγησης και μιά υπόσχεσις, έμειναν βαθειά χαραγμένα στο μυαλό της νέας. Και δεν σολογίζονταν πιά τίποτε άλλο, παρά τον όμορφο ξένο και κάθε βράδυ, καθισμένη στο κατώφλι του μύλου, τον περιμένα να ξαναγίγνη.

Μά ο ξένος δεν φαινόταν και ή Άννα έλιωνε, έλιωνε απ' την καμιά της.

Ο νέος της συγγενής, ο Γασπάρ ντε Νίβ, υπέφερε πολύ, βλέποντάς την έτσι μελαγχολική.

Ή κυρία ντε Νίβ του είχε υπόσχεθει από καιρό την κόρη της κι' ο Γασπάρ την θεωρούσε πιά ως τη μικρή του άρραδονασπισιά.

Δεν μπορούσε λοιπόν να καταλάβη γιατί ή λατρετή του Άννα έγινε έξαφνα τόσο θλιμμένη, αυτή που ήταν πάντα τόσο ξένοναστη και πρόσχαρη.

Ένας χρόνος πέρασε.

Ή Άννα ήταν πάντα μελαγχολική και πάντα κάθε βράδυ, κ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΩΝ ΦΑΡΩΣ

«—Καταραμένοι να είνε οι ιερόσυλοι που θ' άγγιξουν τους τάφους και τους θησαυρούς μας».

Ή βαρεία αυτή κατάρα των Φαραώ της Αιγύπτου έχει στοιχίσει πραγματικώς τη ζωή σ' άρκετους Εδωπαίους που θέλησαν να παραβιάσουν τά μυστικά των αρχαίων Αιγυπτιακών τάφων. Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο Άγγλος Ντόντλ, που προσπάθησε ν' ανακαλύψη το αρχαίο χρυσωρυχείο της έρημου Άντάλα.

Τό 1917, ο Ντόντλ βρισκόταν στην Αίγυπτο, ως λοχαγός άεροπόρος. Έκει έπεσε στά χέρια του ένας παλιός σκουριαμένος λάμπρος, που περιείχε την περιγραφή της τοποθεσίας του χρυσωρυχείου.

Όταν τελείωσε λοιπόν ο πόλεμος, ο Ντόντλ πήρε γιά σύντροφό του έναν Άγγλο μεταλλειολόγο, όνομαζόμενο Ές, κι' άρσφ ζήτησαν τη σχετική άδεια της Αιγυπτιακής Κυβερνήσεως, ξεκίνησαν κατόπιν γιά να βρουν το μεταλλείο. Άπ' τη στιγμή εκείνη άρχισε ή τραγική τους περιπέτεια.

Ή έλλειψη των οικονομικών μέσων τους άνάγκασε να μην πάρουν μαζί τους παρά 12 μόνο μαύρους. Όταν τό μικρό καραβάνι έφτασε στην έρημο Κοσσίρ, ο Ές έπεσε ξαφνικά άρρωστος από μιά ασθένεια παράξενη. Δεν μπορούσε να βάλη τίποτε στο στόμα του, κι' έτσι, πολύ γρήγορα κατάνησε σιωτός σκελετός.

Όστόσο, ή έρευνή γιά την άνεύρεσι του χρυσωρυχείου προχωρούσαν. Ή έπαρξί του ήταν πιά βεβαία. Ένα πρωί όμως ο Ές βρέθηκε νεκρός, σκοτωμένος απ' τη μυστηριώδη άρρώστεια, που τόσο τον βασάνιζε. Ο Ντόντλ έσκαψε με τά ίδια του τά χέρια τον τάφο του συντρόφου του, αλλά πριν τελειώσει καλά—καλά την εργασία αυτή, έπεσε σάν κεραυνολημένος επάνω στο νεοκαμμένο τάφο, νεκρός κι' αυτός από άγνωστη και μυστηριώδη άφορηή.

Τό ίδιο θανατικό έπεσε κι' εναντίον εκείνων που ανακάλυψαν τον τάφο του Φαραώ Τούτ-Άνκ-Άμον.

Θά θυμούνται βέβαια οι αναγνώστες μας πόσο θόρυβο είχε προκαλέσει πρό λίγων ετών ή ανακάλυψη του τάφου του Αιγυπτίου αυτού βασιλέως. Ποιός φανταζόταν όμως ποτέ, ότι έκιοι άνθρωποι θά πλήρωναν με τη ζωή τους την άρχαιολογική αυτή ανακάλυψη;

Πρώτος ο λόρδος Κάναρδον, ο άρχηγός της έπιστημονικής αποστολής, που βρήκε τον τάφο του Τούτ-Άνκ-Άμον, πέθανε από θάνατο άνεξήγητο. Ο συνεχής του διάσωσης άρχαιολόγος Μπέτελ,

ο οποίος έπίσης μιά μέρα νεκρός μέσα στην κρεβατοκάμαρά του. Ή ίδια τύχη περιέμενε και τον έπιστήμονα Ντούγκλας Ρέιντ, που τόλμησε να βεβηλώση τη νόμιμα του Φαραώ, εξετάζοντας την με τίς άκτικές Ρατίνγκεν.

Ο καθηγητής Λαφλέο, του Πανεπιστημίου του Τορόντο, πέθανε ώσπντως τη στιγμή που έβγαλε απ' τον τάφο του Τούτ-Άνκ-Άμον, τον οποίο είχε έπισκεφθεί γιά πρώτη φορά. Ο Άγγλος άρχαιολόγος Βίττεν, τέλος, αυτοκτόνησε, άφροντάς την έξησι σημείωσι:

«Δεν μπορώ να ζήσω περισσότερο! Μία κληγμένη ή κατάρα του Τούτ-Άνκ-Άμον!».

Έπειτα πέθαναν μυστηριώδως οι Γάλλοι έπιστήμονες Μπενεντίς και Καζανόβα, οι οποίοι είχαν λάβει μέρος στην άποστολή του Κάναρδον, καθώς κι' ο άδελφός του Λόρδου, συνταγματάρχης Χέρινγκεν, που είχε παρενρθεί στα άνοιγμα του τάφου του Φαραώ.

Ο Άμερικανός Γκούλντ, ο βασιλεύς των σιδηροδρόμων, ο οποίος έπεσκέφθη τον τάφο, μαζί με τον Λόρδο Κάναρδον, πέθανε κι' αυτός ξαφνικά από κεραυνόβολο πνευμονία.

Έπίσης μυστηριώδης ήταν ο θάνατος του Φαχί Μπέη, ενός Αιγυπτίου πρίγκιπος, ο οποίος βρέθηκε σκοτωμένος στην είσοδο του τάφου του Φαραώ, όταν πήγε να τον έπισκεφθεί. Ο γοηματούς του Άλλαν Μπέη, καθόλως να γυρίση μυστηριώδως στο ξενοδοχείο όπου έμενε. Κι' αυτός όμως βρέθηκε την άλλη μέρα νεκρός.

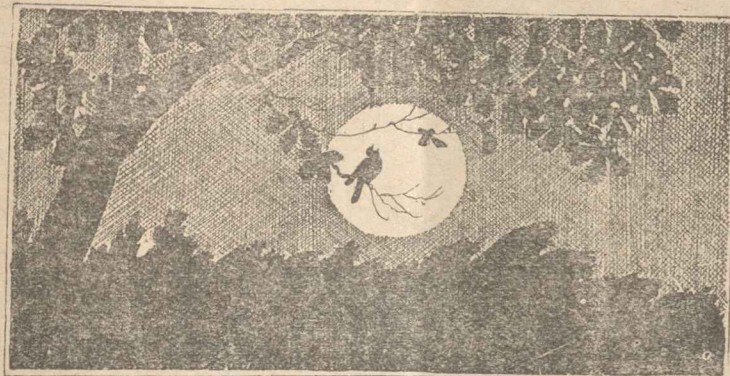
Ο δόκτορ Κάρολο, μέλος της αποστολής Κάναρδον, βρήκε έπίσης θάνατο τραγικό σ' ένα αυτοκνησιακό δυστύχημα.

Έξη Γάλλοι δημοσιογράφοι, τέλος, που έπεσκέφθηκαν τον τάφο του Φαραώ, πέθαναν και αυτοί μυστηριώδως.

Τελειάως της τραγικής αυτής σειράς ήταν ο γηραιός Λόρδος Ουέστμινστερ, ο οποίος κρατούσε στο στήνι του μερικά άντικείμενα που προερχότανον απ' τον τάφο του Τούτ-Άνκ-Άμον. Ένα βράδυ λοιπόν, χωρίς καμιά ατία, αυτοκτόνησε!

Μέσα στο γοηφείο του βρέθηκε ένα αρχαίο Αιγυπτιακό άντικείμενο, επάνω από όποιο ήταν χαραγμένη ή έξησι έπιγραφή:

«Από θάνατο βίαιο θά πέθαν ή όποιος άγγιξει τον τάφο του Φαραώ!».

ΤΑ ΝΑ ΤΕΛΕΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ο δ ι κ η γ ό ρ ο ς.—Λοιπόν, κυρία, θέλετε να χωρίσετε απ' εμένα σας, ένεκα άσυμφωνίας χαρακτήρων. Δηλαδή τί είδους συμφωνία έχετε;

—Ναι, έχω θέλω να χωρίσω κι' εκείνος δεν θέλει!...

—Λοιπόν; λειτουργεί καλά το βαρόμετρο που τοποθέτησες στο δωμάτιό σου;

—Βεβαίως! Τό πρωί έδειχνε θύελλα και... κατέφθασε σε καλοκαιριακή μου!...

—Όστε, ο Κώστας έχρεωκότησε;

—Δυστυχώς, ναι!

—Μά αυτός είχε τόση περιουσία. Είχε αποθήκες γεμάτες σανό.

—Και... Τά φ α γ ε όλα με τίς γυναίκες!...

—Ο άρρετιμένος δόσκαλος πρὸς μιά μοδιστρουίλα:

—Παύλ το πρόσωπό σου, φιλάτη μου, είνε όμορφο;

—Καλέ τί μ'άς λέτε! Σιγά να μην είνε... χα σ ές!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΕΣΥ πού μόνο ἐλευθέρω μπο-
ρεις κ' ἀναντιεί, θά ἐννοιο-
θες τόν ἐαυτό σου δεμένο μαζί
μου, όταν θά μάθαινες πὺς εἶ-
σαι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου.
Θά μὲ μισούσες — ναι, τὸ ξέρω,
θὰ τὸ ἐκάνες αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ
θέλεις — ἐξ αἰτίας τοῦ δεσμοῦ
αὐτοῦ. Θὰ σοῦ φανίζωμιν φρι-
χτή, θὰ μὲ ἀπεχθανόσουν, ἴσως
μονάχα γιὰ λίγες ὥρες, ἴσως
μονάχα γιὰ λίγες στιγμές, μὰ ἐγὼ εἶμαι πολὺ περήφανη καὶ δὲν θὰ
ἤθελα ποτὲ νὰ θολώσω, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ ζωὴ σου μ'
ἐνα σύννεφο.

Προτίμησα ν' ἀναλάβω ὅλα τὰ βάρη ἐπάνω μου, παρὰ νὰ γίνω
βάρος σὲ σένα. Ἐτοί ἐλπίσα πὺς θὰ ἦμιον ἡ μόνη ἀν' ὅσες τίς γυ-
ναῖκες πὺν γνώριμες, τὴν ὁποία θὰ σκεπτόσουν μ' ἀγάπη καὶ χωρὶς
δυσάρεσκα.

Μά, ἀλλοίμονο, ποτὲ σου δὲν μὲ σκέφτηρες καὶ μὲ ξέχασες.
Δὲν σὲ κατηγοροῦ, πολυκαταπιμένη μου, ὄχι, δὲν σὲ κατηγοροῦ.
Συγχώρεσέ με ἂν καμμιὰ φορὰ, κάποια σταγόνα πικρίας κατα-
κυλᾷ ἀπ' τὴν πέννα μου, συγχώρεσέ με, Μὴν ξεχνᾷς, ὅτι τὸ παιδί
μου, τὸ παιδί μας, βρίσκεται ἐκεῖ μαρτυρῶν μὴν πεθαμένο, κάτω ἀπ'
τὴς τρεμάμενες φλόγες τῶν νεκρῶν λαμπάδων. Ἡ ἀπελπισία μου
εἶνε τόση, ὥστε συχνὰ σφίγγω τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ὑψώνω ἐ-
ναντίον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὅποιο ἀποκαλῶ ἐργηματοῦ. Τὸ μυαλό μου
ἔχει θολώσει κ' ἡ σύγχυσις βασιλεύει στὶς ἀσθήσεις μου.

Συγχώρεσέ μου αὐτὸ τὸ θῆρην. Συγχώρεσέ τον, ξέρω ὅλως, ὅτι
δὲν δίνεις τὴν συνδρομὴν σου σ' ὅ-
ποιον σοῦ τὴ ζητᾷ, ἔστω κ' ἂν αὐ-
τὸς σοῦ εἶνε ξένος κ' ἀγνωστος.

Μὰ ἡ καλωσύνη σου εἶνε πολὺ
περιεργή, εἶνε μιὰ καλωσύνη ἀνοι-
χτή σ' ὅλους καὶ καθέναν μπορεῖ νὰ
πάρῃ ἀπ' αὐτὴ καὶ νὰ γεμίσι τὰ
χέρια του.

Εἶνε μεγάλη, ἀπεράντα μεγάλη
ἡ καλωσύνη σου, μὰ, συγχώρεσέ με
ἂν σοῦ πὺς εἶνε λίγο τεμπέλι-
κη. Θέλει νὰ τὴν πολιορκῶν, νὰ
τὴς κἀνουν ἐπιθέσεις. Τὴ βοήθειά
σου τὴ δίνεις μονάχα όταν σοῦ τὴ
ζητοῦν, όταν σοῦ ἀπευθύνουν μιὰ
παράκλησι. Καὶ τὴ μοιράζεις, χω-
ρὶς προτίμησι, τόσο στοὺς δυστυ-
χημένους, ὅσο καὶ στοὺς εὐτυχισμέ-
νους.

Μιὰ μέρα, όταν ἦμιον ἀκόμα
κοριτσάκι, εἶδα ἀπὸ τὸ φεγγίτη τί
ἐκάνες γιὰ νὰ ἐλεήσῃς ἕνα ζῆτιάνο,
πὺν σοῦ χτύπησε τὴν πόρτα. Τοῦ
ἔδωσες ἀμέσως τὴν ἐλεημοσύνην σου,
ἀρκετὰ γενναῖοδωρη μάλιστα, πρὶν
ἀκόμα σοῦ τὴ ζητήσει, μὰ τοῦ τὴν
ἔδωσες μὲ κάποια ἀνησυχία, μὲ κά-
ποια βιασύνη, πὺν φανέρονε τὴν
ἐπιθυμία σου νὰ δῇς τὸ ζῆτιάνο νὰ
φειγῇ τὸ γρηγορότερο. Θὰ ἔλεγε
καλεῖς, βλέποντάς σε ἐκείνη τὴ
στιγμὴ, ὅτι φοβόσουν νὰ τὸν κυ-
τάξῃς στὰ μάτια. Αὐτὸ τὸ φευγαλέο τρόπο τῆς ἐλεημοσύνης σου,
αὐτὴ τὴ δειλία σου, αὐτὸ τὸ φόβο σου ν' ἀκούσῃς τίς εὐχαριστίες
τοῦ ζῆτιάνου, δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν ἀ-
πειθύνθηκα ποτὲ σὲ σένα.

Εἶμαι βεβαία, τὸ ξέρω πὺς στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ μὲ βοηθοῦ-
σες, ἔστω κ' ἂν δὲν εἶχες τὴν πεποίθησι, ὅτι τὸ παιδί μου ἦταν παι-
δί σου, θὰ μὲ παρηγοροῦσες καὶ θὰ μοῦ ἔδινες ἀφθονὰ χρήματα, μὰ
ὄλ' αὐτὰ θὰ τάκωνες μὲ τὴ μουσικὴ ἐπιθυμία ν' ἀπαλλάξῃς τὸν ἐα-
υτό σου τὸ ταχύτερο ἀπὸ μερικὲς δυσάρεστες φροντίδες.

Νομίζω μάλιστα πὺς θὰ ζητούσες ἀπὸ μένα νὰ σκοτώσω τὸ πα-
δί μου πρὶν ἀκόμα ἔρθει στὸν κόσμο. Κι' αὐτὸ τὸ ἔρεμα περισσό-
τερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, γιὰ ἦμιον ἱκανὴ νὰ τὸ κάνω, ἀφοῦ θὰ μοῦ
τὸ ζητούσες ἐοῖ.

Μὰ αὐτὸ τὸ παιδί ἦταν τὸ πᾶν γιὰ μένα. Προσερχόταν ἀπὸ σένα.
Ἦσαν ἐνὶ ὁ ἴδιος σκλαβωμένος μέσα στὸ κορμί μου, δεμένος μὲ
τὴ ζωὴ μου. Σὲ κρατοῦσα ἐπὶ τέλους. Σ' ἐννοῶθα νὰ ζῆς καὶ νὰ
μεγαλώνῃς μέσα στὶς φλέβες μου. Θὰ σ' ἔτρεφα, θὰ σὲ γαλουχοῦ-
σα, θὰ σὲ γέμιζα ἀπ' τὰ φιλία μου καὶ τὰ χάδια μου, όταν ἡ ψυχὴ
μου θὰ φλογίζονταν γι' αὐτά. Βλέπεις, πολυκαταπιμένη μου, γιὰ ὅ-
λους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἦμιον τόσο εὐτυχισμένη, όταν ἐννοῶσα
πὺς ἔλειπα μέσα μου ἕνα παιδί δικό σου!...

Μὰ ἀλλοίμονο, ἡ εὐτυχία μου αὐτὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ φρίκη καὶ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΒΑΪΤΚ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

πὺς κέρδιζα ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐργασία μου. Ἐξίσω λοιπὸν καὶ τὸ
τὸ διάστημα πὺν μεσολάβησε μέχρι τοῦ τοκετοῦ μου, πᾶντα
μερικά κοσμήματα πὺν εἶχα.

Μιὰ βδομάδα ὅμως πρὸ τοῦ τοκετοῦ, ἡ πλῆστρα μοῦ ἔλεγε ἐπὶ
τὸ ντουλάπι μου μερικά χρήματα πὺν μοῦ ἀπομέναν κ' ἐπὶ ἐπι-
κόστηκα νὰ καταφύγω στὸ Δημόσιο Μακρινόριον.

Ἐκεῖ, ἐκεῖ πὺν μονάχα μέσ' στὴν ἀπόγνωση τοῦ καταστῆ-
ναι ἡ γυναῖκες ἡ πὺν φτώχεις, ἡ ἀποδοκιμασίαι, ἡ ἐγκαταλείψε-
σι δ' ὅλους, ἐκεῖ, μέσα στὴν πὺν ἀθλιότητα ἀθλιότητα, ἦτο αὐτὸ
κόσμο τὸ παιδί μου, τὸ παιδί σου.

Πὺς δὲν πέθανε μέσα σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο; Πὺς δὲν πε-
θαίνοντες καταφεύγουν σ' αὐτό. Ὅλα ἐκεῖ μέσα εἶνε ξένα, πὺν
ξένα. Ὅλες ὅσες κοιτάμαστε ἐπάνω στὰ κρεβάτια τὸν μόνον
ταξιδιώστη σὺν ξένες πὺν δὲν ἔχουν ἄλλο κοινὸν μετὰ τὸς, ἐκεῖ
ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα.

Ἡ ἀτύμωφοι τῶν αἰθουσῶν ἦσαν γεμάτη χλωροφόμοι καὶ
αἵμα, κρανιές καὶ στεναγμοί. Ὑπέφερα κάθε ἐξουσία πὺν
πέφεραν κ' ἡ γυναῖκες τοῦ δρόμου πὺν βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα.

Ὑπέφερα ἀπερίγραστα ἐπὶ τὴν
κινισμὸν τῶν νεαρῶν παρῶν, ὅ-
ποιοι, μ' ἕνα χαμόγελο ἀναι-
ας, ἀνασηκώνουν τὰ σεντόνια τὸ
κρεβάτι καὶ χαϊδεύουν τὰ πο-
διά τῶν γυναικῶν, μὲ τὸ πρῶ-
μα δίδει τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξ-
τάσεως.

Ὡ! μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθου-
σα, ἡ βασισμένης γυναῖκες δὲν
συναπτοῦν παρὰ βέβαια πὺν
τριτοῦν σὺν καρδίᾳ καὶ δὲν ἐ-
κὼν παρὰ λόγια πὺν τὴς μαρτυ-
ρῶν.

Τὸ δνομά σου γεμάτο ἐπὶ
μιὰ πινακίδα, εἶνε τὸ μόνον
μα πὺν σοῦ ἀπομένει ἀπ' τὸν ἐα-
υτό σου, γιὰ τὸ κορμί σου πὺν
κοιτάει στὸ κρεβάτι, δὲν εἶνε
παρὰ ἕνας σωρὸς ἀπὸ σώρες πὺν
τὸν φραγκοῦλουν ὁ ἀδελφός κ'
οἱ ἀδελφές.

Ὡ! δὲν ξέρουν καθόλου ἡ γυ-
ναῖκες πὺν χαρίζουν παιδί τὸν
σὺν γινὸς τους, μέσα σὺν ὅλα τὴς
τὰ αἰτίαι, ἀνάμεσα σὺς τριτο-
νές τους φροντίδες, τὴν εἶνε ὅ-
τι φέρει κανεὶς στὸν κόσμο ἕνα πα-
δί, όταν βρίσκεται μόνος στὸν ὅ-
μο, χωρὶς καμμιὰ προστασία.
Καὶ σήμερα ἀκόμα, όταν σοῦ
τάω σὲ κανένα βιβλίο τὴν λέ-
ξι.

Ὁ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ραφαήλ, Πέτρο Περοντζίνι.
(Αὐτοπροσώπων γραφία).

ἐκόλασες, σκέφτομαι ἀμέσως, χωρὶς νὰ θέλω, αὐτὴ τὴν αἴθου-
σα, μέσα στὴν ὁποία, ἀνάμεσα σὺς δυσάρεστες μυρωδιές, σὺς στε-
ναγμούς, τὰ γέλια καὶ τὴς θανάσιμες κρανιές τῶν σωριασμένων γυ-
ναικῶν, ὑπέφερα τόσα...

Συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με, πολυκαταπιμένη μου, πὺν σοῦ τὴν
γοράφο ὄλ' αὐτά. Μὰ εἶνε ἡ μόνη φορὰ πὺν τὸ κάνω, δὲν θὰ σοῦ
ξαναμιλήσω ποτὲ πειὰ, ποτὲ πειὰ.

Ἐπὶ ἔντεκα διδύμοι χροῖα δὲν σοῦ εἶπα οὐτε μιὰ λέξι καὶ ἐπὶ
λίγο θὰ σοῦ πᾶσω γιὰ πάντα. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ τὸ φωνάξω καὶ
φορὰ, τί μοῦ στοίχισε αὐτὸ τὸ παιδί, πὺν ἦταν ἡ εὐτυχία μου πὺν
ποῦ τώρα βρίσκεται ἀπὸ μαρτυρῶν μου. Αὐτὸ τὸ παιδί μ' ἔκανε νὰ
λαμπρυνώ ὅλες τίς φριχτές ὥρες πὺν πέρασα ὅς ἐπὶ νὰ τὸ φέρω
στὸν κόσμο, μέσ' σὺν χαμόγελό μου, μέσ' σὺν φωνῇ μου, μέσα σὺν
εὐτυχία μου. Μὰ τώρα πὺν πέθανε αὐτό, τὸ μαρτύριό μου ζωντανό
τάνεψε καὶ νοιώθω τὴν ἀνάγκη ν' ἀλαφρώσω τὴν ψυχὴ μου, φε-
νάροντάς σου τὸ μιὰ φορὰ, μιὰ μόνη φορὰ.

Μὰ δὲν κατηγοροῦ ἐσένα. Δὲν κατηγοροῦ παρὰ τὸ Θεό, πὺν
ἄλλο ἀπὸ τὸ Θεό, ὁ ὅποιος θέλησε νὰ μοῦ ἐπαβῇ τὸ φρικτὸ αὐτὸ
μαρτύριο.

Δὲν σὲ κατηγοροῦ, σοῦ τ' ὀρκίζομαι, καὶ ποτὲ, σὺς στιγμὴς τῆς
δολγῆς μου, δὲν ἐσπάρηκα ἐναντίον σου. Ὅστε καὶ σὺς στιγμὴς πὺν
τὸ κορμί μου στριφογύριζε ἀπ' τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ, ὅτε σοῦ

μαρτύρια, ἀπὸ ἀφῆα γιὰ τὴν
διαδότην τῶν ἀνθρώπων, ἡ
θέσις μου ἦταν πὺν ἀνθρώπων.
Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες
τῆς ἐγκυμοσύνης μου, δὲν μπο-
ροῦσα νὰ πηγαίνω στὴν ἐργασία
μου ἀπὸ φόβο μήπως ἀρρώστια
σο τὴν προσοχὴ τῶν ἀρρώ-
στων μόνον μου καὶ μὲ καταναγκά-
ζοντες γονεῖς μου. Ἐξίσω δὲν
ἤθελα νὰ ζητήσω χρήματα ἀπὸ
τὴ μητέρα μου, ἐξίσω ἔμεινα

μαρτυρῶν τοὺς νεαροὺς γιοτροὺς φλογίζονταν ἀπὸ ντροπὴ, κάτω ἀπὸ
τὴν ἀνάγκη βλέμματά τους, ὅτε τὴ στιγμὴ πὺν ἡ δόνησι μου σπάρ-
εψε τὴν ψυχὴ, ποτὲ δὲν σὲ κατηγοροῦσα, ποτὲ ἕνα παράπονο δὲν
ἐκίνησε στὰ χεῖρά μου ἐναντίον σου. Ποτὲ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα
δὲν ἔφρασε ἀπὸ τὴν πίστα μου γιὰ τὰ μαρτυρία μου. Σ' ἀγάπη-
σα πάντοτε καὶ πάντοτε ἐνλόγησα τὴν ὥρα πὺν σε γνώρισα. Κι' ἂν
ἦσαν ἀναγκασιμὴν νὰ ὑποφέρω ἀκόμα μιὰ φορὰ τίς ὥρες αὐτὲς
πὺν μαρτυρῶν, κ' ἂν ἀκόμα ἤξερα ἀπὸ πρὶν τί θὰ ὑπέφερα, ποτὲ
δὲν θ' ἀρνούμουν, ὅπως δὲν θ' ἀρνούμουν καὶ τὴν εὐτυχία πὺν μοῦ
χρῆσες τρεῖς νύχτες.

Τὸ παιδί μας πέθανε. Δὲν τὸ γνώριζες ποτέ. Ποτέ, οὐτε σὲ μιὰ
φροντίδα σὺνάντησι, τὸ βλέμμα δὲν ἔπρεπε, τυχαία κἂν, σ' αὐτὸ
τὸ μαρτύριό μου πὺν γεννήθηκε ἀπὸ σένα.

Ἀπὸ τότε πὺν ἀπόκτησα αὐτὸ τὸ παιδί, ἔμεινα κρημνισμένη γιὰ πολὺν
ἐπὶ τὸ βλέμματά σου. Ἡ φλογερὴ μου ἀγάπη γιὰ σένα, εἶχε
πρὶν λιγότερο δυνάμει. Νομίζω μάλιστα, ὅτι δὲν σ' ἀγαπᾷ
καὶ πὺν πατήρι. Πάντοτε, ἡ ἀγάπη μου δὲν μ' ἔκανε πειὰ νὰ
ἐπὶ τὸν ἴδιο πόλιν. Δὲν ἤθελα νὰ μοιράσω τὸν ἐαυτό μου σὲ σένα
καὶ τὸ παιδί μου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν θυσιάστηκα, ὄχι σὲ σένα, πὺν ἦ-
σαν εὐχόμενες καὶ ζούσες μακριὰ μου ξεννοιαστές, μὰ σ' αὐτὸ
τὸ παιδί, πὺν εἶχε τὴν ἀνάγκη μου, πὺν ἔπρεπε νὰ τὸ θῆρω, πὺν
μαρτυρῶν νὰ τὸ πάγω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ τὸ γεμίσω ἀπ' τὰ
φιλία μου.

Ἦσαν σὺν λυτρωμένη πειὰ ἀπ' τὴ σύγχυσι, μὲ τὴν ὁποία εἶχες

ἔμεινα ἐπὶ τὴν κατὰ μου μοῖρα, πὺν
εἶχα σοῦ ἐπὶ τέλος μ' αὐτὸ τὸ παιδί
πὺν ἦσαν ἐπὶ ὁ ἴδιος καὶ πὺν ἦσαν δι-
ὰ μου. Γι' αὐτὸ, σπάνια, πολὺ σπάνια
ποῦ, τὸ πάθος μου μ' ἐσπέρουσε ὅς τὸ
καὶ σοῦ. Μονάχα ἕνα πρῶγμα ἔκανα
πὺν γιὰ σένα. Τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων
σου, σοῦ ἔστειλα ταχυτάτα ἕνα μπο-
νὸν λευκὸν τραντάφυλλο, ἀκριβὲς ὅμοιο
μ' ἕνα πὺν σοῦ προσέφερες μετὰ τὴν
ἐπὶ τὴν νύχτα πὺν περῶσαί με.

Ἀναρωτήθηκες ποτέ, μέσα σὺν δέκα-
πεντα χρόνι πὺν πέρασαν ἀπὸ τότε,
πὺς τάχα σοῦ ἔστειλε τὸ λουλούδι αὐ-
τό; Θυμήθηκες τάχα ἐκείνη, στὴν ὁποία
καὶ σοῦ προσέφερες ὅμοιο τραντάφυλ-
λο; Τὸ ἀρνοῦ κ' ἄλλοιμονο, δὲν θὰ τὸ
μυτῶ.

Δὲν ἐγνώριζες ποτὲ τὸ φτωχὸ μας
παιδί. Σήμερα τὰ ἔχω μὲ τὸν ἐαυτό μου,
πὺν σοῦ τὸ ἔχωμαι ἀπὸ τὰ μάτια σου,
καὶ θὰ τὸ ἀγαποῦσες...

Ποτὲ δὲν τὸ γνώριζες τὸ φτωχὸ μας
παιδί, ποτὲ δὲν τὸ εἶδες νὰ χαμογελάει,
ὅταν ἀνασηκῶναι ἐλαφρὰ τὰ βλέμματά
του καὶ τὰ μάτια κ' ἔξιντα μάτια του
— τὰ μάτια σου — ἐσπέρουσε σὲ μένα, στὸν
κόσμο διδύμο, τὸ λαμπρὸ καὶ πρόσχαρο
πὺν πὺν.

Ἄ! Ἦταν τόσο χαρούμενο, τόσο
πρῶτο. Ὅλη ἡ δική σου χάρις κα-
ταπνέονταν ἐπάνω του. Ἐπὶ ὥρες διδύ-
μοις, μποροῦσε νὰ διασκεδάσῃ τοῖς δι-
ὰ ἕνα πρῶγμα, ὅπως σοῦ ἀρέσει ἐσένα νὰ παίξῃς μὲ τὴ ζωὴ. Ἐ-
πὶ σήμερα ἔξιντα σοῦ σὺν καθόταν ἀνάμεσα σὺν βιβλία
σου, πολυκαταπιμένη βιβλία, σὺν ἐσένα.

Καὶ ὅσο, μεγαλώνοντας, σοῦ ἔμοιαζε, τόσο περισσότερο τ' ἀγα-
ποῦσα.

Μάθαινε τὰ πάντα καὶ φηλαροῦσε τὰ γαλλικά σὺν μιὰ μικρὴ
ποῦ. Τὰ τετράδιά του ἦσαν πὺν καθάρᾳ ἀπ' ὅλων τῶν μικρῶν του
συναντήσεων. Ἦταν χαριτωμένο, κομψὸ μέσα στὸ μαῖο του βε-
λῶντο φόρεμα ἢ μέσα σὺν λευκὰ νανταῖα του ροῦχα.

Πάντοτε ἦσαν σὺν γέλια, ἔξιντα ἀνάμεσα σ' ὅλους. Ὅταν περ-
πατοῦσε μαζὶ σου στὴν πλῆξ τοῦ Γκράντο, ἡ κυρία σταματοῦσαν καὶ
πρὶν αὐτὴν νὰ παρῇ τὸν ξανθὸ μαλλιά. Ὅταν κατακλυζοῦσε ἐπὶ
πὺν μαρὰ ἐκείνη τοῦ Σήμερινγκ, ὅλοι γύριζαν καὶ τὸ κῆρυτταν
ἐπὶ τὸν αἶμα.

Ἦταν τόσο ὁμορφο, τόσο λεπτὸ, τόσο εὐχάριστο! Ὅταν, κατὰ
τὸν τελευταῖον χρόνον, τὸν ἔβλεπα ἐσωτερικὸ στὸ Λίκεο «Μαρία Θε-
ρεσία», φαινόταν μὲ τὸ μαθητικὸ του κοστούμι καὶ τὸ μικρὸ του
σεντόνι σὺν νεαροῦ ἀκόλουθος τοῦ δεκάτου ὁγδοῦ αἰῶνος. Τώρα
δὲν φαινόταν ἄλλο τὸ φτωχὸ μου παιδί, σωριασμένο καθὼς
ἦσαν παρῶν μου, πελιδνὸ καὶ μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα.

Ἦταν ἀπὸ τὸ λεῖκον του ποικιλοχρῶμα.

Μὰ θὰ θέλεις ἴσως νὰ μάθῃς πὺς μπόρεσα νὰ τὸ μεγαλώσω
μέσα σὺν πολιτείᾳ, πὺς μπόρεσα νὰ τὸ ἐξασφαλίσω μιὰ
ζωὴ πὺν μόνο τὰ παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας μποροῦν νὰ τὴν ἀπο-
λαύσουν. Ἄκουσε, πολυκαταπιμένη μου. Αὐτὸ πὺν θὰ σοῦ πᾶ, θὰ
πὺν τὸ πὺν χωρὶς ντροπὴ, μὰ, σὲ ἱκετεύω, μὴν τρομάξεις. Πολυκα-

γατημένη μου, πολυκαταπιμένη... Δὲν ἔγινε πάντως γυναῖκα τοῦ δρόμου,
μὰ πολυκαταπιμένη... Εἶχα πλούσιους φίλους, γενναῖοδωρους θαυμαστές.
Στὴν ἀρχὴ τοὺς ἀναζητοῦσα ἐγὼ, μὰ κατόπιν ἀρχισαν νὰ μ' ἀνα-
ζητοῦν ἐκεῖνοι, γιὰ τὴν — τὸ πρόσθετες ποτὲ σου; — ἦμιον πολὺ ὁ-
ραία. Κάθε ἀντὺρ πὺν γνώριζα, μ' ἀγαποῦσε. Ὅλοι μ' εὐγνωμο-
νοῦσαν, ὅλοι ἀποσιωπόντουσαν σὲ μένα, ὅλοι μὲ λάτρευαν. — ὅλοι,
ἐκτὸς ἀπὸ σένα, ναι, ἐκτὸς ἀπὸ σένα μόνον, ὁ πολυκαταπιμένη μου!

Μὲ περιφρονεῖς τώρα πὺν σοῦ φανέροσα, ὅτι πολυκαταπιμένη; Ὅχι,
τὸ ξέρω, δὲν μὲ περιφρονεῖς. Ξέρω πὺς τὰ καταλαβαίνεις ὅλα καὶ
καταλαβαίνεις ἐπίσης πὺς ὅτι κ' ἂν ἔκανα, τόσων γιὰ τὸ παιδί
σου. Γνώρισα στὸ Μακρινόριον ὅλη τὴ φρίκη τῆς φτώχειας. Ἐμαθα,
ὅτι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ὁ φτωχὸς εἶνε πάντοτε τὸ θῆμα, εἶνε ὁ ἀν-
θρώπος πὺν τὸν ἐξουσιάζουν καὶ τὸν ποδοπατοῦν σὲ κάθε στιγμὴ.
Δὲν ἤθελα λοιπὸν γιὰ κανένα λόγο τὸ παιδί σου, τὸ παιδί σου πὺν
ἔλαμπε ἀπὸ ὁμορφιά, νὰ μεγαλώσῃ μέσα σὲ ὑπόγεια, νὰ διατραφῇ
μὲ τὴν ἐπικοινωνία τῶν χυδαίων ἀνθρώπων τοῦ δρόμου, νὰ μαρτυρῇ
μέσα στὸν ἀποπνευστικὸ ἀέρα ἐνὸς δοματίου, στὸ ὁποῖο δὲν ἄλμανε
ποτὲ ὁ ἥλιος.

Ἐπρεπε τὸ πᾶν ἐκείνο καὶ ἄσπλο κορμί σου νὰ μὴ φερόσῃ
βρομιώδη καὶ βρομιώδη ροῦχα, ἔπρεπε νὰ μὴν πεῖναι, ἔπρεπε
νὰ γνωρίσῃ ὅλες τίς χαρὲς καὶ τίς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἐπρεπε
τέλος τὸ παιδί σου νὰ μεγαλώσῃ σὺν ἀρχοντοῦλο, ἀνάλογα πρὸς
τὴ σειρά τοῦ πατέρα του.

Αὐτὸς εἶν' ὁ λόγος, ὁ μόνος λόγος, γιὰ τὸν ὅποιο πολυκαταπιμένη.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποτελοῦσε ἰσχύϊ γιὰ μένα, γιὰ τὸν ὅποιο πολυκαταπιμένη.

Λένε τιμὴ καὶ ἀτιμία, δὲν ὑπάρχει στὰ
μάτια μου. Ἀφοῦ ἐκεῖνος στὸν ὅποιο
ἀντὺρ, δὲν μ' ἀγαποῦσε, τί μ' ἐνδιέφε-
ρε τί μποροῦσε νὰ κάνει τὸ κορμί μου;
Τὰ χάρδια τῶν φίλων μου, ἀκόμα καὶ τὰ
πὺν βαθεῖα πάθη τους, δὲν ἀγγίζαν τὴν
καρδιά μου, ἂν καὶ τοὺς περισσότερους
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐκτιμῶσα. Συχνὰ μάλ-
ιστα, βλέποντας τὴν χωρὶς ἐλπίδα ἀ-
γάπην τους γιὰ μένα, ἐννοῶθα τὸν ἐ-
αυτό μου νὰ κλονίζεται ἀπὸ ὁλοκ, γι-
ατὶ θυμίζον τὴ δική σου ἀνέλπιδη ἀ-
γάπην.

Ὅλοι ὅσους γνώρισα, ἦσαν καλοὶ
γιὰ μένα, ὅλοι μὲ περιέβαλαν μὲ κάθε
φροντίδα. Ἐνας κόμης τῆς Αὐλῆς πρὸ
πάντων, χηρὸς καὶ ἡλικιωμένος, σκαί-
τεψε τὰ πόδια του, χτυπώντας διάφο-
ρες πόρτες γιὰ νὰ γίνῃ δεκτὸ στὸ ἀ-
ριστοκρατικὸν λίκνιο τῆς Μαρίας Θε-
ρεσίας ἕνα παιδί χωρὶς πατέρα, τὸ παι-
δί σου.

Ὁ ἀρχοντας αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε
παρῶν. Τρεῖς — τέσσαρες φορὲς μάλ-
ιστα μὲ ζήτησε σὲ γάμο. Σήμερα θὰ
ἦμιον κόμισσα, δεσποῖνα ἐνὸς πρῶ-
του ἀρχοντοῦ στὸ Τυρόλο. Δὲν θὰ
εἶχα φροντίδες, γιὰ τὸ παιδί μου θὰ
ἔβρισκε ἕνα πατέρα τρυφερό πὺν θὰ τὸ
λάτρευε, καὶ ἐγὼ ἕνα σὺν ἑαυτοῦ εὐγενικό,
λεπτὸ καὶ ἀγαπῶντο. Δὲν δεχτήκα ὅ-
μως τὴν πρότασίν του, ἂν καὶ ἐπέμενε
πολὺ κ' ἡ ἀντοχή μου τὸν ἀπέχισε κα-
τάχα.

Ἐκῶν ἴσως μιὰ τρέλλα, γιὰ τὸν ὅποιο
δημιουργοῦν τὸν κόσμο καὶ ἔχοντας μαζί μου τὸ παιδί μου,
αὐτὸ τὸ λατρεμένο παιδί, πὺν τὸ βλέπω τώρα νεκρὸ μαρτυρῶν μου.

Μὰ γιὰ τί νὰ μὴ σοῦ τὸ ἀποκαθάρω; Δὲν ἤθελα νὰ δεθῶ μὲ τὸ
γάμο. Ἦθελα νὰ εἶμαι σὲ κάθε στιγμὴ σὺν διαδότη σου. Στὰ τοῖς
δαδὰ τῆς καρδίας μου, μέσα στὸ βάθος τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἔτρεφα
πάντοτε τὸ γλυκὺ παρῶντο ὄνειρό μου, ὅσο ἴσως θὰ μὲ προσκαλοῦσε
ἀκόμα μιὰ φορὰ πρὸς σοῦ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ὥρα. Καὶ γι' αὐτὴ
τὴν ὥρα ἀπέκρινε τὰ πάντα, γιὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ἐπὶ τὴν νὰ πα-
τάω κοντὰ σου στὴν πρώτη σου παρῶντο. Μήπως ὅλη μου τὴ
ζωή, ἀπὸ τότε πὺν ἀρχισα νὰ νοιώθω τὸν κόσμο, δὲν ἦταν μιὰ ἀ-
ναμονή, ἡ ἀναμονὴ τῆς ἀγάπης σου;

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

λεγε κάτι σαν προσευχή ευλαβική, σούδινε λίγο νεράκι να πηξεί σαν άγισμο, και μέσα σε λίγη ώρα ένοιωθε τη φτώχη και παραφωτισμένη σου καρδιά να ξαλαφρώνει, ξεχνώντας άμεσως αυτό που την τυραννόσε...

Η λησμονιά σε κυριεύει έτσι άμεσως, και, ξεχνώντας τις αδικίες, τις πίκρες, τις προσορίες και τις απογοητεύσεις, που τόσο μάταιων πριν την καρδιά σου, γίνονται άλλος άνθρωπος, ήσυχος κι ευτυχισμένος πια...

Η όμορφη λοιπόν εκείνη πυργόδεσποινα, αφού έβλεπε πικρά πολλές φορές, αφού έβλεπε άδικα πολλήν καιρό τον άπιστο κι άκαρδο άγαπημένο της να ξαναγυρίζει κοντά της, κι αφού ένοιωσε στα τελευταία πως κόντευε το μυαλό της να σαλέψει απ' την άποριά του, αποφάσισε ένα πρωί και πήγε μυστικά ν' αντιμωσή τον ερμήτη...

Τόν βρήκε στην καλύβα του την ώρα που δλόγωνα φτερούγιζαν χαρούμενα και γλυκοκελαινόσαν τα πουλάκια του καλού Θεού μας και του έμυστηρεύτεκε τον πόνο της παραμυθιής της καρδιάς...

— Τι πρώτα-πρώτα θέλεις, κόρη μου, να ξεράσεις; τη ρώτησε ο λευκόμαλλος ερμήτης, κι' αφού ένοιωσε στα τελευταία πως κόντευε το μυαλό της να σαλέψει απ' την άποριά του, αποφάσισε ένα πρωί και πήγε μυστικά ν' αντιμωσή τον ερμήτη...

— Παππούλη μου, θέλω να ξεράσω πρώτα-πρώτα τα τόσο σκληρά και άπανά του λόγια, που μου έγραφε για να μου πη πως έπαυε πια να μ' αγαπά...

Ο ερμήτης ψιθύρισε μια προσευχή και, φουτώντας έπειτα έλαφρά στο λείο κι άγνό μέτωπο της κοπέλλας, της είπε σιγαλά:

— Έγινε, κόρη μου, αυτό που ζητήσεις... Τί άλλο θέλεις;...
— Θέλω να ξεράσω, παππούλη μου, κι αυτό που μου έβλεπε να αγαπιέμαι τον κάποιον βραδύ, δροσερό στην άκρη της γαλάζιας λίμνης... Ότι δηλαδή δεν πρέπει πια να ξαναϊδωθούμε ύστερα απ' το μάλωμά μας...

— Έγινε κι' αυτό που ζητήσεις, κοπέλλα μου... Άλλο;

Η μικροδύνα πυργόδεσποινα απόμεινε τώρα κάπως σκεπτική... Έφυγαν απ' το μυαλό της όλες η κακές αυτές άναμνήσεις, κι' απόμειναν μονάχα ή καλές κι' ευτυχισμένες... Μά πόσο ήταν πάλι δυστυχισμένη, Θεέ μου!... Τη βασάνιζαν σκληρά τώρα κι' αυτές, γιατί έρχοντουσαν σε αντίθεσι με την ταρινή μοναξιά της και με την όρανημένη πειά από άγαστη ύπαρξί της...

Δίστασε λοιπόν λιγάκι κι' έπειτα είπε με απόφασι ξαφνική:

— Κάνε με να ξεράσω την πρώτη ερωτική έξομολόγησί του, καλέ μου παππούλη... Με καίει σαν τη θιμάια τώρα...

— Και τί σου είπε τότε, κόρη μου;

— Μου είπε: «Σ' αγαπώ με όλη μου την ψυχή, μικρή μου... Σε λατρεύω πιο πάνω απ' το κάθε τι στον κόσμο...»

— Και γιατί έδω τον πιστεύεις, τον ψεύτη;... Όλοι τους τα ίδια λένε...

— Τι νάκανα, παππούλη μου;... Τόν αγαπούσα θερμά κι' εγώ, βλέπεις. Έξ' άλλου, κανένας δεν θα τ'έλεγε αυτά τα λόγια, τόσο χαριτωμένα και τόσο άνακαρυστικά για την πονεμένη μου καρδιά, όπως μου τ'έλεγε εκείνος... Έπίσης κάνε με να ξεράσω κι' όλα τα πλάνα λόγια της αγάπης, δώσα' τους τότε που μάλωσα με ελγ ψιθύρισε στ' αυτί γλυκά... Άκόμα θέλω να ξεράσω κι' όλα εγώ ξεστόμισα με ταχυή κι' άνεπιωτη λαχάρα, τη στιγμή που πρωτοτόλμυσα να σπρώσω τα φοβισμένα μάτια μου επάνω στα άξεχαστα δικά του... Πονώ, παππούλη μου, και θέλω να ξεράσω, να ξεράσω τα ραντεβού μας τ' άξεχαστα όσάποσο...

— Θέλω να ξεράσω, να ξεράσω τα ραντεβού μας τ' άξεχαστα...

κράννη με τη σκληρή άναμνήσι του... Το καρδιοχτύπι σου δεν θα μοιάζει πια με κουνιδόνισμα θεοτέλλο, κι' ο ύπνος θα γίνεται καλός βράδυ, στα κοιμησμένα βλέφαρά σου, ύπαικνος σαν άνοιμα...

Η όμορφη πυργόδεσποινα σήκωσε τώρα τη δακρυμένη της πιατιά και κτύπησε, με άνεπιωτη απέλπεια, τον σφοδρό εκείνο γέγο:

— Ποτέ σου δεν θ' αγαπήσεις, παππούλη μου, του είπε με ψυχή θλιμμένη...

— Άλλωστε δεν θα το νόμιζες και τόσο εύκολα, έτσι το πράγμα, να παραδεχτώ δηλαδή και να ξεράσω για πάντα τον άπαιτο που έδεινε, τον καλό μου, στον οποίο χάρισα όλοταί τη καρδιά μου...

Πρωτόμω χίλιες φορές, ναι, χίλιες φορές, να ύπνοφω και να μωσένη ή καρδιά μου για το χατήρι του, αλλά τουλάχιστον νάχω σκεπταζομένη στην ψυχή μου τη λατρευτή μορφή του... Θα με παρηγορήσει αφάνταστα αυτό, να τον βλέπω διαρκώς με τα μάτια της νύχτας, παρά να τον ξεράσω και να τον σβήσω απ' τη μνήμη μου...

Σκωπίσε ύστερα ή πεντάμορφη νέα αποφασιστικά τα άπνομα και θεριά της δάκρυα, έσκυψε το χνουδωτό κεφάλια της και ξαναγύρισε το ήλιοδούστο και καταπράσινο μονοπάτι που πήγαινε προς τον έλλητικό και πανηγύριο πυργό...

Και την ώρα που οιοπερπατούσε προς τα εκεί, κρατούσε με το δεξί της χέρι, σφιχτά, το μέρος της τραυματισμένης καρδιάς της, που να ήθελε να συγκρατήσει εκεί μέσα την ποθητή εικόνα του λατρευτού της, ενώ τα χείλη της συγχρόνως μουρμούριζαν με λαχάρα τα λόγια του...

THE ADRIENNE CAMET

Ο ερμήτης άπλωσε το γέφυρο και μαρμαμένο χέρι του να έλπει στη δακρυμένη μικροδύνα μια κοίπα φασφουρένια, γεμάτη με σταλλίνο και δροσερό νεράκι...

— Πιέ, της είπε, και στη στιγμή θα τα ξεράσεις...

— Ηπνε και τα ξεράσε. Μά την ώρα που άκουμποσε πάλι της τα άδεια κοίπα και σκούπιζε μηχανικά τα ύφρα της χείλη, και την έβλεπε να ξεραίνεται στα βάθη της ψυχής της και την έβλεπε να ξεραίνεται...

— Τι έχεις ακόμα, κόρη μου, και σε πονάει τόσο; τη ρώτησε ταχυή κι' ο ερμήτης και την κτύπησε ερωτηματικά στ' άνοιγμα μιάς τα...

Κι' εκείνη του ψιθύρισε:

— Νά... Είναι κι' αυτό άκόμη... Ένα λουλουδάκι ξερό και μαρμαμένο... Περατούσαμε μια μέρα — ένα πρωί δροσερότατο — στο αντίκρινό το δάσος, χειροπιαστοί κι' ευτυχισμένοι... Κι' έπειτα λούσαμε για την αγάπη μας, είδε αυτό το λουλουδάκι άσπαστο...

— Ό έρμήτης δεν έβγαλε μιλιά στην άκρη. Μόνο κτύπησε σιωπηλά την άτυχη μικροδύνα και κοινοδύσε σκεπτικά το χνουδωτό και βασίμο κεφάλι του. Έπειτα, απλώνοντας το χέρι του, έσπρε με σιωπή πλάγια το χεράκι της στην παλάμη του και της είπε με κάποιο άπαιτο...

— Άκουσε, μικρή μου... Αυτόν, μονάχα αυτόν, πρέπει να βάλεις όλότελα απ' το μυαλό σου... Ξεχνώντας όριστικά αυτόν, θ' έρμης...

— Άν δεν κάνεις κι' αυτό, τότε το πρώτο, αν δεν γινάφεις; ρώτησε τη παραμυθιή απ' την ένδησι του καλού Θεού σου, τότε, ξέρε το, ότι πάντα και η ξεφουρτώνη στο μυαλό σου, σχετίζεται με τον και με την προδουμένη απ' αυτόν άποριά σου, και βά σε κάνει πάντα να πιστεύεις πάντα να ύποφους... Ξεφορτώ τον άπαιτο σου, και να κατέλνεις...

Σταμάτησε έδω λιγάκι ο γέγο έρμης και πήρε μια βισπιτική άνισα. Έπειτα, κόντευε την βαθεία στα μάτια, της είπε με άσπαστο, κι' έπειτα της είπε:

— Δεν θα θυμάσαι πια ούτε ότι τον έβλεπες κάποτε αυτόν τον άνθρωπο... Θα σου σουν απ' τη μνήμη σου τα χαριτωμένα του προσώπου του... Κι' αφού άπνοα, έδω τον ξεναβήσεις στο δρόμο σου, ούτε και θα τον γνωρίσεις...

— Άδινάτον, παππούλη μου... Ξεραίνω τραυματισμένη ή φτωχή μικροδύνα... Για να γίνη ένα τέτοιο πράγμα, πρέπει νάμια και νεκρή...

— Και βέβαια θα ύπόψη κάπως νεκρή, κόρη μου... Άλλά δεν θάσαι έπί ό νύχτας αυτός... Θάσαι το μνημονικό σου...

— Όποτε;... Θα ξεράσω και τη καρδιά του άκόμη;... Θα ξεράσω και τον ήρω της φωνής του;... Και το γλυκό του προσώπου;... Και τί θα μου μείνει πια απ' τη ζωή, να τη χαίρομαι και να την καταρρακώνω; ρώτησε με φωνή κλαμμένη ή φτωχή και άτυχη μικρή...

Κι' ο γέγο ερμήτης, κτυπώντας τη με συμμόνια, της ψιθύρισε ξανά:

— Θά σου μείνη ή γαλήνη, κόρη μου... Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

Η παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

— Ή παντοτεινή γαλήνη της καρδιάς σου, της τόσο πονεμένης... Τιποτε δεν θα σε πονάει πια...

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

Η άφιξη του ποιητού του «Ρωμηού» στην 'Αλεξάνδρεια. Η ένθεσιώδης ύπεδεξι. Όπου ο Σουρής σαστίζει. Η πανηγυρική παράστασις της μεταφράσεως των «Νεφελών» του 'Αριστοφάνους. Ο Σουρής άποδεώνεται. Άνδεόμες και δώρα. Γεύματα και δεξιώσεις στο Κάιρο. Η επιστροφή στ' κλεινόν 'Αστν, κτλ. κτλ.

άνεξάντλητος και χαλκέντερος εκδότης του «Ρωμηού», ο άλημονήτος σατυρικός ποιητής Γεώργιος Σουρής, δεν ήταν πολυταξιδευμένος άνθρωπος. Εκτός της Ρωσίας που πήγε στα νεύατα του για ν' άκολουθήσει το στάδιο του έμπόρου, του σιτεμπόρου μάλιστα, και άπέτυχε οικότρος, ή μόνη χώρα την οποία έπισκέφθηκε άγρότερα, στα 1901, ήταν ή Αίγυπτος.

Τόν 'Απρίλη του έτους αυτού ο Σουρής, συνοδευόμενος κι' από την κ. Σουρή, μπήκε στο ρωσικό άμπόλιτο της γραμμής κι' έφυγε για την 'Αλεξάνδρεια, όπου είχε πλήρη φανατικών θαυμαστών.

Μόλις έμαθαν οι 'Αλεξανδρινοί πως φτάνει στην πόλι τους με το ρωσικό της γραμμής ο δαμόνιος εκδότης του «Ρωμηού», ένθουσιαστικαν και του έμ...

...μασαν μια ύποδοξη, άληθινά βασίλειο.

Έτσι, όταν έφτασε ο Σουρής με τη γυναίκα του στην άποδόθρα και λιμανιό της 'Αλεξάνδρειας, βρέθηκε σαστισμένος μέσα σ' ένα πλήθος όμογενών, έπισημοί, πρόκριτοι, θαυμαστές, το οποίο τόν περιέκλεισε και του έξεφρασε με τόν πιο θερμό και συγκινητικό τρόπο τον εκτίμησι του και τόν θαυμασμό του, εύχόμενοι κι' αυτόν και στην...

...αφία του το «καλώς όρισαν».

Μαζύς στη διαδήλωσι αυτή, ο άπλοικός Σουρής τάχασε. Μοίραζε...

...μεταφράσεις δεξιά κι' άριστερά και δεν έπαυε να λέη και να ξαναλέη, κι' το σενό του ύπνο:

— Εύχαριστώ!... Σας εύχαριστώ, κύριοι... Δεν άξιζε να γίνη...

...κι' απ' τέτοια ύποδοξη... Εύχαριστώ... Εύχαριστώ σας...

Έτσι, εν μέσω έπισημων, προκρίτων και θαυμαστών, εν διαδηλώ...

...σε δηλαδή πάνω-κάτω, έφτασε ο Σουρής στο μεγάλο Χεδιβικό ξενο...

...δωτό, όπου και κατέλνσε.

Άλλά τα βράδια του δεν έτελείωναν. Οι θαυμα...

...στα του, οι άνθρωποι ποίθελαν να τόν δούν και να...

...του γνωρίσουν, ήσαν άμέτρητοι. Και έπί μια περίοτον...

...άλλωστε, το χάλι του ξενοδοχείου ήσαν, πρωτό-άπό...

...τα, γεμάτο από 'Αλεξανδρινούς κάθε τάξεως και...

...ήσαν, που περιέμεναν να μπειν με τη σειρά τους, να...

...πάρουν το χέρι του ποιητού και να του εύχθουν το...

...και σ' παρέστη στη χώρα του Νείλου και τών πυρα...

...μύων.

Όιες αυτές ή τιμές είχαν καταβάλει τόν Σουρή,...

...τον ήσαν ανανήσει βαθύτατα, τόν είχαν ένθουσιάζει.

Κι' όταν γίρισε στην 'Αθήνα, έγραφε έπί έβδομάδες...

...το «Ρωμηό» του τις έντιμώσεις του:

«Ήσαν μέσ' το βαπόρι και μάς πήρανε,...

...Όπου θαρρούσε χρόνια πως μάς έβρανε.

Μπαμπάνια για το διάδα μας έσπείρανε,

Και στο ξενοδοχείο μάς έφέρανε.

Είδα κι' έπιστημότητας πολλές,

Ήλθνε κι' Αραπάδες με σακιάματα,

Κι' άνεκρασε προς όλας τας φυλάς:

«Σας φέρνω της 'Αθήνας χαιρετίσματα».

Μετά γλωσσών μ' έδέχθησαν ποιητών

Σεφανοσαν κι' έμένα και τόν ταιρι μου,

Έδωσαν είν την δίωαν μου τόν Νείλον

Κι' ένα ξεχαροκάλαμο στο χέρι μου.

Είλλαγι μ' ετοιμάριζαν πολλοί

Ν' άρπάξουν τόν ταϊγάρον μου τις γόπαις,

Κυαρά δυνατό κι' ή Φασουλή

Είς κι' ήσαν Αίγυπτια βασιλόπαις.

Άληθινά τ' όνόρε μου το κράτησα

Στους μορφασμούς, στους λόγους, στα κινήματα

Κι' έμολις μέσ στην Μπόρρα των επάτησα,

Κι' άνέβηκαν μπαμπάνια και γεννημάτα.

Ήσαν κι' άπεσταλμένοι του Μαχδή

Κι' έλθνε δέν παύει να τρέφωμαι,

Ήλθε κι' ο Λόρδος Κρόμερ να με δή

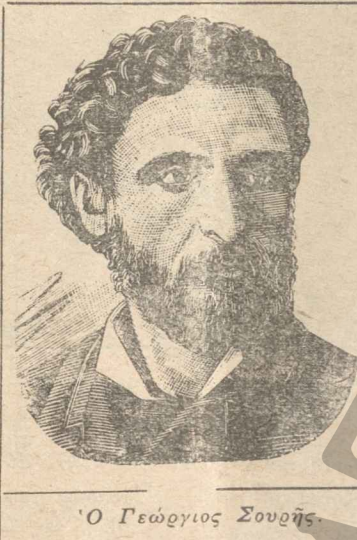
Κι' έλα στον θυρωρό πως δέν τόν δέχομαι.

Ανέβηκε προς χάριν μου κι' ή ρατα,

Με τους λιράτους ξεράσε την ψώρα μου,

Πήν ήλθε κι' ο Κεδίβης στη λονάνα

Και τούσαν πως δέν βρίσκομαι στην ώρα μου.

Ο Γεώργιος Σουρής.

την έπομένη.

Την άλλη μέρα ο Σουρής έφυγε για το Κάιρο, όπου του έγινε δε...

...μοτάτη επίσης ύποδοξη. Και να τί έγραφε στο «Ρωμηό» και για το...

...νταβατούρι αυτό του Κάιρου:

«Έκανα και προσφορές, όπως λέν εκ του πορείου,

Κι' έστρεψα μ' ή άγκαλιάσουν τών 'Αράβων τα μπράτσια.

Τι' περιήρμαι κι' έκείνα τα γαϊδούρια του Κάιρου!

«Έλεγα κι' έδω κανένα να σάς έφρενα για γάτα,

πλην ένόμισα πως τούτο θάναυ άδρον περιτόν

μόλις ήλθε μέσ τόν νου μου το πατήριόστον σήτον

Απ' 'Αθήνα, πρώτη χώρα,

Το γαϊδούρι τρέφεις τώρα!

Βέρος 'Αθηναίος ήμεις ο Σουρής, ποσάλησε πολύ γρηγορά το...

...προσφίλες του ποσάλησε άστυ. Κι' ένα καλό πρωί,

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Το κρεβάτι κατά την αρχαιότητα. Στην Αίγυπτο και στην Ανατολή. Τα κρεβάτια των αρχαίων Ελλήνων και των Ρωμαίων. Τα κρεβάτια των φεουδαρχών του μεσαίωνα. Πολυτέλειες και ιδιοτροπίες. Το κρεβάτι—βάρκα! Σήμερα πολυτελέστατα κρεβάτια. Η όνειρώδης κρεβάτοκάμαρα του Αμερικανού εκατομμυριούχου Μάρσαλ, κ.τ.λ.

Ο κρεβάτι είναι ένα έπιπλο που συμβολίζει τα τρία γεγονότα της ζωής ενός ανθρώπου: τη γέννηση, τον έρωτα και το θάνατο. Οι ποιητές, οι καλλιτέχνες βρήκαν πάντοτε σ' αυτό μια πλούσια πηγή εμπνεύσεως. Αξίζει λοιπόν να σας διηγηθούμε την ιστορία δια μέσου των αιώνων ενός τόσο σπουδαίου έπιπλου.

Στην αρχαία Αίγυπτο και την Ανατολή, το κρεβάτι δεν ήταν παρά ένας σκαφός από στρώματα και μαξιλάρια, φτιαγμένα όμως όλα από πολύτιμα κ' ακριβά υφάσματα και οικειασμένα με πολυτελή χαλμά.

Ιδιαίτερος, τα κρεβάτια της Ανατολής είχαν τρεις διαφορετικές μορφές, ανάλογες του προσορισμού των. Ήσαν λοιπόν εκείνα που χρησιμοποιούνταν για ύπνο, εκείνα στα οποία ξεπλώνονταν οι άνθρωποι για να φάνε και τέλος, τα νεκρικά κρεβάτια.

Την ίδια πολυτέλεια εύρισκε κανείς και στα κρεβάτια των αρχαίων Ελλήνων, που ήταν στολισμένα με ελεφαντόδοντα και με πολύτιμα μέταλλα. Τα στρώματά τους προήρχοντο απ' την Κόρινθο, τα σκεπάσματα απ' τη Μίλητο και τα μυρωμένα τους μαξιλάρια απ' την Καρχηδόνα. Όσο για το σχήμα τους, αυτό παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία, όπως φαίνεται κ' απ' τις διάφορες εικόνες κρεβατιών, που είναι ζωγραφισμένες σε πολλά αρχαία αγγεία.

Όταν οι Ρωμαίοι κυριεύσαν την Καρχηδόνα και την Ελλάδα, άρρισαν κ' αυτοί να χρησιμοποιούν κρεβάτια πολυτελέστατα. Τα άριστουργήματα αυτά ήταν φτιαγμένα από έβενο, κέδρο, ελεφαντόδοντα, άσχημη ή και χρυσάφι, είχαν δέ στολισμένα από πολύτιμες πέτρες, μαξιλάρια και σκεπάσματα από πορφύρα και στρώματα πουτιουλένα.

Επί πλέον, τα κρεβάτια των Ρωμαίων ήταν φραγμένα απ' τις τρεις πλευρές και πανύψηλα. Για να πέση λοιπόν κανείς να κοιμηθῇ, έπρεπε ν' ανεβῇ πρώτα άρχετα σκαλοπάτια!...

Στα χρόνια του μεσαίωνα, ως τις αρχές του 11ου αιώνα, οι φεουδαρχικοί πύργοι δεν είχαν μόνιμη έπιπλοισι. Έπειδή δηλαδή οι ευγενείς του καιρού εκείνου βρισκότανσαν πάντοτε στη μά και τότε στην άλλη άκρη των κτήσεων τους ή σ' έκστρατειες μακρινές, κοινοβούσαν, κατ' ανάγκη, μαζί τους και τα απαραίτητα έπιπλα (κρεβάτια, τραπέζια και καρέκλες). Όταν δὲ κάθε φορά έφταναν στο μέρος που θα κατεσκήνωναν, έστηναν εκεί και τα έπιπλά τους, αφού πρώτα σκέπαζαν το έδαφος με κλαδιά άρωματικών φυτών—ή επί το αλυσότερον— με άχυρα!

Όταν επί τέλους το κρεβάτι άρχισε να γίνεται έπιπλο μόνιμο, έπρεπε σιγά—σιγά διαστάσεις τεράστιες. Γύρω του ύψηρχε ένα πανύψηλο πλαίσιο, στο οποίο κρεμόντουσαν κουρτίνες και υφάσματα βαρειά. Έτσι σχηματιζόταν τρόπος τινά μέσα στην κρεβατοκάμαρα ένα δεύτερο δωμάτιο, μικρό και συμμοζωμένο.

Όσο για τα στρώματα των κρεβατιών αυτών, ήταν τις περισσότερες φορές από μαλλί ή από χόρτο.

Κατά τα τέλη του 16ου αιώνα, τα κρεβάτια έγιναν πολυτελέστατα, όχι τόσο στην κατασκευή, όσο στο στολισμό τους. Στην Ιταλία ιδίως—όπως βλέπετε στις εικόνες των ζωγράφων Βερονέζε και Τιμπορέττο— τα κρεβάτια ήταν σκεπασμένα με πλούσια υφάσματα και με κουρτίνες βελουδένιες και χρυσοκέντητες, στηριζόμενες δὲ σε τέσσερες στήλινες σκαλιστές. Παρόμοια μορφή είχαν και τα κρεβάτια των βορείων μερών της Ισπανίας.

Στις αρχές του 17ου αιώνα, το ψηλό πλαίσιο που τριγύριζε τα κρεβάτια, άρχισε να στολίζεται με φιογκούς, με κορδέλλες, με δαντέλλες και με λωρίδα από φτερά πολυχρώμα. Όστόσο, το σχήμα του κρεβατιού έμενε πάντα το ίδιο: Τετραγωνικό, με βάση στηριγμένη σε τέσσερες κολώνες.

Τον 18ο αιώνα άρχισαν να εμφανίζονται κρεβάτια διαφόρων άλλων σχημάτων. Θα αναφέρουμε ιδιαίτερος δυό απ' αυτά: το

πολύτιμες πέτρες!...

Σε κάποιο μουσείο των Παρισίων υπάρχει ένας θαυμάσιος κρεβάτι, ο οποίος έχει χαραγμένα επάνω του τα όπλα των μασσόνων, θεωρείται δὲ ως ένα από τα καλύτερα έπιπλα καλλιτεχνήματα όλου ήσος του κόσμου. Ένας Αμερικανός κρεβάτι τελευτάριος 700.000 φράγκα για ν' αγοράσῃ το θαυμάσιο έργο, αλλά η Γαλλική κυβέρνηση άπέρριψε την προσφορά του.

Η κρεβατοκάμαρα του Σάχη της Περσίας στανονόμισαν όμορφιά και πολυτέλεια αυτές που περιγράψαμε πιο πάνω. Τα έπιπλά της εινε φτιαγμένα από ελεφαντόδοντα και στολισμένα με χρυσάφι και με πολύτιμες πέτρες. Η κουρτίνα και τα υφάσματα που βρισκόνταν εκεί μέσα, εινε μεταξωτά και χρυσοκέντητα.

Το κρεβάτι αποτελείται όλολήρου από κρύσταλλο. Στις δυό πλευρές υπάρχουν δυό μικρά συνειδάνια, απ' τα οποία ανάλλονται άφάσματα. Επάνω απ' το κρεβάτι, τέλος, κρέμεται ένας τριγωνικός στάλλινος πολυέλιος, που όταν εινε άνοιγμένος, φαίνεται σαν ν' αποτελείται από κλωίδες λαμπρά διαμάντια.

Θ' αναφέρουμε ακόμα και το κρεβάτι ενός πλουσίου Αγγλου του Χωρό μπέρη, το οποίο εινε φτιαγμένο από έξοιο πολιτισμού και στήριζαν σε τέσσερα δλόχρωμα πόδια. Ο σκαφός του ήτο γύρω—γύρω δυό γυρίαντες από σμαράγδια, δέμένα με χρυσάφι, κουρτίνες του κρεβατιού αυτού εινε από κάτασσο μεταξί με κροσέδα βαρειά από νήματα άσπριμένα.

Αιτή εινε η ιστορία του κρεβατιού δια μέσου των αιώνων.

Η κρεβατοκάμαρα του Μάρσαλ έχει σχήμα αγγού και οι τοίχοι της εινε σκεπασμένοι με επανόνο από Λονδίον 15ου. Η διακόσμηση αυτή σκαλίσαν 2.500.000 δραχμές! Το ταβάνι εινε στολισμένο από ειδονίους καλλιτέχνες που ήσαν έιν έλφο περί τις 700 χιλιάδες δραχμές για τη δουλειά τους αυτή!

Μια άλλη πλούσια κρία, Αγγλία αυτή, έδωκε προ όίλων έναν 45 πλάτες λίρες, για να στολίσῃ την κρεβατοκάμαρά της. Ο σκαφός του κρεβατιού της εινε φτιαγμένος από μεταξί, μέσα στον οποίο εινε δέσμευται μια γαριδάρα. Γύρω—γύρω, το κρεβάτι της εινε στολισμένο με όμορφα μαρμαί. Έχει ακόμα στολισία από κροσέδα ελεφαντόδοντα, μαργαρίτα κ' άλλα.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΚΓ' ΙΑΗΣΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο για την περίφημη εύνομηνη του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου, μαρκησία Πομπαδούρ, και για τα ελαττώματά της. Αυτό όμως που την έκανε άφορμη περισσότερο απ' όλα τ' άλλα, ήταν η κουβέντες της. Μόλις μιλούσε, καταλάβαινε κανείς όλη την ταπεινότητα της.

Η έπιθυμία της νά γίνῃ πάλαιτονη, ήταν τόσο, ώστε ανάγκασε τον βασιλέα ν' άποικιστήν τον προσηγορικό 'Οβρύ, ο οποίος δεν ήθελε ν' άδειάσῃ τα δημόσια ταμεία και νά βάλλῃ στη θέσι του έαυτού της εύνομηνη, τον Μασώ, που τότε έκανε δ,τι ήθελε.

Έξη μήνες μετά την εισοδό της ως βασιλικής εύνομηνης στην έξοχό της Βερσαλλιών, η Πομπαδούρ είχε έπιχορήγησι 180.000 λίρων. Στο 1746, ο βασιλέας της χάρισε 750.000 λίρες για ν' αγοράσῃ τον πύργο του Κρεσύ ν' όλη την περιοχή του. Την προτοχρόνιά του πάλι στο 1747, της χάρισε ένα κομμάτι έπτεροχα διαμάντια, στο τέλος του οποίου ύψηρχε ένα γραμμάτιο 150.000 λίβρων, πληρωτέον στην κομιστή. Έπεις, το 1749, ο Λουδοβίκος της έκανε δωρο ένα μεγάλο στο θοντανεινικό, έναν πύργο στο Άννα και 400.000 λίρες για νά έξοικήσῃ τον πύργο του Κρεσύ. Κατά τα έπόμενα της τα δώρα του βασιλέως πολλαπλασιάστηκαν κ' έτσι η περιουσία της Πομπαδούρ έγινε, μέσα σε λίγα χρόνια, τεραστία.

Στη συνέχεια γύρω της όλους τους μεγαλειότερους καλλιτέχνες της εποχής για νά διακοσμήσῃ τ' άντικρά της και ν' άποκτήσῃ έτσι τη φήμη πὸς προστάτην την καλλιτεχνία, πράγμα που το έπιπλοιστε περισσότερο από κάθε άλλο. Μά η αλήθεια εινε, ότι όλες αυτές τις έργασίες τις πλήρωνε σε πολύ χαμηλές, σχεδόν έξευτελίσσιμες τιμές.

Τα έπιπλά της ήταν τα όμορφα της Εύρύτης και η διακόσμηση των μεγάρων της άφάνταστη.

Ο Ρισελιέ στην αρχή φρονόταν με περηφάνεια κ' εύγένεια σ' αυτή τη γυναίκα, η οποία είχε άποκτήσει την εύνομή του βασιλέως, χωρίς της μεσολάβησι του.

Έξ άλλου, την εποχή εκείνη, δεν τὸν απασχολούσε και τίς αλλήλοι κοί, γιατί προσπαθούσε ν' άποκτήσῃ καινούριους πολιτικούς δόξες.

Προσπαθούσε μάλιστα νά νέα έκστρατεία κατά της Αγγλίας, μάλιστα βρήκε με τα στρατεύματά του στη Βουλώνη, απ' όπου έστράφη να διαπλεύσῃ κρηφά τη Μάγχη και ν' άποκτήσῃ έτσι τὸν άγγλικό έδαφος, εινε πὸς έλειπαν απ' το στρατό του τ' απαραίτητα τρόφιμα και πολεμοφόδια.

Έπειτα άμέσως άλλεπαλλήλως άποσταλμένους στις Βερσαλλίες, βρετιόντας τον βασιλέα και την κυβερνήσι για νά άπορροήσῃ του, μά εκεί, αντί νά σπεύσουν να του στείλῃ δυό τριτοίς, σκαρόναν στανινικά τραγουδίστρια εινε βάρος του, στανιόντις τον για την έκστρατεία του.

Ο Ρισελιέ μας βάλθηκε τῇ Μάγχῃ νά περάσῃ, νά κινή ένα κατόρθωμα τρανό και φοβερό, Μά στη Βουλώνη ελίσσε κ' εκεί ο φεαχός δὲ σκάση γιατί έννοιωσε πὸς έκανε μιά τρύπα στο νερό!...

Δά-λά-λά-ρό-λά-λά-λά-ρό!...

Μιά τρύπα στο νερό!... Τὸν Φεβρουάριο του 1746, κουρασμένος πιά νά περιμένῃ τὸ πολεμοφόδιο και τὰ τρόφιμα στὴ Βουλώνη, ο Ρισελιέ έβρισκε άσθενεία και ξαναγύρισε στὴ Παρίσι, Μολονότι δὲ δεν έστῆγε καθόλου για την άποτυχία της έκστρατειάς του, τὸ πατριό του τραγουδίστρια εινε βάρος του πολλαπλασιάστηκαν.

Έπλε νά ταξιδεύῃ και νά πάῃ στην Αγγλία, στ' άγνωστα εκείνα μέρη. Κι' έτσι όπως είχε πάει πρώτα και μεγαλίσαν, με τὰ χέρια άδειανά!...

Μετά την έπιστροφή του στὸ Παρίσι, τόσο αυτός, όσο και Πομπαδούρ, έδειχναν έπιμνηστική στάσι ο ένας άπέναντι του άλλου, γιατί έβλεπαν κ' οι δυό πὸς ήταν ισχυροί στο βασιλεία και δεν ήσαν πὸς νά έπικρατούσε αν άρξον νά πολεμούνταν. Έτσι ο Ρισελιέ, έπειδή η Πομπαδούρ μόνον στις δικές του ύποθέσεις δεν επενέβαινε, επέτρεψε από τον βασιλέα νά τον στείλῃ στη βόρεια Ιταλία, δὲ νά γυρίσῃ ο πόλεμος της διαδοχής της Αυστρίας, αντί του πολεμίσαν ντὲ Μπουβλόρ.

Επὸν πάλαι αυτό, ο Ρισελιέ έκανε πραγματικά θαύματα. Τα κατορθώματα που έπέτελεσε τότε θά μπορούσαν νά

τόν έξισώσουν πὸς τους μεγαλειότερους στρατηγούς της ιστορίας, τῇ δόξῃ των οποίων τόσο φιλοδοξούσε. Άπελευθέρωσε τῇ Γένουα απ' τους Αυστριακούς, τους έξετόπισε απ' όλες τις θέσεις τους και κατέκτησε όλη τῇ χώρα.

Ήταν πιά πενήντα δυό χρόνων. Τότε ο βασιλέας, άναμειβόντας τον για τις πραγματικά πολύτιμες υπηρεσίες του πὸς τῇ Γαλλία, τὸν προώθησε στὸν ανώτατο στρατιωτικό βαθμό, όνομάοντάς τον στρατάρχη της Βενετίας.

Συγχρόνως, η Δημοκρατία της Γένουας, την οποία είχε άπελευθερώσει απ' τὸ ζυγό των Αυστριακών, τὸν άσένεψε όλες τις πὸς λαμπρές τιμές. Τὸν όνόμασε αὐτόν και όλους τους άπογόνους του Γενουσίους ευγενείς, τὸν έένεγραφε με όλους του τους τίτλους στη Χρυσή Βίβλο και τὸν έστρεσε πελάριο άνδράντα από μάριμαρο, όφειλόμενο στη σμύλη του μεγάλου γλύπτου Σκαρπίνι, μέσα στὸ άνάκτορο του Κυβερνείου.

Μά ο έπιπόλιος και έλαφρός χαρακτήρ του Ρισελιέ δεν άλλαξε και τῇ στιγμή που τὸν γινόντουσαν τιμές μεγάλου άνδρος και ήρωος, αὐτὸς συνέχισε τις έρωτικές του περιπέτειες και τὰ σκάνδαλά της.

Στῇ Γένουα είχε στανιτήσει, εκτός των άλλων, μιά όμορφη και μελαγχρινή άριστοκρατίδα, τῇν Πελινέττα Μπουινολέ, άδελφῇ του δόχῃ της Βενετίας. Ο ένδοξος στρατάρχης μας, μόλις τὴν εινε, άρχισε τὴν έρωτική του έπιθεσι με τὸν πὸν τοίμητο τρόπο τὸ κόσμου.

Μά εκείνη του φέρθηκε ψυχρά και ο Ρισελιέ έκανε λίγο τῇ φόρῃ του. Συγχρόνως δὲ έμαθε, ότι η Πελινέττα ήταν πὸν θρησκόληπτη και δεν έπρεπε νά έλπίσῃ τίποτε απ' αὐτή.

Έτοιμαζόταν λοιπόν νά τὴν έγκαταλείψῃ, όταν ξαφνικά κ' άνέπιστα, έλαβε ένα γράμμα της, δια του οποίου τὸν έδινε τῇ νύχτῃ ραντεβού στὸ σπίτι της.

Ο Ρισελιέ, τρελλός απ' τῇ χαρά του, βρισκόταν εκεί τῇ όμορμηνή ώρα. Έκείνη τὸν δέχτηκε μέσ' στὸ σκοτάδι κ' έπειτα από λίγα λεπτά τὴν έσφιγγε στην άγκαλιά του, μεθυσμένος από έρωτα.

Πέρασε έτσι όλόκληρη τῇ νύχτῃ μαζί της.

Κατά τα χαράματα, θέλησε νά φύγῃ, για νά μὴν τὸν δύνῃ οι άπηρέτες. Όταν όμως άναψε φῶς για νά ντυθῇ, εινε στὸ κρεβάτι δίπλα του, αντί της όμορφης Πελινέττας, μιά γομφά έξηντάρια, φτιασιδωμένη και έλεεινή. Φαντάζεσθε τῇ φρίκῃ του!

Τί είχε συμβεί; Άπλουστάτα, η Πελινέττα, θέλοντας νά τὸν τιμωρήσῃ για τις άναίδεις της έπιθέσεις, είχε άνακαταστήσει τὸν έαυτό της με τῇ γομφά, πράγμα που ο Ρισελιέ δεν τὸ άντελήφθη μέσα στὸ σκοτάδι.

Έφριγε λοιπόν ματαιωμένος κ' από τότε, όσάκις συναντούσε τὴν Πελινέττα στις έπίσημες περιστάσεις, αὐτὸς γόριζε νά τὴν κυττάξῃ.

Όστόσο, λίγο πὸν απ' τὴν άναχώρησι του απ' τῇ Γένουα, έλαβε μιά έπιστολή της—έλεεινή αυτή τῇ πορῃ— στην οποία τὸν διολογούσε τὸν έρωτά της και τὸν έβίαιε νά τὴν πάσῃ μαζί του, γιατί δεν μπορούσε νά ζῇσι χωρίς αὐτόν.

Μά ο Ρισελιέ, ανησυχώντας πάντα έναντιόν της, για τὴν άσχημῇ φόρῃ που τὸν είχε σκαρώσει, αὐτὸς της άπάντησε κανένα.

Κατά τὴν έπιστροφή του στὸ Παρίσι, ο Ρισελιέ, βασισμένος στη δόξα του, προσπάθησε νά έπιβάλῃ στὸ βασιλεία μιά εύνομηνη άνταξία του και νά γίνῃ επί τέλους πρῶτος πουργός.

Στις 2 Ιανουάριου 1749, ο Λουδοβίκος τὸν δέχτηκε με τις μεγαλειότερες εκδηλώσεις άγάτης. Τὸν κράτησε όλόκληρο τὸ απόγευμα και τὸ βράδυ κοντά του, στανισσαν μαζί και, μετά τὸ κοίτε, κλείστηκε μαζί του στὸ ιδιαίτερο γραφείο του, όπου έμειναν συζητόντας και κουβεντιάζοντας ως τις δυό τὸ πρωί.

Όλοι ήταν θαυμάσιμοι από τὴν εύνοια, με τὴν όποιαν τὸν παρέδωσε ο βασιλέας, και ο μαρκησιός ντ' Αρζόνανόν έένεγραφε σκεπτικός:

«Ασφαλώς ο στρατάρχης ντὲ Ρισελιέ θά γίνῃ για τὸν Λουδοβίκο 15ο δ,τι ήταν ο καρδινάλιος Ρισελιέ για τὸν Λουδοβίκο 14ο. Με τῇ διαφορά μόνο ότι ο καρδινάλιος δεν είχε τὸ θάρρος του άνεμισό του».

Έτοιμος πιά για τὰ πάντα, ο Ρισελιέ άρχισε τὴν έπιθεσι του κατά της Πομπαδούρ. Τάχθηκε με τὸ μέρος των έχθρων της και άοχισε νά χτυπή τὸς εύνομηνους της.

Η Πομπαδούρ έκανε δ,τι μπορούσε για νά άπορροήσῃ τὸν έαυτό της και προσπαθούσε νά ρίξῃ τὸν Ρισελιέ στη δυσμένεια του βασιλέως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΠΟ τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Ἀλίκης Φλοριάνου.

2 Αὐγούστου. — Λίγες μέρες πρὶν, μὰ πόλιν λίγες μέρες πρὶν, ἦσαν εὐχαιρομένη, ἦσαν, ἐξ-γνωσμένη...

Ζούσα εὐτυχισμένη μετὸν ἄντρα μου, τὸν ὅποιο ἐλάτρενα καὶ ὁ ὅποιος μ' ἀγαποῦσε πολὺ.

Μὰ καὶ τώρα μ' ἀγαπᾷ ὅπως πάντα, ὁ καὶνός μου ὁ ἄντρας. Μ' ἀγαπᾷ, καὶ εἶνε τόσο ἀνέσυχος γιὰ μένα!...

Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πῶς τώρα μ' ἀγαπᾷ πὺς πολὺ καὶ ἀπὸ πρὶν. Ἐγὼ θυμῶς;... Ἀχ, δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἂν αὐτὸ πὺς αἰσθάνομαι τώρα γιὰ τὸν ἄντρα μου, εἶνε μῖσος.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ με βεβαιότητα πῶς τὸν μισῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ πῶς νὰ ὑποφέρω τὴν ἀγάπην του, τὰ φιλία του, τὶς φροντίδες του γιὰ μένα, δὲν μπορῶ...

Καὶ γιατί, γιατί; Ναί, γιατί, Θεέ μου, γ' ἀποστραφῶ ἔτσι τὸν ἄντρα μου; Μήπως μοῦ ἔκανε κακὸ, μήπως με πίκρανε, μήπως μοῦ ἀπίστησε;

Ὀχι, ὄχι... Εἶνε πάντα ἀμεμπτος ἀπέναντί μου. Μὰ ἐγώ, ἐγώ, δὲν μπορῶ πῶς νὰ τὸν ὑποφέρω. Κι' ὅταν συλλογιζομαι ὅτι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν ἔχω πάρεϊ ἀπὸ ἔρωτα, μὴδὲς ἕνα χρόνον πρὶν...

Καὶ λίγες, πολὺ λίγες μέρες πρὶν, τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμα τρελλά, τὸν ἀγαποῦσα μετὸν ἴδιον ἔρωτα πὺς εἶχα νοιώσει γι' αὐτόν, τὴν πρῶτη στιγμὴ πὺς τὸν εἶδα.

Δὲν με χωρεῖ πῶς οὐτὸ τὸ σπῆτι μας, τὸ σπῆτι πὺς λίγες μέρες πρὶν τ' ἀγαποῦσα σὺν ἐρωτικῇ μας φω-λῇ. Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ κακὸ. Θεέ μου, πῶς ἀλλάξα ἔτσι σὲ λίγες μέρες;

Ἀχ, τὸ μοῖραϊο!... Δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀπολύγῃ κα-νεὶς τὸ μοῖραϊο. Κι' ὅμως δὲν ἤθελα νὰ πάω ἐκεῖνον τὸ βορὸν στὸ θέατρο. Κι' ὁ ἄντρας μου εἶχε ὑποθέσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ με συνοδεύῃ. Κι' ἐγὼ πάλι δὲν ἤθελα νὰ πάω πονθὲν χωρὶς αὐτόν.

Μὰ ἦρθε ἡ φίλη μου ἡ Μαριέττα, καὶ ἐπέμενε νὰ πάω μαζί της.

— Εἶνε, μοῦ ἔλεγε, μὰ τόσο ἐξαιρετικὴ παράστα-σις ἀπὸψε! Δὲν προκρίτει νὰ παιχθῇ κανένα θεατρικὸ ἔργο, μὰ εἶνε κάτι πολὺ πὺς ἐνδιαφέρον. Ὁ διάσημος ὑπνωτιστὴς Ἐρισσον, θὰ καταλύσῃ τὸν κόσμον μετὰ τὴν μυστηριώδη, τὴν ἀκατανίκητη δύναμίν του.

Ἐγὼ γέλασα. Δὲν τὰ πίστευα πολὺ αὐτά. Μὰ ἡ φίλη μου, ἡ ὁποία πίστευε πάντα στὸ μυστή-ριο, μοῦ εἶπε:

— Μὴ γελᾷς. Θὰ ἴδῃς τόσο καταπληκτικὰ πράγμα-τα, ὥστε θὰ πεισθῇς στὸ τέλος καὶ δὲν θὰ γελᾷς.

Ἔτσι ἡ φίλη μου μ' εἶπε καὶ πῆγα μαζί της. Καθίσταμαι σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς πρῶτης σειρᾶς, πολὺ κοντὰ στὴ σκηνή. Ἡ πλατεία ἦταν γεμάτη.

Ξέρεις, μοῦ εἶπε ἡ φίλη μου, δὲν προκρίτει γιὰ κανένα συνηθισμένον ταχυδακτυλουργό. Ὁ Ἐρισσον εἶνε ἐπιστήμιον, εἶνε σοφός, εἶνε ἐκ φύσεως ὑπνωτιστής, ἀλλὰ καὶ τέλεια μορφωμένος.

— Καὶ πῶς τὰ ξέρεις δι'; αὐτά; ρώτησα τὴ φί-λη μου.

— Μὰ ἡ ἐφημερίδες γράφουν γι' αὐτόν λεπτομε-ρῶς τόσες ἡμέρες τώρα.

— Ρεζιλίμεις, εἶπα ἐγώ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ αὐλαία ἀνοίξε καὶ παρουσιάστῃκε ὁ Ἐρισσον. Ὁ κόσμος τὸν ὑποδέχτηκε χειροκροτώντας μ' ἐνθουσιασμό.

Ἦταν ἕνας ἄνδρας ψηλός, λεπτός, ἀρχετὰ νέος, με μᾶτια φλογερά.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἔστρεψε τὰ φλογερά του μᾶτια πρὸς τὸ θεωρεῖο ὅπου ἦσαν μετὰ τὴν φίλην μου, καὶ με κντταξε, με κντταξε κατάματα, πῶς κντταξε ἐπιμο-να, ἐπαθλῆτικα, ἔτσι πὺς δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσω ἀλ-λοῦ τὸ βλέμμα μου.

Τὸν κντταξα καὶ ἐγώ. Κι' ἔξαφνα ἐκεῖνος εἶπε, δει-χνόντάς με:

— Ἡ κυρία μετὰ τὸ μὴδὲ φόρεμα, στὸ πρῶτο θεω-ρεῖο, μπορεῖ νὰ ὑπνωτισθῇ θανάσιμα. Ἐχει μᾶτια πολ-λὸ ὕψος, πὺς μαγνητίζονται εὐκολά. Τὴν παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἔλθῃ στὰ παρασκήνια.

Ὅταν ἐξόπισσε, ἔξακολουθοῦσε νὰ με κντταξῇ μετὰ τὰ πολὺ φλογε-ρά του μᾶτια. Κι' ἐγώ, σὺν ὑπνωτισμένη, δὲν μαγνητιζομένη ἀπὸ τὸ κντταγματὸν αὐτό, σηκώθηκα ἀπὸ τὸν ἴδιον μου.

— Ποῦ πάς; με ρώτησε ἡ φίλη μου ἀνέσυχῃ.

— Ὅπου θέλει αὐτός, τῆς εἶπα καὶ τραβήξα πρὸς τὰ παρασκήνια σὺν νὰ δειρενέμουν.

Ὁ Ἐρισσον ἦλθε καὶ με προϋπάντησε. Με πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, κντ-τάζοντάς με πάντα μετὰ τὸ ἀστραφτερό του μᾶτι, πὺς ἀπὸ κοντὰ ἦσαν ἀκόμα πὺς φοβερὰ, καὶ μ' ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ καμαρίνι. Ἐκεῖ μ' ἔ-βαλε νὰ καθίσω σὲ μιὰ πολυθρόνα, πῆρε τὴν κντταξὴν αὐτὴν τῆς τριτοῦ καὶ φέρει νὰ νάμιν...

Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν νικῶ πάντα;... * * *

10 Αὐγούστου. — Εἶνε τρομερὸ!... Μοῦ φαίνεται πῶς τρελλὰ... Ὁ ἄντρας μου, φοβισμένος γιὰ τὴν μυστηριώδη καὶ ἐν-θουσιαστικὴν δύναμίν του, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω πῶς οὐτὸ τὸ σπῆτι μας, τὸ σπῆτι πὺς λίγες μέρες πρὶν τ' ἀγαποῦσα σὺν ἐρωτικῇ μας φω-λῇ. Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ κακὸ. Θεέ μου, πῶς ἀλλάξα ἔτσι σὲ λίγες μέρες;

— Ἀχ, τὸ μοῖραϊο!... Δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀπολύγῃ κα-νεὶς τὸ μοῖραϊο. Κι' ὅμως δὲν ἤθελα νὰ πάω ἐκεῖνον τὸ βορὸν στὸ θέατρο. Κι' ὁ ἄντρας μου εἶχε ὑποθέσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ με συνοδεύῃ. Κι' ἐγὼ πάλι δὲν ἤθελα νὰ πάω πονθὲν χωρὶς αὐτόν.

Μὰ ἦρθε ἡ φίλη μου ἡ Μαριέττα, καὶ ἐπέμενε νὰ πάω μαζί της.

— Εἶνε, μοῦ ἔλεγε, μὰ τόσο ἐξαιρετικὴ παράστα-σις ἀπὸψε! Δὲν προκρίτει νὰ παιχθῇ κανένα θεατρικὸ ἔργο, μὰ εἶνε κάτι πολὺ πὺς ἐνδιαφέρον. Ὁ διάσημος ὑπνωτιστὴς Ἐρισσον, θὰ καταλύσῃ τὸν κόσμον μετὰ τὴν μυστηριώδη, τὴν ἀκατανίκητη δύναμίν του.

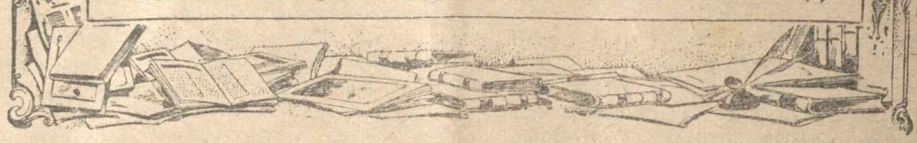
Ἐγὼ γέλασα. Δὲν τὰ πίστευα πολὺ αὐτά. Μὰ ἡ φίλη μου, ἡ ὁποία πίστευε πάντα στὸ μυστή-ριο, μοῦ εἶπε:

— Μὴ γελᾷς. Θὰ ἴδῃς τόσο καταπληκτικὰ πράγμα-τα, ὥστε θὰ πεισθῇς στὸ τέλος καὶ δὲν θὰ γελᾷς.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. DAVID

‘ΘΕΛΩ ΝΑ Μ’ ΑΓΑΠΗΣΗΣ!’,

μ' ἀγαπᾷ, καὶ εἶνε τόσο ἀνέσυχος γιὰ μένα!...

Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πῶς τώρα μ' ἀγαπᾷ πὺς πολὺ καὶ ἀπὸ πρὶν. Ἐγὼ θυμῶς;... Ἀχ, δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἂν αὐτὸ πὺς αἰσθάνομαι τώρα γιὰ τὸν ἄντρα μου, εἶνε μῖσος.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ με βεβαιότητα πῶς τὸν μισῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ πῶς νὰ ὑποφέρω τὴν ἀγάπην του, τὰ φιλία του, τὶς φροντίδες του γιὰ μένα, δὲν μπορῶ...

Καὶ γιατί, γιατί; Ναί, γιατί, Θεέ μου, γ' ἀποστραφῶ ἔτσι τὸν ἄντρα μου; Μήπως μοῦ ἔκανε κακὸ, μήπως με πίκρανε, μήπως μοῦ ἀπίστησε;

Ὀχι, ὄχι... Εἶνε πάντα ἀμεμπτος ἀπέναντί μου. Μὰ ἐγώ, ἐγώ, δὲν μπορῶ πῶς νὰ τὸν ὑποφέρω. Κι' ὅταν συλλογιζομαι ὅτι αὐτόν τὸν ἄνθρωπο τὸν ἔχω πάρεϊ ἀπὸ ἔρωτα, μὴδὲς ἕνα χρόνον πρὶν...

Καὶ λίγες, πολὺ λίγες μέρες πρὶν, τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμα τρελλά, τὸν ἀγαποῦσα μετὸν ἴδιον ἔρωτα πὺς εἶχα νοιώσει γι' αὐτόν, τὴν πρῶτη στιγμὴ πὺς τὸν εἶδα.

Δὲν με χωρεῖ πῶς οὐτὸ τὸ σπῆτι μας, τὸ σπῆτι πὺς λίγες μέρες πρὶν τ' ἀγαποῦσα σὺν ἐρωτικῇ μας φω-λῇ. Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ κακὸ. Θεέ μου, πῶς ἀλλάξα ἔτσι σὲ λίγες μέρες;

Ἀχ, τὸ μοῖραϊο!... Δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀπολύγῃ κα-νεὶς τὸ μοῖραϊο. Κι' ὅμως δὲν ἤθελα νὰ πάω ἐκεῖνον τὸ βορὸν στὸ θέατρο. Κι' ὁ ἄντρας μου εἶχε ὑποθέσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ με συνοδεύῃ. Κι' ἐγὼ πάλι δὲν ἤθελα νὰ πάω πονθὲν χωρὶς αὐτόν.

Μὰ ἦρθε ἡ φίλη μου ἡ Μαριέττα, καὶ ἐπέμενε νὰ πάω μαζί της.

— Εἶνε, μοῦ ἔλεγε, μὰ τόσο ἐξαιρετικὴ παράστα-σις ἀπὸψε! Δὲν προκρίτει νὰ παιχθῇ κανένα θεατρικὸ ἔργο, μὰ εἶνε κάτι πολὺ πὺς ἐνδιαφέρον. Ὁ διάσημος ὑπνωτιστὴς Ἐρισσον, θὰ καταλύσῃ τὸν κόσμον μετὰ τὴν μυστηριώδη, τὴν ἀκατανίκητη δύναμίν του.

Ἐγὼ γέλασα. Δὲν τὰ πίστευα πολὺ αὐτά. Μὰ ἡ φίλη μου, ἡ ὁποία πίστευε πάντα στὸ μυστή-ριο, μοῦ εἶπε:

— Μὴ γελᾷς. Θὰ ἴδῃς τόσο καταπληκτικὰ πράγμα-τα, ὥστε θὰ πεισθῇς στὸ τέλος καὶ δὲν θὰ γελᾷς.

Ἔτσι ἡ φίλη μου μ' εἶπε καὶ πῆγα μαζί της. Καθίσταμαι σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς πρῶτης σειρᾶς, πολὺ κοντὰ στὴ σκηνή. Ἡ πλατεία ἦταν γεμάτη.

Ξέρεις, μοῦ εἶπε ἡ φίλη μου, δὲν προκρίτει γιὰ κανένα συνηθισμένον ταχυδακτυλουργό. Ὁ Ἐρισσον εἶνε ἐπιστήμιον, εἶνε σοφός, εἶνε ἐκ φύσεως ὑπνωτιστής, ἀλλὰ καὶ τέλεια μορφωμένος.

— Καὶ πῶς τὰ ξέρεις δι'; αὐτά; ρώτησα τὴ φί-λη μου.

— Μὰ ἡ ἐφημερίδες γράφουν γι' αὐτόν λεπτομε-ρῶς τόσες ἡμέρες τώρα.

— Ρεζιλίμεις, εἶπα ἐγώ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ αὐλαία ἀνοίξε καὶ παρουσιάστῃκε ὁ Ἐρισσον. Ὁ κόσμος τὸν ὑποδέχτηκε χειροκροτώντας μ' ἐνθουσιασμό.

Ἦταν ἕνας ἄνδρας ψηλός, λεπτός, ἀρχετὰ νέος, με μᾶτια φλογερά.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἔστρεψε τὰ φλογερά του μᾶτια πρὸς τὸ θεωρεῖο ὅπου ἦσαν μετὰ τὴν φίλην μου, καὶ με κντταξε, με κντταξε κατάματα, πῶς κντταξε ἐπιμο-να, ἐπαθλῆτικα, ἔτσι πὺς δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσω ἀλ-λοῦ τὸ βλέμμα μου.

Τὸν κντταξα καὶ ἐγώ. Κι' ἔξαφνα ἐκεῖνος εἶπε, δει-χνόντάς με:

— Ἡ κυρία μετὰ τὸ μὴδὲ φόρεμα, στὸ πρῶτο θεω-ρεῖο, μπορεῖ νὰ ὑπνωτισθῇ θανάσιμα. Ἐχει μᾶτια πολ-λὸ ὕψος, πὺς μαγνητίζονται εὐκολά. Τὴν παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἔλθῃ στὰ παρασκήνια.

Ὅταν ἐξόπισσε, ἔξακολουθοῦσε νὰ με κντταξῇ μετὰ τὰ πολὺ φλογε-ρά του μᾶτια. Κι' ἐγώ, σὺν ὑπνωτισμένη, δὲν μαγνητιζομένη ἀπὸ τὸ κντταγματὸν αὐτό, σηκώθηκα ἀπὸ τὸν ἴδιον μου.

— Ποῦ πάς; με ρώτησε ἡ φίλη μου ἀνέσυχῃ.

— Ὅπου θέλει αὐτός, τῆς εἶπα καὶ τραβήξα πρὸς τὰ παρασκήνια σὺν νὰ δειρενέμουν.

Ὁ Ἐρισσον ἦλθε καὶ με προϋπάντησε. Με πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, κντ-τάζοντάς με πάντα μετὰ τὸ ἀστραφτερό του μᾶτι, πὺς ἀπὸ κοντὰ ἦσαν ἀκόμα πὺς φοβερὰ, καὶ μ' ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ καμαρίνι. Ἐκεῖ μ' ἔ-βαλε νὰ καθίσω σὲ μιὰ πολυθρόνα, πῆρε τὴν κντταξὴν αὐτὴν τῆς τριτοῦ καὶ φέρει νὰ νάμιν...

Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν νικῶ πάντα;... * * *

10 Αὐγούστου. — Εἶνε τρομερὸ!... Μοῦ φαίνεται πῶς τρελλὰ... Ὁ ἄντρας μου, φοβισμένος γιὰ τὴν μυστηριώδη καὶ ἐν-θουσιαστικὴν δύναμίν του, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω πῶς οὐτὸ τὸ σπῆτι μας, τὸ σπῆτι πὺς λίγες μέρες πρὶν τ' ἀγαποῦσα σὺν ἐρωτικῇ μας φω-λῇ. Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ κακὸ. Θεέ μου, πῶς ἀλλάξα ἔτσι σὲ λίγες μέρες;

— Ἀχ, τὸ μοῖραϊο!... Δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀπολύγῃ κα-νεὶς τὸ μοῖραϊο. Κι' ὅμως δὲν ἤθελα νὰ πάω ἐκεῖνον τὸ βορὸν στὸ θέατρο. Κι' ὁ ἄντρας μου εἶχε ὑποθέσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ με συνοδεύῃ. Κι' ἐγὼ πάλι δὲν ἤθελα νὰ πάω πονθὲν χωρὶς αὐτόν.

Μὰ ἦρθε ἡ φίλη μου ἡ Μαριέττα, καὶ ἐπέμενε νὰ πάω μαζί της.

— Εἶνε, μοῦ ἔλεγε, μὰ τόσο ἐξαιρετικὴ παράστα-σις ἀπὸψε! Δὲν προκρίτει νὰ παιχθῇ κανένα θεατρικὸ ἔργο, μὰ εἶνε κάτι πολὺ πὺς ἐνδιαφέρον. Ὁ διάσημος ὑπνωτιστὴς Ἐρισσον, θὰ καταλύσῃ τὸν κόσμον μετὰ τὴν μυστηριώδη, τὴν ἀκατανίκητη δύναμίν του.

Ἐγὼ γέλασα. Δὲν τὰ πίστευα πολὺ αὐτά. Μὰ ἡ φίλη μου, ἡ ὁποία πίστευε πάντα στὸ μυστή-ριο, μοῦ εἶπε:

— Μὴ γελᾷς. Θὰ ἴδῃς τόσο καταπληκτικὰ πράγμα-τα, ὥστε θὰ πεισθῇς στὸ τέλος καὶ δὲν θὰ γελᾷς.

ἔφη κατατάσσει μου, φώναξε ἕνα νευρολόγο γιὰ νὰ μ' ἐξετάσῃ. Κι' ὁ νευρολόγος εἶπε ὅτι ἔχω ἀνάγκη ἀπολύτης ἡσυχίας. Εἶνε, εἶπε, πὺς ταραγμένο τὸ νευρικὸ μου σύστημα. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κα-ταλύσῃ γιατί...

Ἐγὼ μόνον ξέρω τὸ γιατί. 15 Αὐγούστου. — Γράφω με δυσκολία πῶς. Καὶ μαρτυροῦμαι καὶ ἀκόμα ὁλοένα. Εἶδα σήμερα τὸν ἄντρα μου νὰ κλαίῃ κρυφά. Μὰ ἐπειρῶ συμπῶνα γέμισε τὴν καρδίαν μου γι' αὐτόν. Κι' ἔτσι μοῦ ἦρθε νὰ πῶ τὰ πῶ ὅλα, νὰ τοῦ ἔρησῃ βοήθεια, νὰ τοῦ φωνάξω: «Σώσε με». Μὰ καὶ μετὰ δὲν δύναιτο ἀκατανίκητα μακριὰ του. Κάτι με πέρνει καὶ πὺς ἀκατανίκητα πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἐγὼ πάντα μπροστὰ μου τὰ φλογερά του μᾶτια. Καταραμένη ὡ-ρε! Ἀκόμα πάντα τὴ φωνή του: «Θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃς». Ἐ, λοι-πὸν, νὰ τὸν ἀγαπῶ τρελλά, τρελλά. Γιατί λοιπὸν δὲν πάω νὰ τὸν ἴδω; Αὐτὸς μόνον θὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ ξανά τὴ γαλήνη στὴν ψυχὴν μου πὺς τὴν τράξε τόσος. Θὰ πάω, θὰ πάω. Ἄν δὲν πάω, θὰ πεθᾶ-ναι ἡ τὴν τρελλότητά μου.

12 Αὐγούστου. — Τί ὑποφέρω, Θεέ μου!... Δὲν θέλω νὰ ἴδω ἄντρα, δὲν τρώγω, δὲν κοιμῶμαι πῶς. Ὁ ἄντρας μου σκέπτεται νὰ με κντταξῇ σὲ κλινικὴ. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ καλύτερο. Ἔτσι δὲν θὰ μπορῶ νὰ πῶ νὰ ἴδω ἄντρα... * * *

22 Αὐγούστου. — Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ με πᾶνε σὲ κλινικὴ. Μὲ κντταξῇ γὰρ τρελλὴ λοιπὸν; καὶ πῶς κντταξῇ ἀπὸψε καὶ θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Μὲ περιμένει, μετὰ πάντα, με φωνάζει πάντα. Εἶνε καιρός.

25 Αὐγούστου. — Τὰ εἶχα σήμερα ὅλα ἔτοιμα γιὰ νὰ δρατε-νίσω. Μερικὰ φορέματα σὲ μιὰ βαλίτσα, μερικὰ κοσμήματα, ὅσα εἶ-ναι πρὶν νὰ παντρευθῶ.

Καὶ ἦσαν πῶς ἦσαν, μετὰ τὴν ἰδέαν πῶς θὰ τρέξω κοντὰ του. Ὅταν ἔξαφνα ἀκούσα ἕνα λιγυρὸ στὸ διπλανὸ μου δωμάτιο. Ἦ-ταν ὁ ἄντρας μου, πὺς ἔκλαιε πάλι. Τότε, δὲν ἔβρω νὰ εἶπα. Μοῦ ἦρθε νὰ φωνάξω: «Κρατήστε με!...

Μὰ καὶ ἐπῆρξε τὴ φωνὴν μου.

Κι' ἔξαφνα τὰ μᾶτια μου ἔπεσαν στὸ μπουκάλι μετὰ τὸν καπνὸν, πὺς παίρνει τὴ νύχτα γιὰ νὰ ἡσυχάζω. Τὰ πῆρα στὰ χέρια μου καὶ τὸ ἔπια ὅλο, ὅλο!... Καὶ τότε τὰ μᾶτια μου σκοτεινιάζουν... Γράφω χωρὶς νὰ ἴδω ἄντρα. Ἐρχεται ὁ θάνατος, ὁ λυτρωμός... * * *

Ὁ ἄντρας μου θὰ βρῇ τὸ Ἡμερολόγιόν μου, θὰ κα-ταλύσῃ, θὰ με λυπηθῇ, θὰ με συγχωρήσῃ... Μὰ τὸν ἔξωκα... Νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ... Νὰ μὴ καταδικάσῃ ἡ ἑξέλιξ μου.

Μὰ καὶ κατὰ δύναμιν ἡ ἑξέλιξ μου. Εἶνε ἡ τελευταία μου ἡσυχία... * * *

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ὁ αὐτοκράτορ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος Α' ἀ-ποφασίζει νὰ φορᾷ πολὺ συχνὰ ἕνα ἱστορικὸν μανδύα καὶ ἄντις ἄλλοτε στὸν Μεγάλον Φρειδερίκον. Ἀλλὰ ὅπως ὅλα τὰ πράγ-ματα σ' αὐτόν τὸν κόσμον εἶνε φθαρτά, ἔτσι καὶ ὁ μανδύας αὐτός εἶχε ἔσθλασεν τόσο ἀπ' τὴν πολυκαρπία, ὥστε ἦταν πῶς ἐντελὸς ἀκα-τάλληλος νὰ σκεπάζῃ τὶς πλάτες ἐνὸς αὐτοκράτορος. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς τῆς Αὐλῆς τὸν ἐπῆρε μὲ μὲρα καὶ τὸν ἔκρινε.

Ὁ αὐτοκράτορ ὅμως, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ ἱστορικὸς μανδύας εἶχε ἐ-σθλασέναι, κάλεσε τὸν ἱατροφύλακόν του καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Ποῦ εἶχε βάλει λοιπὸν τὸν μανδύαν μου;

— Μεγαλειότηε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, νόμισα πῶς εἶνε πολὺ ξεθο-φορμένος γιὰ νὰ τὸν φορέτῃς ἀκόμη, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐκτύλησα...

— Καὶ, καὶ τί σκέπτεσαι νὰ τὸν κντταξῇ;

— Μὰ... θὰ τὸν πονθῇ, καὶ τὰ λεπτὰ πὺς θὰ εἰσπράξω θὰ τὰ φρεσφάξω σὲ κανένα φιλικὸν ἴδιον, ἀπάντησε ὁ ἱατροφύλαξ.

Ἔτσι ἔ; ἔκανε ὁ αὐτοκράτορ. Καὶ τί νομίζεις ὅτι θὰ πάρῃς ἀν-τὶς τὸν πονθῆναι;

— Ὅχι... δέκα μάρκα. Μεγαλειότηε.

Πᾶρε τὰ δέκα μάρκα καὶ φέρε μου τὸν μανδύαν, εἶπε ὁ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδείες, είναι να προμηθευθώ τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, απ' αμερικανικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπεπτατόν, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πού νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μνηστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΑΡ ΠΕΤΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περίπετειαί τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸν ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ἀπαιτήσιον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειωποῦν ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μνηστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μνηστορημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μνηστορημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῇ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΤΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν ποιητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἥρωές των, ἡ φτωχία των, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μνηστορημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμᾶτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ μνηστορημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλληνος λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη αἰσθητικὴ καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ ἑξωτερικόν καὶ μίαν λίραν Ἀγγλίας διὰ τὸ ἑξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακτοσὶα διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων περιέργων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μνηστορηματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβεβαιωτικὰ», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιὲς πού ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλινκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλαβίν».

Εἰς τὸν δευτέρον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψεν», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παληά», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μνηστορημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὁρτίς», «Μέσα στὰ βᾶθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάναν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 ο/ο.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δραχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 350 ἕκαστος. Διὰ τὸ ἑξωτερικόν μίαν λίραν Ἀγγλίας ἕκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σὰχ Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.